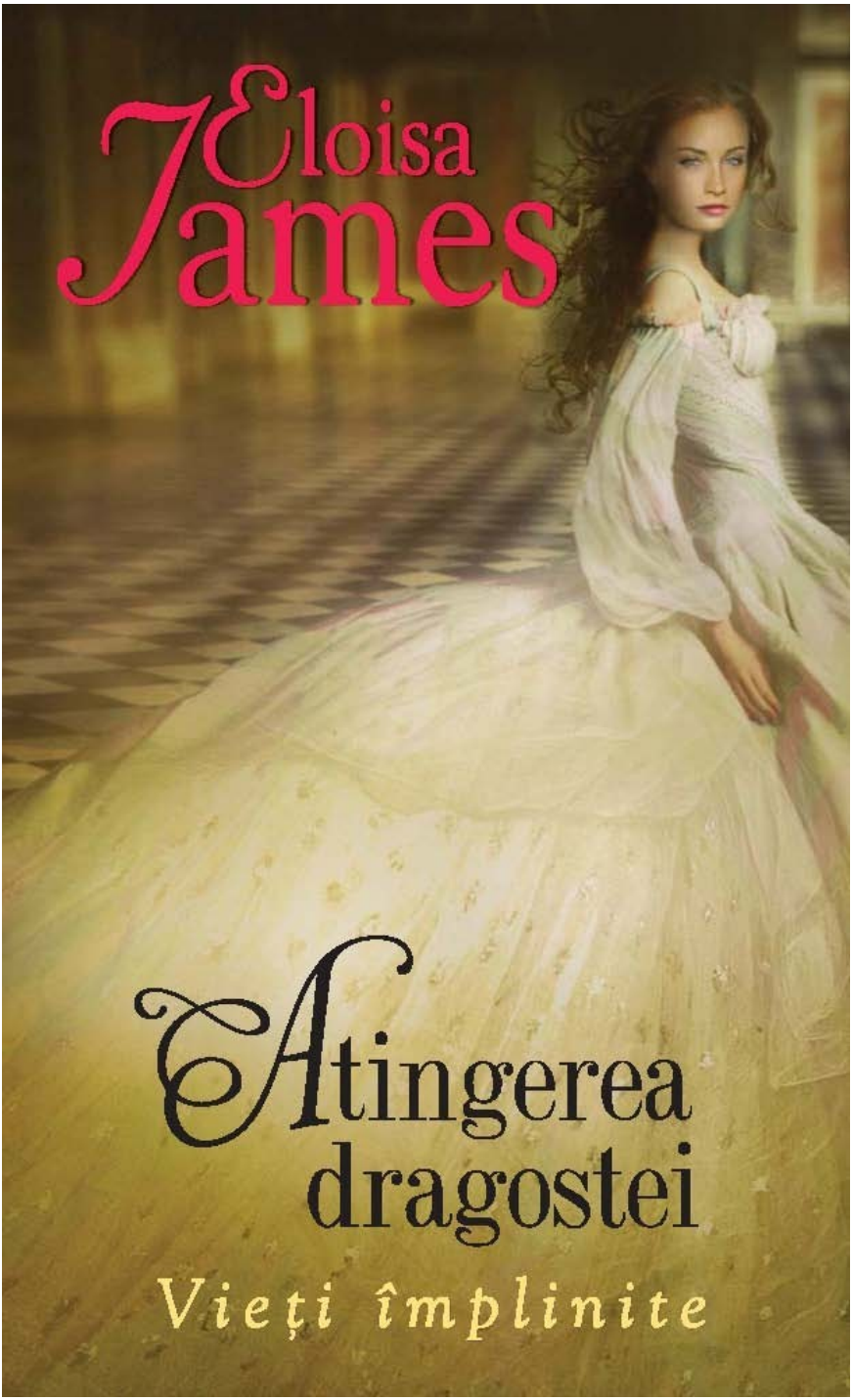
Eloisa James
Atingerea dragostei
Vieți împlinite

ELOISA JAMES
ATINGEREA DRAGOSTEI
SERIA FAIRY TALES 2

***When Beauty Tamed the Beast* by Eloisa James**

capitolul 1

A fost odată ca niciodată, însă nu atât de demult...

În basme, fetele frumoase sunt mai des întâlnite decât pietricelele pe o plajă. Lăptărese cu pielea trandafirie se alătură prinţeselor cu ochii precum stelele şi, dacă le socotim pe toate, rezultă o galaxie întreagă de stele sclipitoare. Această strălucire specifică basmului întristează cu atât mai mult, cu cât femeile din viaţa reală rareori pot concura cu perechile lor ficţionale de acelaşi rang. Fie au dinţi îngălbeniţi sau pete pe piele. Fie au o umbră de mustaţă sau un nas într-atât de generos, încât ar putea servi drept pârtie pentru un şoricel.

Evident, există şi unele mai frumoase. Însă nici ele nu sunt ferite de toate necazurile „datorate cărnii”, aşa cum deplângea odinioară Hamlet. Pe scurt, cu greu găseşti femeie mai mândră decât soarele pe cer. Ca să nu vorbim despre dinţi mai albi decât un şirag de perle, glas de privighetoare şi un chip atât de minunat încât îngerii să plângă de invidie. Linnet Berry Thrynne avea toate aceste calităţi, poate cu excepţia trilului de privighetoare. Totuşi, vocea îi era cât se poate de plăcută şi i se spusese că râsul îi era precum clinchetul unor clopoţei de aur, iar cântecele sale (chiar dacă nu erau de privighetoare) erau adeseori lăudate. Chiar şi fără să arunce un ochi în oglindă, ştia cu siguranţă că părul îi strălucea, la fel şi ochii, iar dantura – ei bine, poate că nu-i strălucea, dar era deosebit de albă.

Era genul de fată care ar fi putut împinge un băiat oarecare la gesturi eroice sau un prinţ la fapte mai puţin cutezătoare, cum ar fi să-şi croiască drum printre rugii de mure doar pentru a-i fura un sărut. Însă nimic din toate acestea nu putea să schimbe un lucru esenţial: cu o zi în urmă, aflase că nu se putea căsători. Dezastrul se datora naturii sărutărilor şi consecinţelor acestora. Deşi poate că ar fi mai corect să ne aplecăm asupra naturii prinţilor. Prinţul cu pricina era Augustus Frederick, duce de Sussex.

N-o sărutase pe Linnet doar o dată; de fapt, o sărutase de o sumedenie de ori. Şi îi declarase cu vehemenţă dragostea pe care i-o purta, uneori chiar aruncându-i cu căpşune în fereastra de la dormitor (lăsând în urmă o mizerie de nedescris şi atrăgându-şi ura eternă a grădinarului).

Un singur lucru nu făcuse: să-i ceară mâna.

— E păcat că nu te pot lua de nevastă, spusese el spăşit cu o seară înainte, când scandalul izbucnise. Ştii şi tu, noi, ducii regali… nu putem face tot ceea ce vrem. Tatăl meu e întru câtva incomodat de subiect. Crede-mă, e chiar regretabil. Trebuie să fi auzit despre prima mea căsătorie. A fost anulată pentru că Windsor a decis că Augusta nu era îndeajuns de bună pentru mine, iar ea e fiică de conte.

Linnet nu era fiică de conte; tatăl ei era doar viconte, şi nici măcar unul cu relaţii. Nu că ar fi auzit, până acum, despre prima căsătorie a prinţului. Toţi cei care o văzuseră flirtând cu el în ultimele câteva luni uitaseră, în mod inexplicabil, să-i spună că acesta avea obiceiul să le curteze tocmai pe fetele pe care nu putea – sau nu avea voie – să le ia în căsătorie.

Prinţul îşi luă rămas-bun cu o plecăciune pripită, se răsuci pe călcâie şi părăsi balul pe neaşteptate, retrăgându-se la castelul Windsor sau în cine ştie ce loc în care se duc, de obicei, şobolanii când corabia se scufundă.

O lăsase pe Linnet singură lângă un însoţitor posac, într-o sală de bal ticsită de oameni de viţă nobilă, împrejurare care o făcu să înţeleagă destul de repede că un mare număr de domnişoare şi doamne din Londra se grăbeau – unele chiar cu bucurie ascunsă – să o considere o stricată de primă mână.

În câteva clipe de la plecarea prinţului, nu se mai afla în încăpere niciun suflet care să nu-i evite privirea. Înaintea ei se întindea o mare de oameni care-i întorceau spatele. Chicotele aristocratice se ridicau precum sâsâitul unui cârd de gâşte care se pregăteau să-şi ia zborul spre nord. Cu toate că, desigur, ea era cea care trebuia să zboare; la nord, la sud, nu conta, atâta vreme cât scăpa de pe scena

umilirii ei.

Ceea ce i se părea nedrept era că ea nu era o stricată. Ei bine, nu mai mult decât orice fată care se lăsase prostită de un prinţ.

Se bucurase să pună mâna pe cel mai mare trofeu, prinţul blond şi chipeş. Dar nu spera ca el să-i ceară mâna. Şi, cu siguranţă, nu şi-ar fi dăruit virginitatea unui prinţ fără să aibă un inel pe deget şi fără aprobarea regelui.

Totuşi, îl considerase pe Augustus prieten, ceea ce-i pricinui şi mai multă durere când el nu o vizită a doua zi de dimineaţă, după momentul umilirii ei.

Augustus nu era singurul. Linnet se trezi că priveşte în gol pe o fereastră ce dădea spre stradă, căutând parcă să se convingă de faptul că nimeni nu avea să o viziteze. Nimeni. Niciun suflet.

De când îşi făcuse debutul în societate, cu câteva luni în urmă, uşa de la intrare fusese o poartă spre Lâna de Aur, anume încântătoarea ei companie, cu zestre cu tot. Tineri cu duiumul îi treceau pragul, lăsând cărţi de vizită, flori şi cadouri care mai de care. Până şi prinţul catadicsise să vină în vizită în patru dimineţi, un compliment nemaiauzit.

Dar acum… calea nu era nimic mai mult decât un şir de lespezi lucind în soare.

— Nu-mi vine să cred că întreaga tărăşenie a venit din senin! se auzi vocea tatălui ei de undeva din spate.

— Am *fost* sărutată de un prinţ, răspunse Linnet sec. Ceea ce nu ar fi contat dacă baroneasa Buggin nu ne-ar fi văzut.

— Sărutări… pfff! Sărutările-s un fleac. Ce mă interesează pe mine e de ce se zvoneşte, din surse de încredere, că eşti însărcinată. Cu copilul *lui!*

Vicontele Sundon înaintă şi se opri lângă ea, privind împreună strada pustie.

— Din două motive. Dar te vei bucura să afli că niciunul nu implică vreun bebeluş.

— Ei bine?

— Am mâncat nişte creveţi stricaţi la serata muzicală a lui lady Brimmer de joia trecută.

— Şi?

— M-a năpădit greaţa. Nici măcar n-am apucat să ajung la toaleta doamnelor. Am vomitat în ghiveciul unui portocal.

Linnet se cutremură doar la gândul celor întâmplate.

— Cam necontrolat din partea ta, remarcă vicontele, care avea oroare de astfel de stări. Să înţeleg că a fost interpretat drept un semn al naşterii?

— Nu, tată, nu al naşterii, cât al stării care o precede.

— Desigur. Dar nu-ţi mai aduci aminte când doamna Underfoot a dat la raţe în sala tronului, ratându-l cu puţin pe Maiestatea Sa, Regele Norvegiei? Nu era din pricina creveţilor sau a vreunui plod. Toată lumea ştia că doamna respectivă abia se mai ţinea pe picioare de beată. Am putea să zvonim că-ţi place să tragi la măsea.

— Şi cu ce m-ar ajuta asta? Mă îndoiesc că un domn respectabil s-ar însura cu o beţivă. În orice caz, n-a fost doar crevetele de vină. A fost şi rochia.

— Ce-i cu rochia?

— Aseară am purtat o rochie nouă şi, aparent, silueta mea le-a creat celor din jur impresia că sunt însărcinată. Taică-său o învârti puţin şi se chiorî la burta ei.

— Nu se vede nimic, dar ai umerii cam ţepeni. Chiar trebuie să-ţi laşi sânii aşa la vedere?

— Dacă nu vreau să arăt ca o matroană grasă şi frigidă, da, rosti Linnet cu o uşoară asprime în glas.

— Ei bine, asta-i problema, spuse lordul Sundon. Arăţi de parcă te-ai îmbrăcat de la Bartholomew. La naiba, i-am spus clar însoţitoarei tale că trebuie să fii mai decentă decât toţi ceilalţi. Trebuie să mă ocup eu de toate? E aşa de greu să urmezi nişte simple instrucţiuni?

— Rochia mea nu dezvăluia nimic, protestă Linnet, dar tatăl ei n-o mai asculta.

— M-am străduit, Dumnezeu mi-e martor că m-am străduit! Am tot amânat ieşirea ta în societate, gândindu-mă că maturizându-te vei avea suficientă minte să faci faţă moftur ilor vremii, având în vedere şi reputaţia mamei tale. Dar la ce bun să ai minte, când decolteul tău îţi trădează

frivolitatea?

Linnet trase adânc aer în piept.

— Aventura asta nefericită n-are nimic de-a face cu decolteul. Rochia pe care-am pur…

— *Aventură!* tună tatăl ei. Te-am educat în cel mai pur spirit…

— Nu *aventură* în sensul acela, îl întrerupse Linnet. Peripeţia, mai bine zis, dezastrul s-a datorat rochiei mele. Vezi tu, are două fuste şi…

Fu rândul lordului Sundon s-o întrerupă:

— Vreau s-o văd acum! Du-te şi îmbracă-te cu ea!

— Doar nu vrei să mă-mbrac în rochie aşa de dimineaţă?

— Am zis acum. Şi adu-o şi pe însoţitoarea ta. Sunt curios ce-are de zis doamna Hutchins în apărarea ei. Am angajat-o anume ca să preîntâmpine astfel de situaţii. Îşi dădea aşa nişte aere de puritană pedantă, că am luat-o de bună!

Aşa că Linnet îmbrăcă rochia de la bal. Era prinsă strâns chiar deasupra pieptului. Mai jos, cele două fuste lăsau loc jupei, croită din dantelă belgiană, sub care se găsea încă o fustă de mătase albă. Arăta minunat în schiţa pe cate i-o prezentase *Madame* Desmartins, iar în seara cu pricina Linnet se gândise că-i venea perfect.

Dar acum, pe măsură ce servitoarea îi potrivea fustele sub privirile doamnei Hutchins, Linnet îşi coborî ochii spre talie, dar… acolo nu era nicio talie.

— Vai mie, rosti ea cu glas scăzut, chiar arăt de parc-aş fi însărcinată.

Se întoarse într-o parte:

— Uite cum iese pe dinafară. E toată gofrată, chiar aici, sub piept. Aş putea să ascund doi bebeluşi în rochia asta.

Eliza, servitoarea ei, rămase tăcută, dar însoţitoarea să nu se sfii să-şi dea cu părerea:

— Eu una nu cred că fustele-s baiul, ci pieptul dumitale, rosti ea, cu o notă acuzatoare în glas, de parcă Linnet ar fi fost de vină pentru decolteul ei.

Linnet se gândi că însoţitoarea ei se asemăna cu un gargui. Emana ceva din asprimea bisericii medievale şi fără îndoială că tocmai de aceea o angajase vicontele.

Linnet se întoarse cu faţa la oglindă. Decolteul era într-adevăr pronunţat, ceea ce nu era un lucru tocmai rău, având în vedere că mulţi bărbaţi nu-şi puteau dezlipi ochii de pe pieptul ei, dându-i astfel posibilitatea să viseze cu ochii deschişi spre tărâmuri îndepărtate.

— Aşa umflată, şi la piept, şi la burtă, arată într-adevăr de parcă urmează un eveniment fericit.

— Nici măcar n-ar fi fost fericit.

— Nu în condiţiile astea, rosti doamna Hutchins, limpezindu-şi vocea.

Avea cel mai nesuferit mod de a-şi drege glasul şi era un semn – după cum aflase Linnet în ultimele luni – că urma să spună ceva neplăcut.

— Cum Dumnezeu n-am observat? se plânse Linnet, înainte ca însoţitoarea ei să înceapă cu dojenile. Nu-i corect să-mi stric reputaţia şi poate chiar şansele de a mă căsători, doar pentru că rochia asta are prea multe pliuri şi fuste.

— De vină e purtarea ta, rosti doamna Hutchins. Trebuia să fi-nvăţat de la maică-ta că o femeie cu astfel de apucături e văzută ca o stricată. De câteva luni mă tot străduiesc să te-nvăţ cuviinţa, dar pe-o ureche-ţi intră şi pe alta-ţi iese. Acum culegi ce-ai semănat.

— Purtarea mea n-are nimic de-a face cu rochia asta şi cu înfăţişarea pe care mi-o dă.

Rareori se-ntâmpla să mai arunce câte-o privire în oglindă. Dacă s-ar fi examinat din profil…

— E decolteul, insistă doamna Hutchins. Arăţi ca o vacă gata de muls, scuză-mi comparaţia.

Linnet nu-i dădu importanţă. Oamenii ar trebui avertizaţi din timp de pericole. O doamnă trebuie să se privească întotdeauna din profil, să nu se pomenească la un moment dat că toată Londra o crede gravidă.

— Ştiu că nu eşti *însărcinată,* admise doamna Hutchins fără tragere de inimă, dar înfăţişarea ta spune

altceva. Îşi drese din nou glasul: Dacă vrei să mă asculţi, acoperă-ţi pieptul mai temeinic. Nu e cuviincios. Tot încerc să-ţi bag asta-n cap, de două luni şi douăzeci şi trei de zile de când locuiesc în casa asta.

Linnet numără în gând până la cinci şi rosti cu răceală în glas:

— Alt piept nu am, doamnă Hutchins, şi rochiile de bal sunt croite la fel. Nu e nimic special la decolteul meu.

— Arăţi ca o fregată uşoară, insistă ea.

— Poftim?

— O fregată uşoară. O femeie uşuratică.

— Aveam impresia că fregata e un soi de vas.

— Exact, soiul ăla care poposeşte în toate porturile.

— Cred că-i prima oară când te-aud glumind. Şi eu care te suspectam că-ţi lipseşte complet simţul umorului.

Pe chipul însoţitoarei se întipări o expresie posacă, iar femeia refuză să mai spună ceva. Ba chiar refuză s-o însoţească pe Linnet în salon.

— N-am nimic de-a face cu apucăturile astea ale tale. Aşa ţi-a fost scris... să-i spui asta tatălui tău. Am făcut tot ce-am putut ca să-ţi însuşeşti nişte principii, dar este prea târziu.

— Nu mi se pare cinstit. Chiar şi o fregată uşoară şi tinerică ar trebui să aibă şansa să poposească măcar o *dată* într-un port, înainte să fie scufundată...

Doamna Hutchins suspină.

— Îţi arde de glumă. N-ai pic de bună-cuviinţă. Zero! Şi ştim cu toţii cine e de vină pentru asta.

— De fapt, cred că înţeleg mult mai bine decât alţii ce-nseamnă buna-cuviinţă şi lipsa ei. Până la urmă, doamnă, eu – şi nu dumneata – am crescut cu mama.

— Iată şi pricina necazului, rosti ea cu un surâs hain. Nu-i ca şi cum doamna ar fi fost fiica vreunui băcan care-a fugit cu un cârpaci. Oamenii de teapa lor nu sunt luaţi în seamă. Mama ta a dansat ca un tâlhar care se pierde în ceaţă, deşi toţi erau cu ochii pe ea. Nu s-a obosit să-şi ascundă ruşinea. Tot târgul o ştia de stricată.

— Ca un tâlhar care se pierde în ceaţă, repetă Linnet.

E cumva un citat din Biblie, doamnă Hutchins?

Cu buzele crispate, însoţitoarea ei ieşi din încăpere.

capitolul 2

Castelul Owfestry Pendine, străvechea reşedinţă a ducilor de Windebank, Ţara Galilor

Piers Yelverton, conte de Marchant şi moştenitorul ducatului de Windebank, era în culmea suferinţei. Învăţase din tinereţe că, dacă te gândeşti la disconfort – ce eufemism stupid şi afurisit pentru agonie! −, îi conferi o putere de care el nu e vrednic. Se străduia deci să nu-i dea importanţă şi se lăsă şi mai mult în baston, încercând să-şi mai menajeze piciorul drept.

Durerea îl făcea să fie ţâfnos. Sau poate nu era durerea, ci faptul că îşi pierdea vremea în preajma unui idiot cu patalama.

— Fiul meu are diaree şi dureri abdominale, spuse lordul Sandys, trăgându-l mai aproape de pat.

Fiul lui Sandys zăcea în pat, cu obrajii supţi şi galben la faţă, asemenea unui aşternut pătat cu ceai. Avea vreo treizeci de ani, un chip alungit, şi răspândea o aură nesuferită de pioşenie. Asta poate şi din pricina cărţii de rugăciuni pe care o strângea în mână.

— Suntem disperaţi, rosti Sandys, cu o figură sfârşită. În Londra, am chemat nu mai puţin de cinci medici şi, în cele din urmă, am hotărât să-l aducem aici, în Wales. I-au scos sânge, i-au pus lipitori, i-au dat tinctură de urzici. Bea numai lapte de măgăriţă, niciodată lapte de vacă. Ah, şi i-am dat şi câteva doze de sulf, dar fără niciun rezultat.

Un detaliu întru câtva interesant.

— Unul dintre idioţii care l-au consultat e, fără îndoială, Sydenham, rosti Piers. E obsedat de sulful aurat antimonic. Îl foloseşte pentru a vindeca degetele ciuntite. Împreună cu opiul, desigur. Sandys încuviinţă.

— Doctorul Sydenham spera că sulful va îndepărta simptomele fiului meu, dar n-a funcţionat.

— La ce te aşteptai? La cât de idiot e, nici nu mă mir că l-au admis în Colegiul Medicilor. Asta ar trebui să-ţi spună ceva.

— Dar tu…

— Eu m-am înscris din prea multă bunăvoinţă.

Aruncă un ochi spre fiul lui Sandys. Arăta cum nu se poate mai rău.

— Bănuiesc că nu te simţi mai liniştit că ai bătut atâta drum până-n Wales, să-mi cauţi ajutorul.

Celălalt clipi de câteva ori, apoi rosti apăsat:

— Am venit cu trăsura.

— Ochi umflaţi, rosti Piers. Semn că recent i-a curs sânge din nas.

— Ce-nseamnă asta? De ce are nevoie? întrebă Sandys.

— De o igienă mai bună. Mereu are paloarea asta în obraji?

— Pielea lui e, într-adevăr, mai gălbuie, recunoscu Sandys. Dar nu de la mine a moştenit asta.

O afirmaţie modestă, fără doar şi poate, luând în considerare nasul roşu ca sfecla al lordului Sandys.

— Ai mâncat cumva un ceaun întreg de mrene? îl întrebă Piers pe bolnav.

Acesta îl privi buimac.

— Mrenă? Ce-i aia? N-am mâncat aşa ceva.

Piers se îndreptă de şale.

— Habar n-are de istoria Angliei. Mai bine-l laşi să moară.

— L-ai întrebat dacă a mâncat mrene? făcu Sandys. Fiul meu nici nu vrea să audă de ţipari sau de alte gustări marine.

— Într-adevăr, n-aude, e mai surd ca un stâlp. Primul rege Henry mânca mrene; a fost unul dintre nebunii pe care i-am avut pe tron, deşi nu era la fel de ţicnit ca ăsta de-acum. Totuşi, era suficient de damblagit încât să se îndoape cu mrene şi să dea ortul popii.

— Nu sunt surd! spuse bolnavul. Aş auzi totul dacă oamenii n-ar bolborosi întruna în jurul meu. Mă dor încheieturile. Asta-i problema.

— Eşti pe moarte, asta-i problema, rosti Piers.

Sandys îl prinse de mână şi-l trase deoparte.

— Nu rosti asemenea vorbe de faţă cu fiul meu. Are doar treizeci şi doi de ani, sărmanul.

— Şi trupul unui ţânc de opt ani. Bag seamă că a petrecut multă vreme în compania actriţelor.

— Nu-i adevărat, făcu Sandys revoltat. Familia noastră are o tradiţie cu…

— Cu păsările de noapte? Cu desfrânatele? Cu târâturile, cu farfuzele, cu răpitoarele? Deşi răpitoarele mă duc din nou cu gândul la peşte, şi mi-ai spus deja că băiatul nu înghite preparatele marine. Dar cu peştoaicele cum rămâne?

— Fiul meu e un membru al Sfintei Biserici! rosti Sandys, roşu la faţă.

— Atunci e clar. Cu toţii minţim, dar ăştia bisericoşi au transformat minciuna în artă. Are sifilis. A dat iama prin ei ca neghina-n ogor şi, cu cât sunt mai evlavioşi, cu-atât mai multe simptome prezintă. Ar fi trebuit să-mi dau seama de când am văzut cartea de rugăciuni.

— Nu şi fiul meu, spuse Sandys, dând impresia că era convins de ceea ce zicea. E un băiat pios. Mereu a fost aşa.

— Păi şi eu ce ziceam…

— Vorbesc *serios.*

— Hmmm. Deci nu-i vorba de-o pasăre de noapte, atunci…

— Nimic de felul ăsta, rosti Sandys, clătinând din cap. N-a făcut niciodată… nu-l preocupă asemenea chestiuni. E un sfânt băiatul ăsta. Când a împlinit şaisprezece ani, l-am dus la Trandafirul lui Venus, în Whitefriars, dar nu s-a uitat la fete. A căzut în rugăciune şi le-a poftit şi pe dânsele să se roage, dar a vorbit la pereţi. E un candidat pentru sanctificare.

— S-ar putea ca problema sanctificării să revină unui for mai înalt. N-am cum să-l ajut.

Sandys îl înşfacă de braţ.

— Trebuie!

— Nu pot.

— Dar ceilalţi doctori i-au dat cu toţii medicamente şi ziceau că…

— Nişte idioţi cu toţii. Te-au minţit. Sandys înghiţi în sec.

— Până la douăzeci de ani n-a avut nimic. Un băiat sănătos, voinic, şi dintr-odată…

— Du-ţi fiul acasă şi lasă-l să moară liniştit. Că de murit tot va muri, chiar dacă-ţi dau sulf sau nu.

— De ce? şopti Sandys.

— Pentru că are sifilis. E surd, are diaree, icter, are ochii şi încheieturile umflate şi îi curge sânge din nas. Are, probabil, şi migrene.

— N-a cunoscut în viaţa lui o femeie. Mă jur pe ce-am mai sfânt. Nu e iritat în zona aia, că mi-ar fi zis el…

— Nu era necesar să fie cu vreo femeie, zise Piers, trăgându-şi haina din încleştarea lui Sandys şi îndreptându-şi mâneca.

— Cum să aibă sifilis, dacă n-a…

— Poate c-a fost cu un bărbat.

Expresia ultragiată de pe chipul lui Sandys îl mai înduplecă puţin.

— Sau poate de la tine l-a luat, ceea ce e mult mai probabil. Domnişoarele trandafirii prin care-ai dat iama când erai holtei l-au infectat pe băiat înainte să se fi născut.

— Am fost tratat cu mercur, protestă Sandys.

— La ce bun? Tot îl mai ai. Acum, scuză-mă, te rog, dar am treburi mai importante de făcut. De pildă, să mă-ngrijesc de-un bolnav care mai are măcar un an de trăit.

Piers ieşi pe coridor, unde fu întâmpinat de Prufrock, valetul său.

— Mă-ntreb cum reuşeşti să faci treabă prin casă. Bag seamă că e greu să întreţii o gospodărie când eşti nevoit să-ţi petreci timpul pe coridor, plecând urechea la toate cuvinţelele aurite ce-mi ies pe gură.

— Nu văd o problemă în asta, răspunse Prufrock,

venind în urma lui. Dar recunosc că am destul antrenament. Nu credeţi că aţi fost puţin cam dur cu lordul Sandys?

— Dur? Crezi că am fost dur? Nici vorbă. I-am spus exact care-i problema cu fiu-său şi ce să facă – pe scurt, să meargă acasă şi să aştepte corul îngeresc, pentru că miracole nu se prea întâmplă pe-aici.

— Dar e *fiul* lui. Şi dacă am auzit bine, de la el a moştenit boala sărmanul băiat. Nespus de trist.

— Tatălui meu nu i-ar fi păsat câtuşi de puţin. Dacă ar fi avut şi alţi urmaşi, să fim înţeleşi. Dar Sandys are o liotă de copii. Are un urmaş şi pe mulţi alţii care să-i ia locul.

— De unde ştiţi asta?

— Biserica, netotule. Şi-a încredinţat băiatul pe mâna bisericii şi l-a crescut în spiritul ăsta încă de timpuriu. Moştenitorul petrece, probabil, prin toate lupanarele londoneze, ca dragul de taică-său. Sandys n-ar fi lăsat niciodată să-ncapă o Biblie pe mâna lui, dacă era moştenitorul.

— Pe tatăl domniei voastre l-ar tulbura nespus gândul că a transmis urmaşilor o astfel de boală, comentă Prufrock.

— Tot ce-i posibil, rosti Piers, mimând interesul. Sau poate că nu. Mă mir că tata nu s-a însurat cu o prospătură de douăzeci de ani. Sau de şaişpe. Timpul curge, şi-n ritmul ăsta poate să-şi ia adio de la alt urmaş.

— Preasfinţia sa i-a fost devotat dumneaei, şi nenorocirile trecutului l-au rănit adânc, rosti Prufrock, ignorând cu bună intenţie o parte din adevăr.

Piers nu răspunse. O durere insuportabilă îi străbătea piciorul, de parcă cineva i-ar fi înfipt un vătrai încins în coapsă.

— Vreau să beau ceva. Ia-o tu înainte, ca un valet minunat ce eşti, şi aşteaptă-mă în faţa bibliotecii, cu un coniac tare.

— Prefer să vă însoţesc. Mi-e teamă să nu vă împiedicaţi şi să cădeţi.

— Şi-ţi închipui că ai putea să mă ajuţi? rosti Piers,

aruncându-i o privire piezişă valetului său costeliv.

— Nu. Dar aş putea chema un lacheu să vă târască pe coridor. Impactul capului domniei voastre cu marmura v-ar putea schimba atitudinea faţă de pacienţii dumneavoastră, ca să nu mai vorbim de servitori.

Slavă Domnului, mai erau câţiva paşi până la bibliotecă. Piers se opri pentru câteva clipe. Gândul îl purtă spre amputare, şi nu pentru prima oară. Ar fi putut să-şi procure un pat egiptean, cum folosea Cleopatra. Deplasarea ar fi fost mai dificilă, dar măcar ar fi scăpat de durerile astea infernale.

— V-a scris tatăl dumneavoastră, îl înştiinţă Prufrock. Mi-am permis să vă las scrisoarea pe birou.

— Bănuiesc că ţi-ai permis şi s-o deschizi. Ce zice?

— Îşi exprimă interesul privind viitorul dumneavoastră conjugal, spuse Prufrock vesel. Se pare că ultima dumneavoastră scrisoare, în care aţi înşirat toate pretenţiile faţă de o potenţială nevastă nu l-au descumpănit. Surprinzător, aş spune.

— Cea în care-l făceam idiot? Ai citit-o şi pe-aia, pustulă pestilenţială ce eşti?

— Sunteţi nespus de liric azi, observă Prufrock. Aţi sacrificat aliteraţia pe altarul fleoarţelor şi al farfuzelor, iar acum şi pe al nevredniculuі dumneavoastră valet. Sunt onorat, sincer.

— Ce mai vrea ducele? întrebă Piers.

Vedea uşa bibliotecii şi simţea deja coniacul arzându-i gâtlejul.

— I-am spus că mireasa mea trebuie să fie mai frumoasă decât soarele şi luna. Ăsta-i un citat, în caz că nu ştiai. La asta am adăugat o listă de cerinţe care ar trebui să-l scoată din minţi.

— Deocamdată, caută o soţie, spuse Prufrock.

— Sper că pentru el. I-a luat ceva, totuşi, rosti Piers, complet dezinteresat. La vârsta lui, bărbaţii nu mai au boaşele de altădată, scuză-mă c-o spun aşa pe şleau. Ştiu că ai urechile mai sensibile decât mine.

— Sau cel puţin le aveam înainte să intru în serviciul

dumneavoastră, răspunse Prufrock, şi deschise cu emfază uşa bibliotecii.

Piers n-avea decât un singur lucru în gând. Era auriu, ardea ca focul şi urma să-i curme durerea din picior.

— Aşa, îşi caută soţie, repetă el fără să dea atenţie cuvintelor, dar îndreptându-se spre aparatul de distilare. Îşi turnă o doză sănătoasă de coniac: Ce zi cumplită! Nu că ar avea vreo importanţă, nici pentru mine şi cu atât mai puţin pentru tine, dar n-am ce să fac pentru tânăra care s-a înfăţişat azi-dimineaţă la uşa din spate.

— Cea cu burta umflată?

— Nu-i o umflătură obişnuită. Dacă o tai, s-a zis cu ea. Dacă n-o tai, boala o să-i vină de hac. Am ales calea cea mai uşoară, rosti el şi dădu paharul pe gât.

— I-aţi făcut vânt?

— N-avea unde să se ducă. Am lăsat-o în grija Matildei. I-am spus să-i ofere un pat, în aripa de vest, şi să-i dea opiu, ca să-i alunge gândurile negre. Slavă Domnului, castelul ăsta ar putea să găzduiască jumătate din muribunzii Angliei.

— Tatăl dumneavoastră, insistă Prufrock. Şi problema căsătoriei.

Încerca să-l distragă. Piers îşi mai turnă un pahar, de data asta cu măsură. Nu dorea să-şi vâre capul în sticla de coniac şi să rămână înţepenit acolo. Una dintre urmările excesului, după cum învăţase de la pacienţii săi, era că, în timp, coniacul nu-şi mai făcea efectul.

— Ah, căsătoria, rosti el supus. Era şi cazul. Maică-mea s-a dus de douăzeci de ani. Mă rog, *dus* nu e cel mai potrivit cuvânt, nu-i aşa? Oricum, draga de *maman* trăieşte bine mersi pe continent, aşa că nu văd de ce Preasfinţia Sa nu s-ar recăsători. N-a fost uşor să obţină divorţul, l-a costat o mică avere. Ar trebui să bată fierul cât e cald sau, mai simplu spus, cât îl mai ţine bărbăţia.

— Tatăl dumneavoastră nu se însoară.

Ceva din glasul valetului îi atrase atenţia lui Piers.

— Nu glumeai.

Valetul clătină uşor din cap.

— Am impresia că Preasfinţia Sa a luat refuzul dumneavoastră drept o provocare. Poate ar fi trebuit să fiţi mai ponderat în cerinţe. Toate pretenţiile astea i-au întărit şi mai mult hotărârea. I-au stârnit interesul pentru proiect, ca să zic aşa.

— Ce tot îndrugi acolo? N-o să găsească în veci pe cineva. Am şi eu reputaţia mea.

— Titlul dumneavoastră atârnă mai greu decât reputaţia. Apoi, mai e şi chestiunea cu moşia tatălui dumneavoastră.

— Lua-te-ar naiba, ai dreptate.

Pierce hotărî că ar mai putea face faţă unui păhărel.

— Dar cum rămâne cu piciorul meu? Ce femeie s-ar mărita cu un bărbat care… m-am ţicnit? Fireşte că s-ar mărita cu un invalid.

— Mă îndoiesc că domnişoarele tinere ar vedea o problemă în asta, rosti Prufrock. În ce priveşte personalitatea dumneavoastră…

— Lua-te-ar naiba, îi aruncă Pierce, dar fără năduf.

capitolul 3

Nici bine nu coborî în salon, că tatăl ei bubui:

— Am refuzat trei cereri în căsătorie luna trecută, şi te asigur că altele nu voi mai primi. La cum arăţi, nici eu nu te-aş crede fecioară. Ai spune că eşti în luna a patra sau a cincea.

Linnet se aruncă într-un scaun, cu fustele fluturându-i în jur.

— Nu sunt însărcinată.

Se simţea de parcă într-adevăr urma să nască în curând.

— O doamnă nu foloseşte cuvântul ăsta, o dojeni lordul Sundon. N-ai auzit nimic din ce ţi-a zis guvernanta asta a ta?

Îşi flutură monoclul prin aer, pentru a-şi întări spusele.

— Spui, eventual, că eşti într-o condiţie delicată sau, în cel mai rău caz, că *ai rămas grea.* Nicidecum că eşti însărcinată, un cuvânt aspru, cu conotaţii dure. Plăcerea, bucuria de a fi nobil constă în a trece cu vederea lumescul, rodnicul...

Linnet nu-l mai asculta. Îi părea o nălucire albastră. În vesta lui cu nasturi de argint, încrustaţi cu maci de fildeş, şi cu guler prusac era o efigie a eleganţei şi *se pricepea* de minune să ignore lumescul, spre deosebire de ea.

În acel moment, cineva bătu cu putere în uşă. Linnet aruncă o privire plină de speranţă spre valetul care anunţă vizita unui domn. Fără doar şi poate, prinţul Augustus se răzgândise. Cum putea să stea liniştit în castelul lui, ştiind că ea fusese respinsă de aşa-zisa *înaltă societate?* Auzise, probabil, despre întâmplările nefericite de la bal şi despre faptul că nimeni nu-i mai adresase o vorbă după plecarea lui.

Fireşte, prinţul o ştersese de-acolo înainte ca zvonul să facă înconjurul mulţimii. Ieşise însoţit de apropiaţii lui, fără să-i arunce măcar o privire. Din acel moment, nimeni n-o mai băgase în seamă. Aşteptau probabil cu toţii reacţia lui, când urma să afle că Linnet era însărcinată.

Deşi el ştia mai bine decât oricine că era o născocire. Cel puţin, ştia că pruncul nu era al lui. Poate tocmai de aceea îi făcuse vânt în doi timpi şi trei mişcări. Poate plecase urechea la tot soiul de poveşti, cum că altul ar fi lăsat-o grea. Zvonul plutea în aer. Trebuia să spargă cineva gheaţa. Dar nu prinţul era musafirul, ci mătuşa ei, lady Etheridge, sau Zenobia, cum se prezenta cunoscuţilor ei. Îşi alesese acest nume cu mulţi ani în urmă, când realizase că Hortensia nu i se potrivea de fel.

— Ştiam că se va întâmpla ceva rău, rosti ea din pragul uşii, aruncându-şi mănuşile pe podea, în loc să i le dea lacheului aflat lângă ea.

Zenobia savura o dramă adevărată, iar când era puţin abţiguită, se lăuda comesenilor că ar putea s-o joace pe Lady Macbeth mai bine decât Sarah Siddons.

— Ţi-am spus de nenumărate ori, Cornelius, fata asta

e prea frumoasă pentru binele ei. Şi am avut dreptate. Iat-o aici, *cu burtică,* şi toată Londra sărbătoreşte, mai puţin eu.

— Nu-i adevărat… încercă Linnet să se apere.

Fără a mai ţine cont de veridicitatea acuzaţiei, tatăl ei trecu la atac, înăbuşindu-i orice protest.

— Nu e de vină fiică-mea că se ia după maică-sa.

— Sora mea era fără pată, ca prima zăpadă, urlă Zenobia.

Bătălia era în toi şi nimeni n-o putea opri.

— Nevastă-mea a fost, într-adevăr, rece ca zăpada – şi numai Dumnezeu ştie de câtă răceală am avut parte – dar se putea topi toată când se ivea ocazia. Cu toţii ştim cât de repede se încălzea Fecioara de Gheaţă, mai ales în preajma regalităţii.

— Rosalyn ar fi meritat un rege, urlă Zenobia.

Se întoarse artistic, făcu câţiva paşi şi încremeni în poză. Linnet recunoscu scena jucată cu o săptămână în urmă de doamna Siddons pe scena de la Covent Garden, în rolul Desdemonei, care tocmai fusese acuzată de necredinţă de către Othello.

Dar bietul ei tată nu se putea măsura cu redutabilul Othello. Adevărul era că drăguţa de maică-sa îl înşelase cu cine apucase, şi el ştia acest fapt. Ştia şi Zenobia, dar se făcea că plouă.

— Nu cred că întrebarea are vreo noimă, se amestecă Linnet. Sunt mulţi ani de când a murit mama, şi pasiunea ei pentru regalitate n-are nici în clin, nici în mânecă cu problema de faţă.

Mătuşa ei îi aruncă o privire încântată.

— Eu, una, îi voi lua mereu apărarea, cu toate că acum e în mormânt.

Linnet se prăbuşi din nou în scaun. Maică-sa era într-adevăr în mormânt. La o adică, îi era mai dor de ea decât îi era mătuşii sale, având în vedere că cele două surori se certau de fiecare dată când se vedeau. Din pricina bărbaţilor, firește. Spre cinstea ei, Zenobia era mai puţin dezmăţată decât mama lui Linnet.

— Aşa-i cu frumuseţea, îl auzi pe tatăl ei rostind. I s-a

urcat la cap. La fel s-a întâmplat şi cu maică-sa. Credea că frumuseţea îi permite să facă orice.

— Rosalyn n-a făcut niciodată ceva necuviincios! îl întrerupse Zenobia.

— A ţopăit foarte cuviincios de la unul la altul toată viaţa ei, ridică tatăl ei glasul. Şi acum, fiică-mea îi calcă pe urme. Linnet e terminată. Terminată!

Linnet dădu să mai spună ceva, dar închise gura la loc. Urmă un moment de tăcere.

— Oricum, nu despre Rosalyn e vorba aici, rosti ea într-un târziu. Trebuie să vedem ce facem cu Linnet. Ridică-te puţin, dragă.

Linnet se ridică în picioare.

— Luna a cincea, din câte-mi dau seama. Nu ştiu cum de-ai reuşit să păstrezi taina asta atâta vreme. Aseară am fost la fel de şocată ca restul. Contesa de Derby m-a repezit puţin, crezând că i-am ascuns adevărul. I-am spus că nici eu n-am ştiut nimic, dar nu sunt convinsă că m-a crezut.

— Nu sunt gravidă, rosti Linnet apăsat.

— Asta mi-a spus şi aseară, confirmă tatăl ei. Iar azi-dimineaţă devreme nu părea să fie.

Se uită mai atent la burta ei:

— Acum însă aşa pare.

Linnet îşi lipi rochia de pântec.

— Vezi? Nu sunt *gravidă.* Doar rochia e de vină.

— Draga mea, mai devreme sau mai târziu va trebui să recunoşti, rosti Zenobia, studiindu-şi chipul într-o oglinjoară. Nu pleacă el niciunde. În ritmul ăsta, în câteva luni o să fii cât casa. Eu, una, de cum mă rotunjeam puţin, mă retrăgeam imediat la ţară.

— Ce ne facem cu ea? suspină tatăl ei, prăbuşindu-se în scaun ca o marionetă cu sforile tăiate.

— N-ai ce să faci, spuse Zenobia, în timp ce-şi pudra nasul. Nimeni nu-şi doreşte un pui de cuc în cuib. Trebuie s-o trimiţi în ţări străine, poate-şi găseşte pe cineva acolo, după ce se termină toată tărăşenia asta, fireşte. Şi-ar fi bine să-i măreşti zestrea. Slavă Domnului că e moştenitoarea ta. S-ar putea, totuşi, s-o ia cineva.

Zenobia aşează cutiuţa cu pudră pe masă şi ridică un deget dojenitor.

— Mama ta ar fi foarte dezamăgită, draga mea. Chiar n-ai învăţat nimic de la ea?

— Şi ce, mă rog, ar fi trebuit să înveţe de la ea? Cum să fie desfrânată? i-o întoarse vicontele, dar fără focul de mai devreme.

— Nu m-am culcat cu prinţul, rosti Linnet cât de clar şi de răspicat era în stare. Aş fi putut s-o fac, fireşte. Poate că aşa s-ar fi simţit obligat să se însoare cu mine. Dar am ales să n-o fac.

Tatăl ei oftă şi-şi lăsă capul pe spătarul scaunului.

— Mă fac că n-am auzit ce-ai spus, rosti Zenobia, mijind ochii. Ai măcar scuza că e din familia regală. Dacă progenitura asta n-are sânge albastru, nu vreau să aud nimic de ea.

— Dar nu am… începu Linnet.

Mătuşa ei o întrerupse, cu o mişcare bruscă a mâinii.

— Cornelius, tocmai mi-am dat seama că întâmplarea asta ţi-ar putea aduce salvarea.

Apoi, către Linnet:

— Spune-ne cine-i tatăl copilului, şi tatăl tău ar putea să ceară căsătoria. Nimeni din afara familiei regale n-ar cuteza să-l refuze.

— Dar nu e nimeni, rosti Linnet.

Zenobia pufni, batjocoritor.

— Nu-mi spune că vei merge pe mâna concepţiei imaculate. Nici în Ierusalim nu cred că a funcţionat foarte bine. De fiecare dată când povesteşte preotul, în preajma Crăciunului, mă gândesc cât de greu i-o fi fost sărmanei femei să convingă pe toată lumea că era virgină.

— Nu înţeleg de ce aduci cuvântul Domnului în discuţie, spuse tatăl ei. Vorbeam de prinţi, nu de zei.

— Rochia mă face să arăt mai plinuţă, atâta tot, se vaită Linnet.

Zenobia se lăsă în scaun.

— Vrei să zici că nu porţi rod în pântec?

— Asta tot încerc să vă spun. Nu m-am culcat cu

prinţul. Nu m-am culcat cu nimeni.

O tăcere sinistră se aşternu în încăpere, timp ca vorbele ei să prindă rădăcină.

— Cerule, eşti terminată, şi nici măcar n-ai gustat din borcanul cu dulceaţă, rosti mătuşa ei într-un sfârşit. Acum şi dac-ai încerca să mai repari ceva, e prea târziu. Lumea ar fi convinsă că te-ai… ocupat de problemă, ca să zic aşa.

— Asta după ce prinţul ar refuza s-o ia de nevastă, adăugă vicontele cu năduf.

— În împrejurările de faţă, şi eu aş crede acelaşi lucru.

— Nu-i corect, rosti Linnet cu mânie. Aşa-i, lumea se-aşteaptă să fiu puţin mai cochetă, având în vedere reputaţia mamei, dar…

— Puţin spus cochetă, i-o reteză tatăl ei. Se aşteptau să fii o otreapă, şi acum i-ai convins că eşti.

— De la frumuseţe i se trage, făcu mătuşa ei, aranjându-şi părul. Femeile din familia noastră poartă blestemul frumuseţii. Rosalyn, de pildă, care ne-a părăsit la o vârstă aşa de fragedă…

— Nu-mi pare că blestemul te-a lovit şi pe tine, rosti tatăl ei, sarcastic.

— Te înşeli, se apără Zenobia. Te înşeli amarnic. M-a lovit blestemul, şi încă cum. Mi-a arătat ce-aş fi putut deveni, dacă n-aş fi fost ţinută în loc de lanţurile maternităţii. Aş fi putut să luminez marile scene ale lumii. La fel şi Rosalyn. Cred că de-asta era aşa de…

— Aşa de cum? o repezi vicontele.

— De irezistibilă.

— Spurcată ar fi cuvântul potrivit, pufni tatăl ei.

— Ştia că ar fi putut lua de bărbat pe oricine ar fi dorit, spuse Zenobia visătoare. Sărmana noastră Linnet s-a scăldat în acelaşi vis şi acum e terminată.

— N-ar fi putut lua de bărbat pe orişicine, rosti vicontele. Legea căsătoriei regale are şi ea virtuţile ei.

Îndreptă un deget acuzator spre Linnet.

— Nu te-ai gândit la asta înainte să stârneşti scandalul ăsta cu tânărul Augustus? Pentru numele lui Dumnezeu, toată lumea ştie că s-a căsătorit cu o

nemţoaică în urmă cu câţiva ani, după ce a atentat la pudoarea ei. La Roma, dacă nu mă-nşel. Însuşi regele a trebuit să intervină pentru desfacerea căsătoriei.

— N-am ştiut până ieri, spuse Linnet, când am aflat chiar din gura lui Augustus.

— Nimeni nu le povesteşte fetelor asemenea lucruri, făcu Zenobia. Dacă-ţi făceai atâtea griji în privinţa ei, de ce n-ai stat cu ochii pe ea la petrecerile alea?

— Pentru că eram ocupat! Şi i-am găsit o însoţitoare, fiindcă tu erai prea ocupată s-o însoţeşti. Doamna Hutchins. O femeie onorabilă în toate privinţele, care părea să înţeleagă natura problemei. Unde-i muierea aia? M-a asigurat că nimic nu va păta numele şi onoarea fiicei mele.

— Refuză să coboare.

— Se teme să nu cumva să intre în gura lupului, mormăi el. Guvernanta pe unde umblă? Altă zăbăucă. I-am repetat de-atâtea şi de-atâtea ori că trebuie să fii de două ori mai castă decât orice fată, ca să faci uitată reputaţia mamei tale.

— Doamna Flaccide s-a simţit jignită aseară când i-ai spus că e sluga dracului şi ai acuzat-o că m-a transformat într-o zdreanţă.

— Ei, băusem şi eu câteva pahare, rosti tatăl ei, fără urmă de regret în voce. Mi-am înecat amarul după ce mi s-a spus în faţă – repet, în faţă! − că fiica mea a fost necinstită.

— A plecat în urmă cu un ceas şi mă-ndoiesc că se va mai întoarce. Tinkle spune că a luat o pungă plină de arginţi.

— Nu argintul e baiul, spuse Zenobia. N-ar trebui să-ţi superi niciodată argaţii, pentru că ştiu cu toţii unde-ţi păstrezi obiectele de preţ. Mai important e că această guvernantă ştia, probabil, de bileţelele parfumate pe care vlăstarul regal le trimisese.

— Nu mi-a trimis scrisori de dragoste, dacă la asta te referi. Dar într-o dimineaţă mi-a aruncat cu căpşune în dormitor. Ea şi doamna Hutchins s-au jurat să păstreze secretul.

— Şi-acum, Flaccide va povesti lumii întregi despre ce

s-a întâmplat. Eşti un neghiob, Cornelius. Ar fi trebuit să-i dai cinci sute de lire şi s-o expediezi la Suffolk. Acum, Flaccide o să facă din ţânţar armăsar, şi din căpşună, furtună. Va spune că Linnet poartă gemeni în pântec.

Linnet se gândi că guvernanta ei nu va rata ocazia să înşire vrute şi nevrute. Nu se prea plăceau. Mai bine spus, femeile nu o plăceau, în genere. De patru luni de când ieşise şi ea în lume, fetele se adunau şi chicoteau pe la spatele ei, fără să-i împărtăşească motivul.

Zenobia scuturã clopoţelul.

— Sunt surprinsă că nu m-ai servit cu ceai, Cornelius. Viaţa lui Linnet e, într-adevăr, dată peste cap, dar asta nu înseamnă că nu trebuie să mâncăm.

— Eu mă dau aici de ceasul morţii, şi ţie-ţi arde de ceai? se vaită tatăl ei.

Tinkle apăru de-ndată în uşă, dându-i de înţeles lui Linnet că trăsese cu urechea la toată discuţia – nu că o asemenea constatare ar fi surprins-o.

— Ceai te rog, şi o gustare, îi spuse Zenobia. Adu şi ceva pentru slăbit.

Servitorul o fixă cu o privire încurcată.

— Castraveţi, oţet sau ceva similar, rosti ea nerăbdătoare.

De-ndată ce Tinkle ieşi pe uşă, Zenobia aţinti un deget spre pântecul fetei.

— Trebuie să facem ceva în privinţa ei. Nu eşti tocmai plinuţă, dar nici subţire ca mătura, am dreptate?

Linnet numără din nou până la cinci.

— Am moştenit silueta mamei mele. Şi a ta, dacă mă uit mai bine.

— Ispita diavolului, rosti tatăl ei îmbufnat. Nu e cuviincios să fie aşa descoperit.

— N-am eu norocul ăla. Am prins un prinţ pământean, dar de prinţul întunericului n-am avut parte.

— Augustus n-are stofă nici de drăcuşor, spuse gânditor mătuşa ei. Acum, că stau să mă gândesc mai bine, nici nu mă mir că n-a reuşit să te vrăjească. E cam tăntălău băiatul.

— N-ar trebui să existe rochii care să creeze iluzia asta, afirmă lordul Sundon. Dacă există, n-aş vrea să am parte de ele. Adică n-aş vrea să am parte de ele dacă aş purta rochii. Vreau să zic… dacă aş fi femeie.

— Te ramoleşti pe zi ce trece, observă Zenobia. N-o să-nţeleg în veci de ce s-a măritat soră-mea cu tine.

— Mama l-a iubit pe tata, rosti Linnet cu toată convingerea de care era în stare.

Ajunsese la concluzia asta în urmă cu câţiva ani, la sfârşitul unei seri ciudate în care o surprinsese pe maică-sa în compania intimă a unui străin, prinsă într-o activitate ruşinoasă.

— Îl iubesc pe tatăl tău, îi spusese ea atunci. Dar, scumpa mea, dragostea nu e de ajuns pentru o femeie ca mine. Eu vreau să fiu adorată, cântată în versuri, vreau flori şi bijuterii… ca să nu spun că François are un trup de zeu şi e mai dotat ca un armăsar.

Linnet clipise de câteva ori, neînţelegând mare lucru.

— Lasă, dragă, o să-ţi explic când o să creşti mai mare.

Nu mai ajunsese să-i explice, dar Linnet aflase între timp destule pentru a înţelege pasiunea mamei sale pentru François.

Vicontele se-ntoarse spre ea, cu scântei în priviri.

— Rosalyn m-a iubit întocmai cum te iubeşte Augustus pe tine. Pe scurt: nu destul.

— Pentru numele lui Dumnezeu, se vaită Zenobia. Mă băgaţi în pământ cu vorbele astea! Lăsaţi-o pe biata femeie să se odihnească în pace! Mă faci să regret ziua în care te-a acceptat de soţ.

— Parcă retrăiesc acele clipe, rosti vicontele apăsat. Linnet a moştenit-o pe maică-sa, se vede de la o poştă.

— Nu e corect, se apără Linnet, săgetându-l din priviri. Am fost întruchiparea virtuţii anul acesta; ce vorbesc?… sunt aşa de când mă ştiu.

Tatăl ei se încruntă.

— Dar e ceva care nu-mi dă pace…

— Are un aer obraznic, spuse mătuşa ei, dar fără

dojană. Domnul s-o aibă în pază pe Rosalyn, dar e numai vina ei. De la ea ai moştenit gropiţa aia în obrăjor, privirea aia, buzele alea… Ai un aer de fată uşuratică.

— O uşuratică ar fi avut un an mult mai incitant decât mine, protestă Linnet. Am fost la fel de retrasă ca oricare dintre tinerele nobile, întreab-o şi pe doamna Hutchins.

— Într-adevăr, nu e corect, încuviinţă Zenobia.

O picătură de miere se prelinse uşor de pe prăjitura ei şi ateriză pe rochia de dimineaţă, ieşind în evidenţă pe materialul violet.

— Sper că i-ai spus contesei că n-am rămas niciodată singură cu Augustus, spuse Linnet.

— De ce-aş fi spus asta? Draga mea, nu cunosc calendarul tău social. Să-ţi spun sincer, am fost la fel de surprinsă ca biata contesă.

Linnet oftă.

— Aş putea să mă înfăţişez complet despuiată la Almack's[1] şi tot nu m-ar crede nimeni că nu sunt borţoasă, oricât de suptă aş fi în talie. Mătuşă, tu ai dat substanţă acestui zvon, iar din cauza tatei, domnişoara Flaccide mă va bârfi în toate ungherele Londrei. Va trebui fără doar şi poate să plec dincolo sau, cel puţin, într-o altă regiune a ţării.

— Francezii cedează foarte uşor farmecelor noastre, deşi e războiul acela nesuferit, o încurajă Zenobia. Dar mi-a venit o idee mai bună.

Linnet nu avu curajul s-o descoasă.

— Care-ar fi aceea? o întrebă tatăl ei cu sfârşeală în glas.

— Nu e o ea, ci un el.

— Cine?

— Yelverton, urmaşul lui Windebank.

— Windebank? Cine mai e şi ăsta? Vrei să zici Yonnington? Walter Yonnington? Dacă-i seamănă chiar şi de la depărtare tatălui său, n-aş lăsa-o pe Linnet în preajma lui. Nici însărcinată, măcar.

— Ce drăguţ din partea ta, tăticule, murmură Linnet.

---

1 Club aristocratic londonez ce accepta prezenţa ambelor sexe (n.tr.)

Cum Zenobia nu-i oferise o prăjitură, se servi singură.

— Trebuie să slăbim, scumpa mea. Să nu uiţi lucrul ăsta, spuse Zenobia pe un ton îngăduitor, dar totuşi ferm.

Linnet strânse din buze şi îşi mai turnă unt peste prăjitură. Mătuşa ei oftă.

— Yelverton e duce de Windebank, Cornelius. Sincer, nu înţeleg cum te descurci cu toţi nobilii, date fiind cunoştinţele tale sărace despre aristocraţie.

— Ştiu pe cine trebuie să ştiu, se apără vicontele. Şi nu-mi bat capul cu cei care nu merită. De ce n-ai zis de la început că-i vorba de Windebank?

— Mă gândeam la fiul lui, explică Zenobia. El a primit al doilea titlu, desigur. Îmi amintesc că are un nume tare ciudat. Peregrine, Penrose… Piers, ăsta-i.

— Sună a debarcader[2], făcu lordul Sundon.

— Doamna Hutchins m-a comparat cu o fregată azi-dimineaţă, spuse Linnet. Nu mi-ar strica un debarcader.

Zenobia clătină nemulţumită din cap.

— Asemenea vorbe te-au adus în situaţia în care te afli acum. Ţi-am spus de nenumărate ori că nu-ţi serveşte la nimic isteţimea asta. Lumea aşteaptă de la o lady să fie frumoasă şi manierată. Pe scurt: drăgălaşă, supusă şi finuţă.

— Şi totuşi lumea te confundă cu o lady, i-o întoarse Linnet.

— Eu sunt măritată. Sau cel puţin am fost, până la moartea lui Philip. Nu mai am ce să dovedesc. Tu, pe de altă parte, trebuie să străluceşti. Ar fi cazul să-ţi rafinezi puţin discursul înainte să te-ntâlneşti cu Yelverton, în Wales. Titlul său e conte de Marchant. Sau Mossford? Nu-mi amintesc. N-am avut plăcerea să-l întâlnesc vreodată.

— Nici eu, mărturisi lordul Sundon. Vrei cumva s-o potriveşti cu un puşti?

— Nu-i puşti. Are peste treizeci de ani. Treizeci şi cinci, pe puţin. Îţi aminteşti doar ce poveşti umblau.

— Prefer să nu dau importanţă poveştilor, rosti

---

2 Joc de cuvinte intraductibil. În lb. engleză, *pier* înseamnă şi „debarcader, doc sau dană" (n.tr.)

vicontele cu ţâfnă. Numai aşa puteam trăi cu soră-ta sub acelaşi acoperiş.

— Ai nevoie de un tratament, să-ţi scoată veninul din sânge, fu de părere Zenobia. Ai lăsat fierea să-ţi fermenteze acolo şi eşti plin de năduf. Rosalyn e moartă. Las-o să se odihnească, ce Dumnezeu!

Linnet hotărî că venise vremea să spună şi ea ceva.

— Mătuşă, ce te face să crezi că ducele ar fi de acord să mă căsătoresc cu fiul lui? Bineînţeles, dacă la asta făceai referire.

— E disperat. Mi-a spus-o doamna Nemble, care-i prietenă la cataramă cu lady Grymes, al cărei soţ, după câte ştiţi, e fratele vitreg al lui Windebank.

— Nu ştiam, rosti vicontele. Şi nici că-mi pasă. De ce e Windebank disperat? Fiu-său e cumva slab de minte? Nu ţin minte să-l fi văzut pe la Lords sau la Boddle's[3].

— Nu, mai bine chiar, rosti Zenobia triumfător.

Pentru o clipă, Linnet şi tatăl chibzuiră la tâlcul din cuvintele ei.

— Îi lipseşte ceva, explică Zenobia.

— Cum aşa? întrebă Sundon, zăpăcit.

— Îi lipeşte un membru.

— O mână? îndrăzni Linnet.

— Pentru numele Domnului, rosti Zenobia exasperată, lingându-şi o picătură de miere de pe deget. Mereu trebuie să vorbesc pe şleau, ca să mă-nţeleagă cineva în casa asta. Omul a suferit un accident în tinereţe. Acum merge în baston şi e impotent, ca s-o spunem fără înconjur. Adio, moştenitor.

— De fapt, în cazul de faţă trebuie făcut un mic ocol, rosti vicontele cu vizibilă satisfacţie.

— Ce-nseamnă impotent? întrebă Linnet.

Cei doi adulţi o priviră încurcaţi, de parcă tocmai ar fi descoperit o specie rară de gândac sub covor.

— Te las pe tine să-i explici, spuse vicontele.

— Nu de faţă cu tine.

Linnet aşteptă.

---

3 Cluburi londoneze destinate aristocraţiei (n.tr.)

— Deocamdată, e important să ştii că nu poate avea copii. Amănuntul ăsta e crucial.

Linnet puse cap la cap informaţia proaspătă cu numeroasele observaţii făcute de maică-sa de-a lungul anilor şi hotărî să nu-l iscodească niciodată pe tatăl ei în privinţa acestui subiect.

— Şi zici că mai bine impotent decât slab de minte? Mă refer la un soţ.

— Dacă-i slab de minte, te trezeşti că-i curg balele la masă sau mai ştiu eu ce…

— Tu vorbeşti despre Bestie! exclamă brusc tatăl ei. Am auzit multe despre el, dar nu mi-am dat seama că despre el vorbeai.

— Marchant nu e o bestie, se împotrivi Zenobia. Asta-i doar o bârfă josnică. Te credeam mai presus de asemenea zvonuri.

— Toată lumea îi spune aşa. Are un temperament groaznic. Un medic strălucit, dar cu temperamentul unei fiare.

— Oricui îi mai sare ţandăra din când în când. Face parte din jocul căsătoriei, spuse Zenobia, ridicând din umeri. Aşteaptă doar s-o vadă pe Linnet, în toată splendoarea ei. Va mulţumi cerului că soarta i-a hărăzit o asemenea mireasă.

— Chiar trebuie să aleg între nătângi şi fiare? întrebă Linnet.

— Nu, între nătângi şi incapabili, rosti mătuşa ei, pierzându-şi cumpătul. Viitorul tău soţ va fi bucuros de copilul pe care, chipurile, îl porţi în pântec, iar taică-său va fi în culmea fericirii.

— Cum aşa? întrebă Sundon.

— N-ai înţeles încă? rosti Zenobia şi ţâşni în picioare.

Făcu o piruetă elegantă şi continuă:

— Pe de-o parte, avem un duce retras, care are un singur fiu. Unul singur. Ducele e obsedat de regalitate. Se consideră prieten la cataramă cu regele, cel puţin înainte să se ţicnească.

— Am prins ideea.

— Liniște, îl admonesta Zenobia.

Nu suporta să fie întreruptă.

— De-o parte, un duce solitar şi disperat. De cealaltă parte, un fiu incapabil. Şi un regat la mijloc.

— Un regat? repetă vicontele, făcând ochii mari.

— E o metaforă, îl lămuri Linnet, servindu-se cu o prăjitură.

Stătuse mai des de vorbă cu Zenobia decât tatăl ei şi îi cunoştea înclinaţia spre înfloriturile oratorice.

— Un regat fără viitor, fiindcă nu există urmaşi…

Zenobia făcu ochii mari.

— Vrei să zici că ducele… începu Sundon.

— Liniște. Şi te întreb acum, de ce crezi că are nevoie această familie nefericită?

În chip inspirat, niciunul dintre cei doi ascultători nu cuteză să răspundă, întrucât pauza avea menirea de a spori efectul cuvintelor ce urmară:

— Vă mai întreb o dată, ce-şi doreşte o familie din cale-afară de nefericită? Un moştenitor!

— Cu toţii ne dorim asta, oftă vicontele.

Linnet îi mângâie uşor mâna. Era doar una dintre micile nedreptăţi ale vieţii. Mama ei fusese extrem de generoasă cu trupul ei, dar, cu toate astea, nu lăsase în urmă decât un singur copil, care nu avea să moştenească decât o mică parte din moşia tatălui ei.

— Îşi doresc, rosti Zenobia, ridicând glasul pentru a-şi recâştiga publicul, îşi doresc un prinţ!

— Un prinţ, mătuşă? îndrăzni Linnet, după clipe bune de tăcere.

Pe chipul Zenobiei înflori un zâmbet triumfător, de actriţă întâmpinată cu urale, dacă nu chiar cu buchete uriaşe de trandafiri.

— Un prinţ, scumpo. Şi în tine, fată norocoasă ce eşti, vor găsi răspunsul la dorinţele lor. Caută un moştenitor şi tu le oferi acel moştenitor, de viţă regală aş adăuga.

— Înţeleg acum, rosti vicontele. Nu-i o idee rea, Zenobia.

Obrajii ei se îmbujorară.

— Mereu am avut idei bune.

— Dar cum să le ofer un prinţ? întrebă Linnet. Din câte-am înţeles, ducele de Windebank caută o fată însărcinată.

Vicontele mârâi, aşa că Linnet reformulă imediat:

— Voiam să zic că ducele e interesat de o femeie aflată în această condiţie nefericită pentru ca fiul ei să poată avea un fiu…

— Nu doar un fiu, ci un prinţ, rosti Zenobia pe acelaşi ton triumfător. Un prinţ. Windebank nu va accepta orice târâtură în familia lui. E nespus de trufaş. Mai degrabă şi-ar pune capăt zilelor. Dar fiul unui prinţ? Asta-i cu totul altceva.

— Dar…

— Ai mare dreptate, Zenobia. Trebuie să recunosc, eşti o băbuţă al naibii de vicleană.

Zenobia se îndreptă iute de şale.

— Ce-ai spus, Cornelius?

— N-am vrut să sune aşa, se scuză el repede, dând din mână. E pură admiraţie. Admiraţie sublimă…

— De acord cu tine, rosti ea împăciuitor. E un plan fără cusur. Fă-i mâine după-amiază o vizită. Trebuie s-o duci în Wales. Acolo s-a stabilit Marchant, deci acolo va avea loc nunta.

— Nuntă? exclamă Linnet. N-aţi uitat nimic? Cei doi o fixară cu privirile şi întrebară în acelaşi timp:

— Ce?

— Nu port în mine viţa regească! strigă ea. Nu m-am culcat cu Augustus. N-am în burtă decât o prăjitură pe jumătate digerată.

— Dezgustător, se cutremură mătuşa ei.

— Într-adevăr, foarte neplăcut, o susţinu şi vicontele. Ai vorbit acum ca o mahalagioaică.

— Dezgustător e faptul că plănuiţi să-mi vindeţi copilul nenăscut unui duce obsedat de regalitate, deşi nici măcar nu port un nenăscut de viţă regească în pântec!

— Am spus că trebuie să încheiem afacerea cât mai repede.

— Cum adică?

— Să spunem doar că tatăl tău îi va face o vizită lui Windebank chiar în după-amiaza asta, iar Windebank va muşca, fără doar şi poate, momeala. Nu uitaţi, omul e disperat şi-ar da orice să-şi amestece sângele cu linia regală.

— Asta nu rezolvă problema.

— Fireşte că nu, rosti Zenobia, zâmbindu-i cu multă căldură. Nu putem să ne ocupăm de toate. Restul ţine de tine.

— Ce vrei să spui?

Tatăl ei se ridică în picioare, fără a mai da semne că-l interesează discuţia.

— Voi purta paltonul Jean de Bry, cu ţesătură de in, rosti el ca pentru sine însuşi.

— Nu paltonul ăla, strigă Zenobia în urma lui.

Vicontele se opri în prag.

— De ce nu?

— Din cauza umerilor. Dă impresia că eşti nervos. Nu uita că te oferi să-i salvezi neamul.

— Paltonul verde-gri cu feston, încuviinţă tatăl ei, apoi se făcu nevăzut.

— Şi de unde scot eu un vlăstar regal, ca să i-l ofer unui soţ pe care nu l-am cunoscut încă?

— Draga mea, nu eşti din neamul meu dacă pui asemenea întrebări.

Linnet rămase cu gura căscată.

— Doar nu vrei să spui că…

— Desigur, scumpa mea. De cum semnează tatăl tău hârtiile alea, ai… să zicem… douăsprezece ore să porneşti spre Wales.

— Douăsprezece ore? repetă Linnet, sperând că imaginaţia îi joacă feste. Îţi închipui că…

— Augustus se ţine de tine ca scaiul. Nu trebuie decât să-i arunci o privire seducătoare şi un zâmbet ştrengăresc. Cerule, n-ai învăţat nimic de la maică-ta?

— Nu, răspunse Linnet sec.

— Dacă stau să mă gândesc bine, cu pieptul ăsta nici

nu-i nevoie să zâmbeşti.

— Deci vrei să… începu Linnet, dar nu găsi tăria să continue. Eu…

— Tu. Augustus. Seduci. Pat. Douăsprezece ore şi doar un singur prinţ. N-ar trebui să fie aşa de greu.

— Eu…

— Vrei, nu vrei, eşti fiica lui Rosalyn şi nepoata mea. Ai acel vino-ncoace în sânge, mai ales când vine vorba de regalitate. Îţi stă în fire.

— Nu ştiu ce să zic. Par eu mai neastâmpărată, dar nu sunt deloc aşa.

— Ba bine că nu, îi răspunse Zenobia cu voioşie. Se ridică din fotoliu.

— Nu trebuie decât să te laşi însămânţată. Gândeşte-te câte femei reuşesc performanţa asta, fără să se bucure de privilegiile tale, de inteligenţa ta, de trupul tău, de chipul tău, de zâmbetul ăsta frumos.

— Am fost educată de mică în spiritul virtuţii şi al purităţii. Am avut guvernantă de la o vârstă la care majoritatea fetelor sunt lăsate în pace, special pentru a fi ferită de asemenea murdării.

— E vina tatălui tău. Indiscreţiile mamei tale i-au scos peri albi.

Ceva de pe chipul fetei o făcu pe Zenobia să ofteze, cu aerul unei femei pe umerii căreia apăsa întreaga lume.

— Bănuiesc că aş putea să găsesc un doritor, dacă ţi-e teamă să te apropii de prinţ. Nu se prea face, dar bine-a zis cine-a zis: trebuie să ştii ce să cauţi şi mai ales unde să cauţi.

— La ce te referi?

— La bordeluri pentru femei, bineînţeles. E unul lângă Covent Garden, din câte-am auzit… cu bărbaţi bine. Mă gândesc că lucrează acolo din pură plăcere.

— Mătuşă, doar nu vrei să spui că…

— Dacă nu reuşeşti să-l seduci pe prinţ, va trebui să găsim o altă soluţie, rosti ea şi o bătu încurajator pe braţ. Te duc eu la bordel. Din câte-am înţeles, doamnele stau în spatele unei draperii şi îşi aleg bărbatul. Ar fi bine să

alegem unul care-i seamănă lui Augustus. Oare n-am putea trimite o cerere ca bărbatul să ne fie expediat cu trăsura?

Linnet oftă.

— Mătuşa ta nu te va lăsa niciodată la greu. Acum, că Rosalyn nu mai e printre noi, simt povara îndatoririlor materne.

Era uimitor cu câtă uşurinţă ocolise aceste îndatoriri până acum, dar Linnet hotărî să nu spună nimic.

— Nu merg la bordel.

— În cazul ăsta, rosti Zenobia binedispusă, îţi sugerez să-i scrii prinţişorului tău un bileţel ispititor. Şi eu l-aş fi preferat pe el în locul bordelului. E îngrozitor să porneşti pe drumul mariajului cu o minciună despre bebeluşi. Căsnicia te conduce spre astfel de minciuni, e în firea lucrurilor: toate acele ispite. Comanzi prea multe rochii, risipeşti averea. Ca să nu mai vorbim de bărbaţi.

O sărută din vârful buzelor.

— Dar eu voiam…

— Nu-ţi închipui ce fericită sunt că n-am soţ… Fireşte, regret moartea lui Philip. Ei, ce să-i faci…

Zenobia se făcu nevăzută, iar aşteptările ei legate de căsătorie deveniră complet neinteresante.

capitolul 4

— Glumeşti, îi spuse Piers lui Prufrock. Lista de cerinţe pe care i-am trimis-o tatălui meu avea pe puţin o pagină.

— O lectură captivantă, comentă Prufrock. Mi-a plăcut în special partea în care vă mărturiseaţi neputinţa în pat. Şi lacrima imprimată pe pagină…

— Care lacrimă? se burzului Piers. Era coniac, idiotule!

— Ah, minunat! Mă cutremur la gândul că aţi fi putut să vărsaţi lacrimi pe toată scrisoarea, ştiind că la fel de bine v-aţi putea tângui singur, în patul dumneavoastră.

— De ce m-aş tângui?

Piers era tentat să-şi mai toarne un pahar. Mai bine,

nu.

— Arată-mi un bărbat care n-ar fi sfâşiat de gânduri negre, dacă s-ar găsi în situaţia mea.

— Gânduri negre pierdute-n negura viitorului, adăugă Prufrock. Nu abandonaţi pasiunea pentru aliteraţie chiar în pragul apogeului.

— Durerea de a nu cunoaşte niciodată căldura unei femei, cuprins de tristeţe, ştiind că mâna lui slinoasă nu se va împleti vreodată în jurul degetelor…

— Sau, ca să revenim la esenţă, adio sex!

— Aşa-ţi închipui tu că-mi aduci alinare?

— Oricum, nu e atât de minunat pe cât se zvoneşte, rosti Prufrock fără tragere de inimă.

— Unde ai fost şcolit? întrebă Piers. Eşti mult prea învăţat pentru un majordom. Majoritatea valeţilor răspund cu un simplu „cum doriţi, milord” şi îşi văd mai departe de treabă. Dialogul dintre noi ar trebui să se desfăşoare în felul următor: „Prufrock, adu-mi o femeiuşcă”. „Desigur, milord.”

— La ce bun, în condiţiile de faţă? întrebă Prufrock.

— Ai dreptate, murmură Piers. Mă duc să fac o baie. Vine mareea.

Ieşi din castel pe poarta dinspre apus, cu gândul la valetul său. Acesta intrase în slujba lui în urmă cu un an, şi Piers îl suspectase de la bun început că fusese trimis de tatăl său pentru a-l iscodi. Asta era la mintea cocoşului.

Dar unde Dumnezeu reuşise bătrânul să găsească un valet cu simţul umorului şi cu o limbă mai ascuţită decât a lui? Probabil că îl considerase singurul majordom pe care l-ar fi ţinut în preajmă, ştiind că era un spion nenorocit?

Asta ar fi însemnat ca tatăl său să ştie câte ceva despre el, ceea ce era exclus.

Piscina era săpată în stâncă, la marginea mării, alimentată de flux şi totuşi ferită de furia valurilor. Priveliştea era superbă: un bazin sculptat în piatră, sclipind în nuanţe uzurii sub ultimele raze ale soarelui. De obicei, în amurg marea era liniştită, iar Piers îşi îngădui câteva momente pentru a urmări ţesătura aurie ce se pierdea în zare, punctată pe alocuri de vălurele.

Îşi veni însă repede în fire şi se dezbrăcă. Ştia din experienţă că, fără antrenament zilnic, îl pândeau nişte dureri crunte. Cu o zi în urmă nu înotase, iar acum simţea din plin urmările. Durerea era constantă, dar fără exerciţiu ar fi ajuns până în punctul în care ar fi avut nevoie disperată de opiu.

Momente deloc plăcute, la fel ca şi opiaceele.

Se scufundă în apă, cu părul vâlvoi – la naiba, iar uitase să-şi scoată panglica – şi piciorul său amuţi, eliberat de povara trupului. Cu gândul aiurea, dădu drumul braţelor, săgetând prin apă aşa cum nu putea să facă pe uscat.

Zece lungimi de bazin, douăzeci… după vreo cincizeci, obosi, dar se strădui să mai parcurgă încă zece, apoi se aşeză cu mişcări graţioase pe o piatră, lăsând apa să i se scurgă de pe trup.

Tăria din braţe şi din piept îl umplu de mulţumire, deşi vocea doctorului îi spunea că nu era decât amăgire şi vanitate.

— Milord.

Un slujitor se apropie de el şi îi întinse un prosop uriaş.

Piers îl cercetă din priviri şi-l întrebă:

— Eşti nou pe-aici. Cum te numeşti?

— Neythen, milord.

— Sună ca o boală groaznică. Nu, mai degrabă ca o infecţie la maţe. Lord Sandys, *cu regret vă informez că fiul dumneavoastră suferă de neythen şi mai are doar o lună de trăit. Nu, îmi pare rău, nu există salvare.* Sandys ar fi preferat asemenea boală sifilisului.

Neythen îl privea uluit.

— Mama mi-a spus că am fost botezat după un sfânt, nu după o boală.

— Care dintre ei?

— Ştiţi, ăla căruia i-a fost retezat capul? Şi el l-a ridicat şi l-a purtat la subsuoară, cred că până acasă.

— Mizerabil, făcu Piers, şi improbabil, deşi comportamentul post-mortem al găinilor decapitate m-ar putea contrazice. Te pomeneşti că se aştepta să moşteneşti

darul ăsta?

Neythen îl privi zăpăcit.

— Nu, milord.

— Spera şi ea, ce să facă? Aşa fac mamele, trag nădejde în asemenea lucruri. Mai că-mi vine să-ţi tai capul, să văd dacă nu cumva avea dreptate. Uneori, cele mai absurde credinţe se dovedesc a fi bine întemeiate.

Servitorul făcu un pas înapoi.

— Doamne, ce verde eşti! Prufrock te-a trimis aici cumva? Nu că n-aş aprecia prosopul.

— Milord, domnul Prufrock mi-a zis să vă spun că vă aşteaptă un pacient.

— Vreau să fac o baie întâi. Nu vezi că sunt plin de sare?

— Semnul nu era ridicat, iar domnul Prufrock mi-a spus să vă informez…

— Nu, întâi baie, pe urmă pacient. Şi-aşa viaţa mea e un talmeş-balmeş, mai nou îmi dă şi majordomul porunci.

— Pacientul de care vă spuneam a venit de la Londra, rosti Neythen. Şi e un mare lord.

— Mare, ai? Prea gras să-l mai ducă inima, nu? Ridică bastonul şi dă-mi-l, dacă nu te superi…

Neythen se supuse.

— Nu e gras. L-am văzut când a intrat. Voiam să zic că pare foarte important. E înveşmântat în catifea din cap până-n picioare şi e subţire ca o scândură. Şi poartă perucă.

— Un alt muribund, rosti Piers, urcând poteca. Numai de-asta n-aveam nevoie. În curând va trebui să ridicăm şi un cimitir în curte.

Neythen rămase tăcut.

— Stai liniştit, că n-o să-mi putrezeşti acolo, îl asigură Piers, dacă zici că te poţi întoarce acasă cu capul la subsuoară, ca să fii îngropat în spatele bisericii. Încep să mă simt întruchiparea unei viziuni macabre a cimpoierului din Hamelin. Bat atâta drum în căutarea mea, după care mor. A doua zi vin alţii, şi tot aşa.

— Bine, dar aţi şi vindecat pe câţiva, nu?

— Foarte puţini. De regulă, mor. În primul rând că

sunt medic patolog, deci mă descurc mai bine cu leşurile. Nu au spasme şi nu se infectează. Cât despre vii, nu pot decât să-i observ. Uneori, nu-mi dau seama de ce suferă decât după ce mor, iar atunci e prea târziu. Alteori disec cadavrul şi mă uit prin el şi nu reuşesc în ruptul capului să-mi dau seama care-i problema.

Neythen se cutremură.

— Bine-ai ales să te faci servitor, şi nu doctor. Meseria chirurgilor e să taie în carne vie sau moartă. Numai aşa putem afla ce-i înăuntru, înţelegi?

— Revoltător!

— Nu-ţi face griji. Dacă reuşeşti să-ţi duci capul decapitat până acasă, nu voi putea să te tai şi să văd ce-ai păţit. Am dreptate?

Neythen preferă să nu răspundă.

— Nici prin gând să nu-ţi treacă să ieşi din slujba mea, îl avertiză Piers, căţărându-se pe ultima piatră şi, de-acolo, pe cărarea netedă. Prufrock o să-mi taie mie capul dacă află c-am mai alungat câţiva slujitori, cu replicile mele nepotrivite.

Tăcerea lui Neythen spunea că încă n-avea de gând să-şi dea demisia. Piers ajunse la intrare.

— Se pare că va trebui să-l consult înainte să fac o baie.

— Aşa, milord?

Piers privi în jos, la prosopul legat la brâu.

— Ziceai că m-aşteaptă un pacient, nu?

— Da, însă…

— Nimic nu m-ar înveseli mai mult decât să-ntâlnesc un nobil tapiţat cu catifea, purtând doar prosopul ăsta. Fireşte, mă vor minţi, dar măcar rămân şi ei în stare de alertă.

— De ce să vă mintă? întrebă Neythen, vizibil surprins.

— O trăsătură specifică nobilimii. Crede-mă! Numai săracii mai sunt cinstiţi în zilele astea.

capitolul 5

Linnet ieşi din salon şi se-ndreptă spre camera mamei ei, singurul colţişor din casă unde n-o deranja nimeni.

Odaia se păstrase aproape neschimbată de la moartea ei: acelaşi budoar împodobit de pe vremea când Rosalyn trăia, din care lipsea cel mai important lucru – femeia superbă care lumina încăperea cu farmecul ei.

Femeia care-l făcuse pe soţul ei s-o iubească, în pofida aventurilor ei. Femeia care aprinsese scânteia în inimile atâtor bărbaţi.

Femeia care-o iubise pe Linnet mai mult decât orice pe lumea asta.

Linnet se aşeză la măsuţa de toaletă, întocmai ca la paisprezece ani, când fusese devastată de moartea fulgerătoare a mamei sale. Pe periile argintii se aşternuse praful. Trebuia să-i amintească lui Tinkle să se ocupe mai serios de curăţenia odăii.

Le atinse pe toate şi îşi aduse aminte cum mama ei stătea pe scaun şi-şi peria părul, ascultându-i poveştile şi prăpădindu-se de râs. Nimeni nu gustase glumele ei cu atâta poftă. Rosalyn avea darul de-a te face să te simţi cel mai isteţ om din lume.

Linnet oftă. Mama ei ar fi râs, cu siguranţă, la gluma cu portul şi fregata.

Apoi s-ar fi parfumat puţin şi, cu sclipiri în ochi, ar fi fugit în braţele unui bărbat tandru şi chipeş.

Într-un târziu, Linnet îşi desprinse degetul de pe peria argintie şi-şi înălţă privirile spre portretul mamei sale. Ochii îi căzură pe gropiţa din obraz şi, fără a se mai uita în oglindă, ştiu că aceeaşi gropiţă puncta şi obrazul ei. Surâse.

Aveau aceleaşi bucle ondulate, de un arămiu palid, aceiaşi ochi albaştri, aceleaşi buze obraznice, acelaşi… Nu, nu era la fel.

Oh, şi totuşi avea farmecul mamei sale. Ştia asta. Ar fi putut săgeta cu privirile-i scânteietoare inima oricărui bărbat cu capul pe umeri şi cu mintea întreagă. Zenobia îi

spunea „surâsul familial” şi susţinea că era cea mai de preţ moştenire a lor. Doar că Linnet nu voia să…

Să calce pe urmele lor.

Nici măcar nu-i plăcea să fie sărutată.

Sărutările erau murdare, iar saliva… saliva era dezgustătoare.

Îşi închipuise mereu că, într-o bună zi, un tânăr va intra în sala de bal şi, doar zărindu-l, ea va şti că acesta era bărbatul pe care va accepta să-l sărute. Dar până acum nu întâlnise pe nimeni care să-i stârnească o asemenea reacţie. Tocmai de aceea se ţinuse ca scaiul de prinţ.

O domnişoară care flirtează cu un prinţ e, de obicei, scutită să mai flirteze şi cu ceilalţi bărbaţi, care înţelegeau situaţia şi nu o puteau acuza de mojicie. Pe deasupra, din când în când le mai făcea cu ochiul, reuşind să strângă un adevărat alai în jurul ei. Se simţea ca pe scenă, *à la* Zenobia.

Cine ar fi crezut că trăsătura cea mai de preţ a lui Rosalyn, cea care o definea până la urmă, îi lipsea întru totul fiicei sale?

Şi totuşi, acesta era adevărul.

Nu numai că nu poftea la bărbaţi, dar nici nu-i prea înghiţea.

Erau mari, păroşi şi de obicei miroseau. Până şi tatăl ei, pe care-l iubea, se comporta ca un băieţel. Se plângea şi se văicărea, şi devenea obositor. Erau cu toţii nişte copii mici. Şi cine-şi dorea să poarte de grijă unui copil?

Glasul mamei sale răsună în capul ei, iar ea îi răspunse iritată: bărbaţii sunt nişte creaturi demne de milă, chiar şi cei dotaţi precum armăsarii.

Dar un gând îi încolţi brusc în minte. Dacă Piers era neputincios, atunci…

Atunci el era neputincios.

Nu era obligată să-l sărute. Nu era nevoită să suporte toate neplăcerile derivate din dotările lui ecvestre, care, (mulţumesc, mamă!) o bântuiau şi-o înspăimântau de ani buni.

Trebuia doar să pretindă până în ziua nunţii că era

însărcinată şi apoi să anunţe că a pierdut sarcina.

Nu întâlnise până acum un bărbat pe care să nu-l vrăjească şi să nu-l binedispună. La urma urmei, învăţase meserie de la un maestru. Mama ei reuşise să-l îndulcească pe viconte, chiar şi după ce acesta îl dăduse afară pe profesorul de franceză al lui Linnet, iar pe un altul îl scosese în şuturi din patul ei.

De fapt, găsise un argument de nezdruncinat pentru căsătoria cu Piers: nu avea să-l înşele vreodată. (Un bărbat cu problema lui e în mod firesc preocupat de asemenea chestiuni.)

O ofertă mai bună nici că s-ar fi găsit: era deopotrivă frumoasă şi virtuoasă. Numai bună să fie beatificată. Se ridică şi-şi dădu ochii roată.

— Mi-e dor de tine, îi spuse portretului care râdea pe perete. Mi-e foarte dor de tine.

Cuvintele o mâhniră însă nespus şi ieşi valvârtej din cameră.

capitolul 6

În acea seară, la cină, tatăl lui Linnet o înştiinţă că ducele de Windebank răspunsese cu neceremonioasă grabă la propunerea lui de căsătorie.

— Aparent ştia totul despre ce ţi s-a întâmplat. Şi, Zenobia, evident că ai avut dreptate. Nu a fost câtuşi de puţin dezamăgit – ba chiar aş spune că era încântat în sinea lui – de micul scandal al lui Linnet.

— Linnet era în gura cercurilor înalte cu mult înainte de nefericitele întâmplări de deunăzi, remarcă Zenobia.

— Dacă-ţi vine să crezi, nu era nici pe departe interesat de nurii ei, ci mai degrabă de cât e de educată. I-am spus că Linnet are îndeajuns de multă educaţie cât se cuvine să aibă o domnişoară şi că e cea mai deşteaptă femeie pe care o cunosc, şi cu asta i-am închis gura. Nu înţeleg de ce nu s-a mai recăsătorit. Nevasta l-a părăsit şi a

fugit în Franţa, nu? Şi a luat şi copilul cu ea.

— Evident, doar era franţuzoaică. A divorţat, adăugă Zenobia. Se zvoneşte că l-a costat două mii de lire sterline să-şi cumpere libertatea. Şi apoi, n-a folosit-o la nimic. Ar fi putut avea o droaie de urmaşi până acum, clătină ea din cap.

— Ce nu-mi place mie e toată adoraţia asta pentru regalitate, interveni lordul Sundon. Dacă mă-ntrebi, e absolut obsedat când vine vorba de monarhie. Mi-a spus că o mătuşă a stră-străbunicii lui din partea tatălui a trecut prin patul lui Henric al VIII-lea.

— Nu el este regele care a avut şase soţii? întrebă Linnet.

— Le-a avut şi apoi le-a făcut felul. Ca în povestea lui Barbă-Albastră, doar că totul e adevărat, răspunse cu satisfacţie Zenobia, învârtindu-şi furculiţa în aer.

— Oricum, Windebank e fericit că îi curge prin vene sângele Tudorilor, iar acum ar avea parte şi de sângele dinastiei de Hanovra, prin Linnet a noastră.

Vicontele părea mult mai voios decât fusese de dimineaţă.

— Totul e bine când se sfârşeşte cu bine, adăugă el, terminând paharul cu vin. Într-o bună zi, ne vom aminti de întâmplarea asta şi ne vom amuza.

Linnet nu-şi prea putea imagina asta.

— Bănuiesc că i-ai trimis prinţului un bilet, rosti Zenobia, privind-o întrebător.

Linnet încuviinţă, deşi nu făcuse aşa ceva.

— Mă întâlnesc cu el în Vauxhall, în seara asta.

De fapt, plănuia să aibă un somn de frumuseţe în trăsură, plimbându-se aiurea prin Londra.

— Vauxhall? întrebă Zenobia, iscoditoare. Din fericire, e o seară călduroasă, dar pare un loc straniu pentru o întâlnire. S-ar putea crede că o să te răpească şi-o să te ducă în cine ştie ce casă regală de nebunii.

— Probabil că asta o să şi facă, rosti tatăl său. Ai grijă numai să te întorci aici de dimineaţă. Windebank vrea să te întâlnească. I-am spus că avem de gând să te trimitem în

Wales cât de curând posibil. N-are rost să-şi mai piardă vremea prin Londra.

În familia lor, mama ei fusese cea care atrăsese atenţia, prin toate dandanalele ei. Dar uneori, Linnet avea impresia că tatăl ei era la fel de breaz, deşi în alt fel. Ba chiar mai viclean, fie vorba-ntre noi.

— Cred că astfel totul se va rezolva mai bine decât dacă aşteptai după prinţ, continuă el. Până la urmă, Augustus n-ar fi putut să se însoare vreodată cu tine. Şi nu e nici măcar un singur duce pe piaţă anul ăsta. Într-o bună zi, Marchant va fi duce.

— Oricum, şi-ar fi putut găsi pe cineva mai acătării decât un olog, remarcă Zenobia. Înţeleg că ducele are de gând să facă rost de o procură specială?

— Desigur, încuviinţă vicontele. O aduce mâine cu el. Şi chiar în după-amiaza asta a trimis un mesager în Wales, aşa că fiul său va fi cât de cât avertizat. Vezi tu, nu e tocmai o întâmplare comună să te pricopseşti din senin cu o nevastă şi un copil.

— Trebuie să ai grijă ca mariajul acesta să aibă loc cât mai repede, în caz că vizita lui Linnet la Vauxhall nu are efectul scontat, spuse Zenobia.

— Ei bine, în privinţa asta…

Linnet înlemni la auzul tonului pe care vorbise tatăl său. Îl cunoştea bine, îl auzise de un milion de ori.

— Tată, nu poţi să mă trimiţi pur şi simplu acolo, fără o însoţitoare! protestă ea.

— Îmi pare rău să-ţi spun tristul adevăr, însă nu mai ai nevoie de însoţitoare. Deşi poate că o putem convinge pe doamna Hutchins să meargă cu tine, dacă insişti, răspunse el evaziv.

— Cornelius, vrei să spui că ai de gând să o trimiţi pe unica ta fiică în sălbăticiile galeze fără să o însoţeşti chiar tu?

— Nu e momentul propice să părăsesc Londra, răspunse vicontele Sundon, aproape roşind.

— Nu mă simt în largul meu să călătoresc la o asemenea depărtare de una singură, mai ales când sunt pe

cale să întâlnesc o *bestie.*

Linnet grăise pe ton scăzut, dar ferm, exact cum ar fi procedat şi mama ei. Şi, ca să se asigure că tatăl ei o înţelesese, îi aruncă o privire caustică, pe care o învăţase de la mătuşa ei.

— Contele de Marchant a fost calomniat în mod injust. Am auzit totul de la tatăl său. Vă dau de ştire că e un medic strălucit. Vă aduceţi aminte că mamă-sa l-a răpit şi l-a dus cu ea în Franţa? Ei bine, acolo a absolvit o universitate. Apoi s-a întors aici şi a făcut acelaşi lucru la Oxford, iar apoi a fost admis în Colegiul Regal al Medicilor, la vârsta de douăzeci şi trei de ani, ceea ce e nemaiauzit. După care a plecat la Edinburgh şi a mai făcut una-alta şi pe-acolo, sau poate a făcut asta înainte de Colegiul Re…

— Cornelius, îi opri Zenobia sporovăială, eşti un laş dat naibii.

— Nu sunt laş! protestă vicontele. Am lucruri importante de făcut aici, în oraş. Ţin să vă anunţ că se întruneşte Camera Lorzilor şi sunt foarte important… chiar foarte important. Vocea mea e necesară acolo, esenţială.

— Eşti un laş ordinar, izbucni Zenobia. Nu vrei să te duci să dai ochii cu *bestia,* chiar dacă-ţi trimiţi fiica – fiica ta însărcinată – la dracu'-n praznic să se mărite cu el.

Acum, că Zenobia luase frâiele conversaţiei, Linnet începu să se simtă ca una dintre domniţele de la curtea regelui Arthur, care ajungeau încolăcite în inelele unui şarpe gigantic. Mătuşa ei transforma în mod instinctiv orice eveniment într-o melodramă, deşi trebuie admis că situaţia de faţă avea toate ingredientele unei drame.

— Îţi laşi fiica la mila unui *sălbatic,* ridică vocea Zenobia.

Oarecum surprinzător, vicontele nu bătu în retragere.

— M-am hotărât deja. Nu am de gând să merg în Wales.

Linnet cunoştea prea bine tonul acela posac; nu ar fi mers în ruptul capului.

— De ce nu? întrebă ea, înainte ca Zenobia să-şi bage din nou coada.

— Nu-s codoşul fiicei mele, tună el. Poate că am fost încornorat de nevastă-mea, dar nu-mi voi spori ruşinea vânzându-mi singurul copil.

— Ai făcut-o deja, răbufni Linnet. Te-ai târguit ca la tarabă pentru mine, chiar în după-amiaza asta, minţind despre copilul pe care ştim cu toţii că nu-l port.

Lordul Sundon îşi încleştă maxilarele.

— Mama ta nu mi-ar fi vorbit niciodată într-un asemenea fel.

Era adevărat. Linnet nu-şi aminti nicio ocazie în care vocea lui Rosalyn să-şi fi pierdut inflexiunile dulci, melodioase. Pe când propriul ei glas sfârâia de furia pe care nu şi-o mai putea stăpâni.

— Îmi pare rău că te dezamăgesc, dar tonul meu nu schimbă adevărul.

— Adevărul e că orice fată e vândută într-un fel sau altul, grăi Zenobia. Însă chiar cred că ar trebui s-o însoţeşti pe biata ta fată, Cornelius. Ce te faci dacă Marchant nici nu se uită bine la ea şi refuză să se căsătorească?

— Nu o va face, veni replica plată a lui Sundon. Ştim cu toţii că…

Chiar în acel moment, uşa se deschise şi Tinkle păşi înăuntru.

— Excelenţa Sa, ducele de Windebank, cere plăcerea unei întrevederi.

— La ora asta? întrebă vicontele.

— E afară? se interesă şi Zenobia.

Se pare că ducele era în trăsura sa, aşteptând să vadă dacă lordul Sundon putea să-i îngăduie să intre un moment.

— Condu-l înăuntru, porunci vicontele. Se pare că nu a putut aştepta până mâine să te vadă, adăugă el întorcându-se spre Linnet.

— Nu poate să mă vadă acum, spuse ea, alarmată, privindu-şi silueta zveltă. În rochia asta, nu arăt ca şi cum aş purta o progenitură regală.

— I-am spus că de-abia se cunoaşte, o linişti tatăl său. Aşază-te repede. Mai bine îl întâmpinăm în salonul

trandafiriu.

Ducele de Windebank trebuia să aibă în jur de şaizeci de ani, însă părea mai tânăr şi foarte chipeş. Avea un profil regal, demn de o monedă, ceea ce părea natural pentru rangul său. O monedă romană, hotărî în sinea ei Linnet.

— Domnişoară Thrynne, sunteţi pe-atât de frumoasă pe cât vă descriu cei din jur, rosti el, făcând o plecăciune.

Linnet îi răspunse aidoma, estimând exact cu câţi centimetri să se plece pentru a arăta respectul cuvenit unui duce.

— Sunt onorată să vă cunosc, Excelenţă.

— Ei bine, spuse el, întorcându-se spre tatăl şi spre mătuşa lui Linnet. Mi-am permis să vă întrerup la o oră atât de târzie fiindcă am hotărât să o escortez personal pe domnişoara Thrynne în Wales. Fiul meu e un bărbat strălucit, absolut strălucit.

Făcu o pauză.

— Însă are reputaţia unui om irascibil, completă Zenobia. Vă rog, luaţi loc, Excelenţă, adăugă ea, arătându-i propria versiune a unui zâmbet de portret de familie.

În pofida aspectului său tineresc, ducele se aşeză cu un trosnet de oase, ca un scaun uitat afară, în ploaie. Ochii săi trădau o oarecare precauţie.

— Fiul meu a fost prea mult vorbit de rău.

— Recomand să ne descotorosim de complezenţe, spuse Zenobia, aşezându-se şi aranjându-şi cu mare grijă faldurile fustelor ei. Până la urmă, curând vom fi neamuri. Lordul Marchant ar putea fi destul de surprins, dacă nu chiar şocat, de vestea sosirii miresei sale şi e firesc să doriţi să o însoţiţi pe scumpa de Linnet, Excelenţă.

— Atunci, totul s-a hotărât, se grăbi să adauge tatăl lui Linnet, renunţând la orice falsă împotrivire pe care ar fi putut-o invoca.

Ducele îşi plimbă privirea de la viconte la Zenobia.

— Domnişoara Thrynne va călători cu o însoţitoare? Poate dumneavoastră, Lady Etheridge?

— Nu e nevoie de aşa ceva, replică voios Zenobia. E compromisă. Nu are rost să păzim un grajd pustiu, ca să zic

aşa. Ai vrea să o iei pe doamna Hutchins cu tine, draga mea?

Linnet privi când la tată, când la mătuşă, şi o senzaţie foarte cunoscută îi străpunse inima. Însă era o durere veche, familiară, pe care o îndepărtă cu uşurinţă.

— Nu e nevoie. Dacă nu vă supăraţi, Excelenţă, voi veni doar eu; cu slujnica mea, desigur. După cum a spus şi mătuşa mea, circumstanţele anulează necesitatea unei însoţitoare.

Ducele încuviinţă.

— Vă rog să mă scuzaţi, am o întrevedere la Vauxhall, rosti ea, ridicându-se.

Domnii se ridicară în picioare, urmaţi de Zenobia, care acceptă (în cea mai teatrală manieră) ajutorul ducelui ca să se ridice. După aceea, Linnet urcă în trăsura familiei şi îi ceru lui Stubbins, vizitiul, să conducă pe unde voia prin Londra, lăsându-şi familia cu impresia fericită, însă eronată, că-şi va face de cap cu prinţul Augustus.

Privind pe fereastră, îşi dădu dintr-odată seama că s-ar putea să nu se mai întoarcă niciodată la Londra. Oraşul alerga prin dreptul ferestrei într-un şir lung, mohorât de case cenuşii, încă şi mai întunecate de stratul gros de praf de cărbune ce le acoperea. S-ar putea să nu-şi mai revadă tatăl, care nu părăsea oraşul niciodată. Nici pe mătuşa Zenobia, care pleca de-aici doar ca să participe la cele mai deşucheate petreceri.

În acea clipă, ideea nu i se părea deloc supărătoare.

capitolul 7

Două săptămâni mai târziu, Linnet şi ducele de Windebank ajunseră, în sfârşit, în Wales, într-o caravană constituită din trei trăsuri şi opt naşi. Întrucât ducele avea un singur subiect de conversaţie – fiul său − la fiecare masă pe care o luaseră împreună, ea ştia deja îndeajuns despre viitorul ei soţ încât să-l introducă ea însăşi în

Colegiul Regal al Medicilor. Asta dacă nu ar fi făcut deja parte din el.

După primele câteva zile de trăncăneală nepotolită despre Piers, Linnet îl alungă pe duce din trăsura ei sub pretextul că sarcina şi hurducăturile trăsurii îi provocau greţuri.

Descoperi apoi cât de confortabil era să stea întinsă pe pernele ducale. Şi, de vreme ce avea un stomac de fier, citise fericită pe întreg parcursul călătoriei, culcată pe spate şi mâncând mere.

Tot ce văzuse din Wales prin ferestrele trăsurii era verdele: un verde întunecat, plin de viaţă, care părea înmuiat în apă şi vânt. Nu mai mirosise marea, însă o recunoscu de îndată, undeva adânc în oasele ei. Era sălbatică, liberă, plină de vietăţi şi o făcea să viseze la lungi călătorii pe apă, spre insule despre care nu auzise niciodată.

Când nu contempla marea, se gândea la doctorul fioros şi strălucit cu care avea să se căsătorească. După spusele tatălui său, fusese considerat pe nedrept o bestie, din cauza nerăbdării sale cu decrepiţii săi colegi.

— Doctorii, îi spusese Windebank pe un ton serios, sunt nişte bătrâni proşti. Să luăm febra, de exemplu. Piers a descoperit că, luându-le sânge bolnavilor şi crescându-le temperatura internă, doctorii îi omorau de fapt. Membrii Colegiului Regal i s-au împotrivit cu îndârjire până când el şi-a comparat lista de pacienţi cu cea a unui cunoscut practician, Ketelaer. Acestuia îi supravieţuiseră doar trei pacienţi, pe când, din acelaşi număr, Piers pierduse numai unul.

Aşadar, urma să se căsătorească cu un geniu. Se părea că avea tendinţa să-şi piardă calmul când era contrazis, dar ea era încrezătoare că-l putea ţine sub control.

În dimineaţa sosirii la castel, îşi legase o bucată de pânză în jurul mijlocului, pentru a lăsa impresia unei siluete mai plinuţe, şi se privi în oglindă. Cu excepţia mijlocului, arăta exact ca o prinţesă dintr-un basm: ochi de un

albastru-deschis (neobişnuiţi în combinaţie cu părul ei), păr roşcat-auriu, piele frumoasă. Să nu mai vorbim de zâmbetul de portret familial.

Îşi dădu un termen de două săptămâni în care să se asigure că logodnicul ei (poate soţul, până atunci) se va îndrăgosti lulea de ea, după care avea de gând să-i mărturisească faptul că nu era însărcinată.

Castelul fusese ridicat pe stânci, şi tocmai când trăsurile începură să urce drumul, soarele se înălţa galben şi arzător la stânga lor.

— Bucură-te de soarele acesta, rosti ducele, pe care îl lăsase să o însoţească în ultima parte a călătoriei. Mi-e teamă că ţinutul Wales e cunoscut pentru vremea ploioasă. Draga mea, sper că-l poţi convinge pe fiul meu să se mute la Londra. Sunt sigur că ar putea să facă atât de mult bine acolo! Desigur, nu că aş sugera să-şi deschidă un cabinet permanent. Va face parte din conducerea ţării. Dar s-ar putea ocupa de cazurile cele mai interesante.

Era ceva… ciudat în felul în care ducele îşi descria fiul. Ca şi cum nu-l cunoştea prea bine, cu toate că nu avea cum să fie aşa.

De la fereastră, Linnet se aplecă înainte cu nerăbdare, pe când se apropiau de castel. Era masiv, construit din piatră de un cenuşiu-deschis şi avea patru sau cinci turle, din câte putea ea să vadă.

— E foarte vechi? întrebă tânăra.

— Străvechi de-a dreptul, răspunse ducele, privind la rându-i pe fereastră. Aparţine familiei de generaţii. Unul dintre strămoşii mei l-a câştigat la un joc de pichet. Piers a fost nevoit să facă reparaţii masive, fiindcă nimeni nu mai trăise în el de foarte multă vreme.

Trăsurile intrară într-o zonă împrejmuită, mărginită de arcadele unei porţi mari.

— A, iată-te, Prufrock, strigă ducele, sărind afară.

Majordomul părea destul de tânăr pentru poziţia pe care o ocupa, probabil că avea doar în jur de treizeci de ani, şi era atât de subţire, că avea o alură de barză, iar pielea îi era de culoarea ceaiului cu lapte.

*

— Excelenţă, rosti el cu o plecăciune.

Îşi aţinti ochii asupra lui Linnet, care tocmai cobora din trăsură. Nu stăpânea arta majordomilor de a-şi menţine întotdeauna o faţă inexpresivă; căscă ochii şi ridică din sprânceană în chip neaşteptat de fermecător.

— Acesta e Prufrock. Dânsa e domnişoara Thrynne, logodnica fiului meu, făcu ducele prezentările. Sunt sigur că Piers te-a informat despre sosirea noastră.

Prufrock îi conduse prin enorma uşă într-o cameră mare, deschisă, cu două şiruri de scări urcând pe fiecare parte. Uşa era la fel de groasă cât mâna lui Linnet şi, evident, construită să suporte un asediu.

— Unde îl găsim pe fiul meu?

Glasul ducelui ascundea un soi de bucurie abia stăpânită, care o făcu pe Linnet să-şi pună întrebări. Îşi dădu jos boneta şi mantia îmblănită şi le dădu unui servitor.

— Lordul Marchant e în aripa de vest şi a fost informat de sosirea Domniilor Voastre, fireşte. Am trimis un servitor imediat ce-am zărit trăsurile. Mă aştept să vi se alăture cât de curând. Dacă domnişoara Thrynne doreşte să se odihnească, o pot conduce împreună cu servitoarea dumneaei spre camera pe care i-am pus-o la dispoziţie. La fel şi Excelenţa Voastră, poate?

— Prostii, răspunse ducele. Abia ce-am părăsit hanul, acum o oră sau două. Pacienţii sunt găzduiţi la al treilea etaj, nu-i aşa, Prufrock?

— Da, dar…

Ducele porni cu paşi mari. Apoi ezită, se întoarse şi o apucă pe Linnet de încheietură.

— Te iau cu mine, rosti el ca pentru sine.

Urcaseră jumătate din treptele de pe partea stângă, iar ea nici măcar nu apucase să deschidă gura să-i răspundă.

— Excelenţă, oftă Linnet, prinzându-şi fustele cu mâna liberă.

— Hai, hai, spuse el peste umăr.

Acum, că ajunseseră în sfârşit la castel, părea posedat de un impuls feroce. O trase după el pe un coridor.

Linnet se concentra să ţină pasul, deşi îşi simţea inima bătând din ce în ce mai tare. Dintr-un moment în altul, urma să se întâlnească cu efigia care avea să-i devină soţ. Deja îşi alcătuise în minte o imagine a lui: înalt şi subţire ca o salcie, înclinat puţin într-o parte din pricina piciorului, cu un chip brăzdat de durere, însă vibrând de frumuseţea remarcabilă pe care tatăl său încă nu o pierduse.

O cotiră pe coridor. Acum, auzea nişte voci. Ducele grăbi pasul, trăgând-o după el. La capătul coridorului era o uşă deschisă, pe care ducele intră valvârtej.

Se aflau într-o cameră cu şase paturi, ocupate aproape toate. În jurul unui pat din partea stângă se adunase un grup de tineri. Ducele îi slobozi braţul şi păşi înainte.

— Piers! rosti el cu voce aspră.

Niciunul dintre bărbaţi nu întoarse capul spre el. Majoritatea erau tineri, probabil studenţi, şi cu toţii erau foarte concentraţi la pacient.

— O sesiune de instruire, şopti ducele.

Privirea lui Linnet ţâşni spre grupul de bărbaţi, identificându-şi imediat logodnicul. Marchant era cel care vorbea.

— Tuberculoză miliară. Pacientul prezintă febră, iritaţii, halucinaţii.

Glasul lui avea un ecou de autoritate neclintită.

— Un lucru concludent este acela că erupţia a apărut în a treia zi.

Marchant avea bărbia mai alungită decât îşi imaginase ea, însă în rest era perfect: păr blond mătăsos, o inteligenţă sălbatică, o statură suplă şi o privire arogantă.

De la asta trebuie că-şi atrăsese porecla de „Bestia”, acea privire arogantă, ca şi cum era mai inteligent decât oricine altcineva din încăpere. Totuşi, întrevedea în el o bunătate care contrazicea eticheta care-i fusese pusă.

Costumul său era superb. Nu s-ar fi aşteptat vreodată să vadă un sacou de zi de o asemenea calitate în Wales sau oriunde în altă parte în afara Londrei. Tatăl ei ar fi fost invidios, ceea ce spunea multe.

Un tânăr aflat în dreapta patului luă cuvântul, cam ezitant:

— Huxham susţine că iritaţia poate să apară în a şaptea, a noua sau chiar în a unsprezecea zi.

— Din experienţa mea, erupţia are loc în a treia zi, veni replica logodnicului ei.

Vocea lui avea calitatea de a alina un pacient temător, se gândi Linnet, întrebându-se de ce avea accent franţuzesc, apoi îşi aminti că îşi petrecuse o mare parte din viaţă în acea ţară, împreună cu mama lui.

— Experienţa dumitale e o glumă proastă, mormăi un student necioplit de pe cealaltă parte a patului.

Nu-l vedea, pentru că era ascuns de ceilalţi bărbaţi.

— La fel şi a lui Huxham. Individul ăla bâjbâie prin întuneric. A şaptea, a unşpea; la fel de bine putea să spună că apare odată cu luna plină. Pentru el, totul e magie.

— Erupţia aceasta a fost însoţită de stări de apăsare sufletească şi depresie, răspunse logodnicul ei, ca un reproş tăcut. Lobb menţionează în mod clar aceste simptome în cazul tuberculozei miliare.

— Nu te-ai simţi apăsat dacă te-ai trezi acoperit cu o scoarţă degustătoare? rosti vocea aspră.

Lângă ea, ducele se aplecă într-o parte, să-l vadă pe cel care vorbea, apoi zâmbi. Inima lui Linnet se nărui odată ce pătrunse înţelesul dindărătul acelui zâmbet.

— Tu, ăsta din pat, nu găseşti că starea ta e apăsătoare, dacă nu chiar deprimantă? Erupţia asta înseamnă că deja ţi se poate ciopli piatra de mormânt, aşa că de ce n-ai fi deprimat?

— Dvuh, veni confirmarea din pat.

— Asta da, distracţie, rosti bărbatul. Dacă tot vă căzniţi să-l diagnosticaţi, de ce nu-l întreabă careva dintre voi ce culoare are cerul?

— Aubahtru, răspunse pacientul.

Urmă un hohot neiertător de râs.

— Eşti un nemernic, grăi doctorul blond.

Linnet fu întru totul de acord. Cum putea să se amuze pe seama unui muribund? Chiar atunci, grupul de tineri doctori se împrăştie şi ea reuşi, în sfârşit, să-l zărească pe cel care îndrugase toate acele barbarii.

— Nemernicul acesta tocmai a diagnosticat un pacient fără să-i pună măcar o întrebare. Omul nostru are o limbă groasă, ceea ce-i cauzează o gângăveală amuzantă. Ar putea fi uscată, ar putea fi umflată. Oricum, nu e un semn bun. Dacă e uscată, poate însemna tuberculoză miliară. Dar dacă e umflată, oare ce indică?

Prima ei impresie în privinţa bărbatului necioplit era că era mare – enorm, de fapt. Doctorul blond era înalt şi suplu, însă acesta era chiar mai înalt şi mult mai solid. Umerii săi păreau de două ori mai laţi decât cei ai bărbaţilor din jur. Era un pachet de muşchi, trădând o forţă specifică unui prădător, care părea nelalocul ei lângă patul unui bolnav.

În fapt, arăta ca şi cum ar fi trebuit să conducă hoarde de vikingi… să jefuiască… sau să facă celelalte lucruri care constituiau ocupaţiile acelor oameni.

În tot acest răstimp, arătase cu degetul către pieptul pacientului, dar când ridică ochii, privirile li se întâlniră. Chipul îi împietri numaidecât.

Tot ce era frumos la tatăl său, la el era aspru; ochii săi albaştri erau tăioşi precum o iarnă grea. Nu părea un ins civilizat. Nimeni nu s-ar fi gândit să-i pună chipul pe o monedă, romană sau nu. Linnet realiză deodată că arăta prea dur… prea, prea a *bestie.*

Inima ei se opri în loc, dar ochii lui se plimbară pe chipul ei şi apoi coborâră pe corpul ei, de parcă şi ea era o pacientă pe care o diagnostica. Fără a-şi lua ochii de pe ea, rosti nonşalant:

— E febră cu peteşii, nătângilor. Ar fi trebuit pus în aripa de est, nu în cea de vest, deşi probabil că nu mai e infecţios. Iar tu ar trebui să te limitezi la a tăia picioare cu firizul; când vine vorba de diagnostice, eşti un nemernic, nu

eşti bun de nimic.

Se opri puţin, apoi izbucni deodată:

— Uite cine-i aici! Tatăl meu chiar a reuşit să găsească o femeie mai frumoasă decât soarele şi luna.

În glasul său răsuna atâta dispreţ, încât pe Linnet o apucară fiorii.

— Piers, glăsui ducele.

Ochii implacabili ai fiului său se mutară de la Linnet la duce, care stătea lângă ea.

— Şi însoţită tocmai de dragul meu tată. Ei, are să fie o petrecere veselă. Ghiciţi ce, băieţi?

Ceilalţi doctori o cercetau cu ochi mari. Spre deosebire de conte, fiecare avea o reacţie cât se poate de firească la prezenţa lui Linnet, care remarcă asta într-o clipită.

— Mă căsătoresc. Cu o femeie aparent posedată de o remarcabilă ambiţie de a deveni ducesă. Nu-i aşa că-s nespus de norocos?

Înaintă spre capătul patului. Linnet abia îşi reţinu impulsul de a face un pas înapoi. Înţelese imediat că trebuia să-l înfrunte chiar în acea clipă, altminteri avea să-şi petreacă restul zilelor în teroare.

Era un zbir, nu încăpea nici urmă de îndoială. Păşi spre ea şi se opri mult prea aproape, bazându-se pe diferenţa de statură pentru a o intimida.

— Sper că tatăl meu te-a informat că nu plănuiesc să-mi dau ultima suflare prea curând, nu? rosti Marchant, cu un dezgust ce-i gâlgâia în gât.

— Nu a menţionat aşa ceva, reuşi ea să răspundă, uşurată să-şi audă vocea netulburată.

Dispreţul din privirea lui era atât de puţin voalat, încât fata înţepeni cu totul.

— Dar, uneori, planurile se schimbă. Putem doar spera, adăugă ea.

— Planurile mele doar rareori se schimbă. Mi-ar părea rău să ştiu că ţi-ai cărat fustele hăt până în Wales, aşteptându-te să găseşti deja cioclii la poartă.

— Ducele mi-a relatat despre dumneata tot ce era

important, iar reputaţia dumitale a întregit tabloul.

Ochii îi rătăciră din nou pe corpul ei.

— Interesant! Se pare că există unele detalii pe care a uitat să mi le împărtăşească.

Linnet se întoarse spre duce. Doar pomenise de bebeluş în scrisoare – mai bine zis, de bebeluşul pe care se presupunea că-l are. Privirea lui Marchant stăruia asupra mijlocului ei. Însă ducele se uita la fiul său cu lăcomia unuia care admiră un tort aflat în vitrina unei cofetării. Relaţia dintre ei ascundea mai multe decât îşi dăduse ea seama.

— Iar tu trebuie să fii tatăl meu, continuă Marchant, pe cel mai puţin primitor ton posibil.

— Eu sunt. Eu sunt acela, răspunse ducele cu glas sugrumat.

Urmă o tăcere stânjenitoare. Era clar că Marchant nu avea de gând să rupă tăcerea, iar ducelui îi lipsea curajul.

— Acum ne cunoaştem cu toţii mai bine, ciripi voios Linnet. Poate că e mai potrivit să coborâm la parter şi să-l lăsăm pe sărmanul pacient să se odihnească.

Bărbatul de pe pat se ridicase pe coate şi o privea fascinat.

— Nu plecaţi din cauza mea, rosti el, stâlcind cuvintele cu limba-i umflată.

Marchant îşi plimbă ochii de la pacient la ea.

— Frumoasă *şi* zglobie. Vai-vai, chiar este ziua mea norocoasă, nu-i aşa?

— O asemenea încântătoare reuniune de familie scoate la iveală ce e mai bun din fiecare, nu credeţi? zise ea.

După care se întoarse şi porni spre uşă, unde se opri şi îi cercetă cu privirea. Întocmai cum se aşteptase, bărbaţii se uitau după ea, inclusiv – observă ea cu o tresărire de satisfacţie – logodnicul ei, ca să nu mai vorbim de pacient.

— Doctore?

— Se pare că acesta e semnalul meu, rosti Marchant.

Pentru prima oară, Linnet observă că bărbatul se sprijinea pe un baston, pe care îl ţinea cu mâna dreaptă încleştată. Îl privi apropiindu-se de ea.

În mod straniu, trupul lui mătăhălos imprima un efect contrar şchiopătatului blând la care se aşteptase. Mergea împleticit, ca un leu rănit, dar nu mai puţin feroce, cu atât mai primejdios din cauza rănii.

— Nu-mi spune că Excelenţa Sa a uitat să te informeze că viitorul tău soţ e un schilod, rânji el când ajunse la uşă.

Trecuse pe lângă tatăl său fără a se sinchisi de mâna pe care ducele o îndreptase spre el, iar apoi o lăsase să-i cadă. Linnet se hotărî să-şi păstreze zâmbetul de portret pentru un moment mai propice.

— Mi-a pomenit de asta.

— Poate că nu ar trebui să-ţi ofer braţul, să nu cumva să ne dăm de-a dura pe scări.

Linnet ignoră faptul că oricum nu-i oferise braţul. O privi pieziş. Amândoi ştiau că avea constituţia unei case de cărămidă şi că mâna ei nu l-ar dezechilibra.

— Joci o carte periculoasă, spuse el.

— Deci, cei trei tineri sunt studenţii tăi? întrebă ea evaziv.

Mergeau pe coridor. În spatele lor, Linnet îl auzea pe duce prezentându-se doctorilor rămaşi în încăpere.

— Văd că măcar eşti în stare să numeri până la trei, observă el. Un detaliu de bun augur pentru progenitura noastră.

— Şi eu care credeam că nu eşti dispus să avem progenituri.

— E adevărat că responsabilitatea în chestiunea aceasta zace pe umerii tăi, rosti el, mergând cu un soi de şontâcăit care-l făcea să ajungă tot timpul înaintea ei. Deşi trebuie să mărturisesc că scrisoarea tatălui meu părea să dea de înţeles că eşti mai precipitată în acest aspect decât pari.

Era nevoită să meargă în salturi ca să ţină pasul cu el. Omul acesta era evident prea obişnuit cu tinerii doctori care i se gudurau la picioare. Marchant se opri şi întoarse capul spre ea.

— N-ai auzit ce-am spus?

— Din nefericire, nu ştiu ce înseamnă cuvântul *precipitat,* aşa că n-am înţeles complimentul pe care mi l-ai făcut, răspunse ea cu prefăcută candoare.

— Vorbeam despre stropul de sânge regal pe care se presupune că îl porţi în pântec, mormăi el.

Linnet aruncă o privire peste umăr. Nici urmă de duce sau de studenţi.

— Ce-i cu el?

Se opri din nou.

— Nu ai niciun făt în burtă, domnişoară Thrynne. Poate că perna pe care ţi-ai legat-o în jurul taliei e îndeajuns să-l inducă în eroare pe tatăl meu, dar…

Ridică din umeri şi îşi continuă drumul.

Linnet aruncă o privire la umerii săi şi realiză că trebuia să-i tempereze obiceiul acesta, altfel avea să-şi petreacă restul vieţii alergând după el.

— Mergi aşa din cauza piciorului? întrebă ea pe un ton ridicat.

— Tu ce crezi, rosti, oprindu-se din nou. Crezi oare că mă clatin ca un marinar beat de amorul artei?

— Nu mă refer la şchiopătat, ci la faptul că te grăbeşti pe coridor mai rău decât o slujnică de la bucătărie care fuge de frica bucătarului.

Bărbatul încremeni pentru un moment, iar apoi, spre surpriza ei, scoase un hohot ca un lătrat. Suna ruginit, de parcă nu mai fusese folosit de ani.

— Mă plictisesc coridoarele.

— Iar pe mine mă plictisesc umerii oamenilor.

Ochii lui erau neobişnuit de lucioşi în lumina slabă a coridorului. Nu avea frumuseţea tatălui său, dar Linnet începu să o întrevadă pe-a lui. Era o frumuseţe mai brutală, mai aprigă, care părea că-i scânteiază în ochi.

— Ei drăcie! Nu eşti deloc cum mă aşteptam.

— Nu sunt într-atât de faimoasă ca tine, rosti ea, ajungându-l din urmă.

Deşi nu-i oferise braţul, Linnet îşi aşeză vârfurile degetelor pe cotul lui, în speranţa că măcar astfel va putea ţine pasul cu el.

— Cu o figură ca a ta, îmi imaginez că înalta societate ştie totul despre tine.

— Şi ce ştii tu despre înalta societate?

— Absolut nimic, zise el, continuând să şontâcăie. Nu se plânse că Linnet îşi trecuse mâna pe braţul lui, însă îşi încetini pasul suficient cât să-i permită să meargă lângă el.

— În clipa de faţă sunt mai degrabă infamă decât faimoasă, mărturisi ea, apucând taurul de coarne.

— Din pricina pruncului pe care în realitate nu-l ai, spuse el. Straniu lucru. Credeam că lumea bună e mai degrabă scandalizată de copii decât de lipsa lor. Ai început să porţi perna într-un fel de glumă?

— Am pus-o în dimineaţa aceasta doar pentru tine.

— Cum de ţi-ai dat seama că tatăl meu va fi incapabil să-ţi reziste, date fiind circumstanţele? O stratagemă deosebit de vicleană, dacă te gândeşti la obsesia lui pentru numele familiei.

Pentru prima oară simţea o sămânţă de admiraţie în glasul lui.

— Mulţumesc.

— Nu că ar avea cum să funcţioneze.

Linnet tocmai la asta se gândea, deşi nu văzu niciun motiv să-i dea de ştire.

— O, dar cred că ne potrivim de minune, spuse ea, doar ca să-l tachineze.

— Un doctor dus cu pluta – adică eu – şi o frumuseţe pusă pe urzeli diabolice – adică tu – şchiopătând laolaltă spre o viaţă plină de fericire? Nu prea cred. Ai citit prea multe basme.

— Cine spune că pot să citesc? Abia dacă pot număra, nu-ţi aduci aminte?

Marchant o cercetă cu coada ochiului, iar Linnet hotărî, încă o dată, să-şi reţină zâmbetul ingenuu.

— Încep să cred că m-am înşelat în privinţa abilităţilor tale. Probabil că poţi să numeri chiar până la zece şi-napoi.

— Sunt onorată, având în vedere că e un compliment venit de la însuşi marele doctor.

Buzele bărbatului mai că schiţară un zâmbet.

— Şi când anume aveai de gând să-i dai de ştire soţului tău despre fătul regal care nu există?

— Aş fi putut să pierd sarcina.

— Sunt doctor, îţi aminteşti?

— Credeam că te limitezi la chirurgie.

— Le fac pe toate, o lămuri, grăbind pasul.

Linnet îşi strânse degetele pe braţul lui, simţind cum muşchii i se contractau în vreme ce braţul îi prelua greutatea trupului. Se uită la ea, încetini, însă nu scoase o vorbă.

— Toţi acei oameni sunt studenţii tăi.

— Nu am studenţi, răspunse el dezgustat. Las asta în seama dobitocilor din Londra. Cei pe care i-ai văzut mai devreme sunt nişte idioţi incurabili care au bătut drumul până aici doar ca să-mi facă viaţa un calvar. Probabil că l-ai observat pe idiotul care îndruga verzi şi uscate, cel blond. E cel mai rău dintre ei.

— Pare prea în vârstă ca să fie student.

— Sébastien. Vărul meu. De fapt, nu e un chirurg tocmai rău. Pretinde că scrie un tratat de specialitate, dar în realitate şi-a luat tălpăşiţa de la el din bătătură şi se ascunde aici.

— De ce se ascunde?

— Pare convins că Napoleon îşi pierde minţile. Nu că m-ar surprinde aşa ceva. Ca fapt divers, e marchizul Latour de l’Affitte, aşa că e un miracol că a reuşit să-şi păstreze capul pe umeri în ultimii zece ani.

Ajunseseră la scări.

— Dacă vrei să te mai sprijini de mine, treci în stânga. Deşi, evident, poţi oricând să cobori de una singură.

Linnet trecu în stânga lui, doar ca să-l irite. De astă dată, îşi înfăşură degetele pe sub braţul lui. Descoperise că-i plăcea senzaţia de muşchi sub palmă. Se simţea de parcă ar fi îmblânzit un animal sălbatic.

— Să înţeleg că eşti convinsă că mă voi îndrăgosti de tine?

— În mare parte.

— În cât timp ţi-ai propus să realizezi asta? Părea într-

adevăr curios.

— Două săptămâni, aproximativ.

Abia în acel moment recurse la arma ei secretă, zâmbetul. Gropiţe, şarm, senzualitate, tot tacâmul. Nici măcar n-a clipit.

— Numai de-atât eşti în stare?

În ciuda eşecului, Linnet nu se putu abţine să nu chicotească.

— De obicei, e mai mult decât suficient.

— Bănuiesc că ar fi cazul să te consolez.

Îşi drese glasul şi, pe un ton miorlăit, dădu glas unei scuze patetice.

— Nu sunt eu de vină, tu eşti. Ups! Am spus-o invers. Nu eşti tu de vină, eu sunt.

— Să spunem că afecţiunea ta te fereşte de consecinţe, rosti ea.

Făcuse o eroare de judecată atunci când îi luase incapacitatea drept un aspect pozitiv. Îl făcea să nu fie interesat de farmecele ei, ceea ce însemna că o eventuală căsnicie nu avea cum să funcţioneze. Tatăl lui va trebui să se împace cu ideea că nu va avea moştenitori. Ochii albaştri şi reci ai lui Marchant o cercetară pe furiş, iar apoi el îşi feri privirea.

— Oarecum.

— Nu am vrut să aduc subiectul acesta în discuţie, dacă e unul delicat, continuă ea, decisă să-l agasase pe cât de mult posibil. Sunt sigură că e greu să te simţi precum… care era cuvântul? Un pisoiaş. Un molâu.

— Pisoiaş?

Spre dezamăgirea ei, nu părea câtuşi de puţin enervat, doar amuzat.

— Mă consider mai degrabă un…

— Da?

— Trebuie să mă gândesc mai bine la asta. Să găsesc expresia perfectă, înţelegi tu?

— Nu-ţi bate capul, îl sfătui ea. Sunt sigură că pot rezolva mica noastră problemă odată ce suntem căsătoriţi. Walesul e, probabil, plin de flăcăi chipeşi, gata să-i facă o

favoare lordului lor.

— Noi nu avem o problemă, izbucni el.

Linnet îşi muşcă buzele, să-şi reţină un zâmbet.

— O, ba cred că avem. Tatăl tău mi-a acordat mâna ta, iar anunţul a fost deja trimis la *Morning Post.*

— Ţi se pare că dau două parale pe chestia asta?

— Nu şi tatăl tău.

— Tatăl pe care l-am întâlnit abia acum cinci minute, pentru prima oară în douăzeci şi şase de ani?

— Ei bine, da… Iată-mă aici. Logodnica ta. Probabil singura care-ţi va fi oferită vreodată.

Probabil că o trădase vocea, fiindcă bărbatul izbucni din nou într-un hohot de râs ruginit.

— Nu mă însor cu tine şi-mi dau seama că şi tu gândeşti la fel în privinţa asta, dar al naibii să fiu dacă nu m-aş gândi serios la asta dacă lucrurile ar sta altfel.

— Bine, bine, gânguri ea, înfăşurându-şi mai strâns mâna în jurul braţului său şi zâmbindu-i din nou.

— Of, las-o baltă. Nu te-ai căsători cu mine, la fel cum nici eu nu m-aş căsători cu tine. Apropo, cum te cheamă?

— Domnişoara Thrynne. Tatăl meu e Cornelius Thrynne, viconte de Sundon.

— Eu sunt conte. Dar bănuiesc că ştii deja asta, de vreme ce te-ai năpustit asupra bietului meu tată, fermecându-l cu poveşti despre progenituri princiare. Cum de ai aflat despre slăbiciunea lui pentru sângele regal?

— Mătuşa mea ştia că ducele pretinde că se trage din Henric al VIII-lea. Deşi nu văd vreo asemănare; era, cu siguranţă, mai gras decât tine.

Când ajunseră la capătul scărilor, majordomul aştepta la intrare.

— Acesta e Prufrock, spuse contele. Ştie tot ce se întâmplă în castel şi în afara lui. Dar, Prufrock, ar fi trebuit să mă avertizezi că tatăl meu încearcă să ia cu asalt fortăreaţa. Aş fi plecat.

— Tocmai de aceea, milord, rosti majordomul.

Făcu o plecăciune spre Linnet.

— Domnişoară Thrynne, slujitoarea dumneavoastră vă

aşteaptă în dormitor, dacă doriţi să vă alăturaţi ei.

O zarvă de glasuri se auzi pe scări. Doctorii, conduşi de duce, se apropiau de ei.

— Pe toţi dracii, scăpă Marchant o înjurătură.

Se întoarse spre uşa masivă.

— Tu, deschide uşa, se răsti la o slugă care sări să-i execute ordinul.

Linnet îl urmărea cu oarecare amuzament, când el se întoarse dintr-odată spre ea.

— Iar tu vino cu mine!

Tânăra izbucni în râs.

— Tu! De ce nu fugi să te ascunzi? Cred că vine lupul cel mare şi rău, rosti ea sarcastic.

Preţ de-o clipă, chipul lui se întunecă, iar ochii i se îngustară înfricoşător. Dar apoi îi întinse mâna.

— Te rog.

Linnet oricum nu avea ceva mai bun de făcut.

— Fie.

Însă nu-i luă mâna. Ieşiră, pe uşa de lemn masiv, în bătaia soarelui.

— Soarele încă străluceşte, rosti Marchant, mijindu-şi ochii. A fost aşa toată dimineaţa, ceea ce practic este un record. În Wales plouă în cea mai mare parte a timpului.

— Mă poţi conduce spre mare?

Linnet simţea mirosul proaspăt şi sărat al mării şi auzea valurile spărgându-se de ţărm. Nu purta bonetă, riscând să-i apară pistrui, însă în acea clipă nu-i prea păsa. Doamna Hutchins spunea că pistruii sunt absolut neatractivi, însă acum ea se afla la mare depărtare, în Londra.

— Pe-aici, rosti contele. Poţi să mă iei de braţ, dacă doreşti.

Îşi dădu seama că nu ar fi aşteptat-o, să-şi recupereze boneta, aşa că trebuia să meargă fără ea.

— Foarte galant din partea ta. Mai ai puţin şi vei fi numai bun pentru Almack, rosti ea, prinzându-i braţul cu degetele.

— Almack? Ce e chestia aia?

— Un loc unde spuma societăţii se duce la dans în serile de miercuri.

— Sună îngrozitor.

— Poate fi niţel monoton, căzu ea pe gânduri.

— Nu-ţi place să dansezi?

— E drăguţ, murmură ea, fără prea mare entuziasm.

— Dar ce fac doamnele dacă nu dansează? Mama mea pentru asta trăieşte. E furioasă pe mine pentru lipsa de dans din viaţa ei în momentul de faţă.

— De ce?

— E vina lui Seb. Le-a trimis pe mamele noastre în Andaluzia, să se asigure că nu li se întâmplă nimic în Paris dacă Napoleon se trezeşte că vrea să invadeze Anglia. Şi, fireşte, nu s-a întâmplat nimic, aşa că doamnele tânjesc după sălile de bal.

Linnet rămase tăcută. I-ar fi plăcut să călătorească, să vadă locuri precum Andaluzia sau Grecia, ori chiar mai îndepărtate. Ba chiar ar fi renunţat pentru totdeauna la dans pentru şansa de a vedea Partenonul.

— Deci, cum te cheamă?

— Ţi-am spus deja, obiectă ea, încruntată. Domnişoara…

— Numele tău de botez.

— Linnet. Dar e cam necuviincios să-l foloseşti acum, că mi-ai dat de veste că nu-ţi sunt logodnică.

— Dar nu i-am anunţat încă pe cei de la Morning Post. Deci, tehnic vorbind, suntem încă logodiţi. Al meu e Piers, apropo. Nu-mi spune Marchant; urăsc numele ăsta.

Cărarea coti, întinzându-se pe lângă o căsuţă.

— Ce e clădirea aceea? se interesă Linnet.

— Postul de pază. Se pare că, la un moment dat în istoria nu tocmai ilustră a castelului, un om era pus aici să supravegheze mai îndeaproape operaţiunile de contrabandă.

Linnet deschise gura, dornică să mai pună întrebări, dar, după încă o cotitură, marea se deschise la picioarele lor. Strălucea în lumina soarelui precum un imens safir.

— E atât de frumoasă! rosti Linnet dintr-o suflare,

dându-i drumul la braţ. N-aveam idee!

— N-ai văzut niciodată marea?

Fata clătină din cap.

— Tata preferă Londra în orice perioadă a anului. Aceea e cumva o piscină?

— Da. E săpată în stâncă. Se goleşte şi se umple odată cu mareea.

— Creşti peşti în ea?

— Înot în ea, evident. Dacă am să pot tolera prezenţa tatălui meu pentru suficient timp, poate că o să ajungi să înoţi şi tu în ea. Nu că ai avea curajul, adăugă el, coborând pe cărare.

Linnet îl urmări cu ochii mijiţi. O clipă mai târziu, contele se întoarse către ea. Îşi încrucişase braţele la piept şi aştepta.

— Eşti o pacoste, rosti el nerăbdător.

Linnet încă aştepta. Marchant se sprijini cu toată forţa în baston şi slobozi un geamăt aspru.

— Piciorul meu. Durerea e insuportabilă.

Însă reveni lângă ea. Vântul venit de pe mare îi zburli părul. Linnet începu să râdă, pentru că era ceva în el care o făcea să se simtă…

Slabă.

Ridicol. Îl apucă de braţ.

— Doamnele nu înoată, îi dădu ea de ştire.

— Ba da, înoată. Mi-am trimis multe paciente pe coastă. Obişnuiesc să fac asta cu femeile ale căror probleme se trag din dragostea lor pentru produsele de patiserie. Le trimit acolo şi pentru probleme femeieşti. Din câte-am înţeles, intră în mare cu o trăsură, apoi servitoarele lor le dau un brânci în apă.

Linnet se strădui să digere noile informaţii.

— Mă gândesc că veşmintele lor le fac să se scufunde foarte repede.

— Sunt goale, naivo, o lămuri el, cu ochii strălucind răutăcios, însă veseli. Servitoarea ia hainele stăpânei, după care aceasta alunecă în apă, ca un peşte.

— Aha.

— Şi eu înot gol, dar fără vreo maşinărie la dispoziţie.

— Cum rămâne cu intimitatea?

Urmau cărarea stâncoasă care ducea spre piscină. Piers se deplasa cu uşurinţă, părând să ştie exact unde să pună bastonul.

— Nu pot să spun că mă interesează prea mult, dar Prufrock tot trimitea pacienţi aici, aşa că m-am hotărât, la un moment dat, să o ţin doar pentru mine. Vezi semnul acela?

Arătă spre o bucată de lemn bătută în pământ, cu o barieră roşie.

— Dacă ridic bariera în poziţie verticală, aşa – ridică bariera –, nimeni din castel nu îndrăzneşte să înainteze. Linnet încuviinţă.

Contele împinse din nou lemnul în poziţie orizontală.

— Dacă te hotărăşti să vii să înoţi, asigură-te că pui bariera.

Linnet deschise gura ca pentru a spune: „O, nu aş putea”, însă o închise pe dată. De ce să nu poată? Nu era o debutantă care trebuia să fie atentă în fiecare clipă ca nu cumva să fie etichetată drept indecentă. Era o femeie compromisă. Dacă nu mai aveau nimic altceva, presupunea că femeilor ruinate li se permitea să înoate. Numai gândul, şi o făcu să rânjească.

— Ce-i atât de amuzant? întrebă Piers cu iritare.

— Gândul la tine zvârcolindu-te în apă… milord Marchant, adăugă doar pentru a-l sâcâi şi mai mult.

— Nu mă zvârcolesc, replică el. Îţi arăt, dacă vrei.

Ajunseseră la marginea piscinei, aşa că îi dădu drumul braţului.

— De obicei, plonjez aici.

Arătă spre o piatră plată care mărginea bazinul cu apă. Linnet se aplecă. Apa era răcoroasă, fugindu-i printre degete de parcă era vie.

— Poţi intra chiar acum, rosti Piers, urmărind-o cu privirea. Ţi-e cald şi pari puţin transpirată. Eşti roşie la faţă. Probabil că toată căptuşeala din jurul taliei e de vină.

— E foarte nepoliticos să menţionezi culoarea feţei

mele, se răsti Linnet, simţindu-se uşor înţepată de vorbele lui. Şi cu siguranţă că nu am de gând să intru în apă de faţă cu tine!

— De ce nu? Doar sunt un molâu, nu-ţi aminteşti? În caz că te întrebi dacă priveliştea trupului tău, fără îndoială unul încântător, mă va face să mă îndrăgostesc de tine, răspunsul e nu. Ca doctor, văd tot timpul trupuri de femei şi niciunul nu-mi trezeşte interesul.

Linnet se ridică.

— Îmi pare rău pentru asta.

— De ce? Pentru că nu sunt sensibil la farmecele tale? Înţeleg că asta te şochează.

— Şi asta, evident. Dar, de asemenea, pentru că bărbaţii…

Se opri, neştiind cum să formuleze.

— Pentru că bărbaţii sunt creaturi desfrânate, iar eu nu sunt? Majoritatea femeilor sunt la fel.

— Nu şi eu, rosti ea veselă.

— Prinţul trebuie să fi fost dezamăgit, constată Piers, ridicând din sprânceană.

— Probabil. Cu toate că niciodată nu am ştiut de ce flirta cu mine. Amândoi eram conştienţi că nu aveam un viitor împreună.

— Probabil că-i plăcea să râdă. Era primul lucru drăguţ pe care i-l spunea contele.

— Vreau să mă întorc la castel, zise Linnet. O să mă umplu de pistrui.

Piers ridică din umeri.

— Petele de pigmentaţie pot fi chiar atrăgătoare. Deşi am tratat odată o pacientă care cumpărase soluţie împotriva pistruilor de la un chimist. I s-a dus o bună parte din pielea de pe obrazul drept.

Linnet se înfioră şi începu să urce pe cărare.

— N-ai de gând să mă aştepţi? mormăi el în urma ei. Începusem să cred că nu poţi să mergi fără un sprijin. Măcar aveam ceva în comun: temelia pentru o frumoasă relaţie de prietenie.

Îi întinse braţul, iar ea îl acceptă.

— Nici măcar nu ştiu de ce ţi-am sugerat să înoţi. În părţile astea, o doamnă n-ar pune nici în ruptul capului un deget în ocean. E prea rece.

— Eu aş face-o, afirmă Linnet.

Nu îi păsa cât de rece era apa, tânjea să se arunce în marea de safir.

— Deci personalul îţi dă cu adevărat ascultare în legătură cu semnul acela?

— Sunt îngroziţi de mine.

— Chiar aşa?

— La fel ar trebui să fii şi tu.

— Poate că ar trebui să te străduieşti mai mult, îl ironiza ea.

— Poate că ar *trebui* să te căsătoreşti cu mine, i-o întoarse el.

Linnet râse cu poftă la auzul vorbelor lui.

capitolul 8

Piers intră în salon în acea seară şi descoperi că ajunsese primul, aşa cum şi intenţionase. Sébastien nu privea cu ochi buni obiceiul său de a bea coniac şi, cum Piers nu avea de gând să se ia la harţă cu el, prefera să bea înainte de apariţia vărului său.

Exact ca un beţiv, de fapt – se gândi el.

Aşeză paharul de coniac pe bufet. Prufrock deschise uşa şi anunţă:

— Domnişoara Thrynne.

Şi o închise în urma ei.

Logodnica sa intră, arătând, dacă aşa ceva era posibil, mai radioasă decât fusese în acea dimineaţă.

Era într-adevăr frumoasă. Tatăl lui făcuse o treabă incredibilă. Întâi i-l găsise pe Prufrock, iar acum pe ea. Linnet arăta ca o prinţesă, creată din rotunjimi, dulceaţă şi piele catifelată.

Cu siguranţă, mai frumoasă decât soarele şi luna.

Şi avea un decolteu extraordinar – care nu înseamnă nimic mai mult decât o pereche de glande mamare funcţionale, încercă el să-şi spună.

— Dragă logodnică, o salută el. Ai dori nişte coniac?

— Domnişoarele adevărate nu beau coniac, răspunse.

Purta o rochie de seară albă, cu mici falduri în partea de sus şi cu franjuri transparente jos, brodată pe margini cu flori. Modelul era absolut ingenios, dându-le bărbaţilor impresia că i-ar putea vedea picioarele dacă s-ar uita îndeajuns de mult.

— Drăguţ, spuse arătând cu bastonul spre rochia ei. Deşi cred că ţi-ar sta mai bine în verde.

— Rochiile mele de seară sunt albe. Mi-ai putea turna un pahar de şampanie?

— Nu, dar Prufrock poate. Când se întoarce. De ce albe?

— Domniţele necăsătorite poartă alb seara.

— Ah, virginele! îşi dădu el seama. Deci îţi expui lipsa de experienţă erotică.

— Exact, rosti ea în timp ce se lupta cu dopul de la sticla de şampanie.

— La naiba, lasă-mă pe mine! Nu mi-am imaginat că eşti aşa disperată.

Scoase cu uşurinţă dopul şi îi turnă în pahar.

— Ce s-a întâmplat cu perna pe care o purtai în jurul taliei mai devreme?

Era clar că în acel moment nu o purta. Trupul ei arăta ca un model superb al femininului englezesc, subţire acolo unde trebuie şi plinuţ în celelalte locuri.

— Nu am mai luat-o. Aveai dreptate, mi-era prea cald cu ea.

— Tata va fi îngrozit. Abia ce-ai ajuns, şi deja ai pierdut sarcina regală. E absolut obsedat de istoria familiei noastre, ştiai?

— Trebuie să afle, mai devreme sau mai târziu, aşa că ce mai contează. Nu ştiam că eşti atât de preocupat de sentimentele tatălui tău.

— Hmmm, făcu el.

Şi mai luă o gură de coniac.

— De ce te întâlneşti de-abia acum cu el, după atâţia ani? În fond, ca să obţii o asemenea reputaţie, trebuie să fi locuit în Londra de ceva vreme.

Era, de fapt, dificil să stai în preajma unei asemenea frumuseţi. Ochii ei erau mari şi albaştri, ca valurile apei înainte de furtună.

— Am reuşit să-mi câştig reputaţia la Oxford. Am exersat şi în Edinburgh, şi se pare că zvonurile despre personalitatea mea s-au răspândit. Se pare că oamenii nu au subiecte mai interesante de discutat. De ce nu ai genele roşii? Presupun că le vopseşti.

— Bineînţeles că asta fac. Şi eu presupun că nu te-ai întâlnit niciodată cu tatăl tău pentru că…

Nu îi răspunse. N-avea decât să presupună.

— Pentru că ai copilărit în Franţa?

— Doar de la şase ani. Am crescut cu vărul meu, prostul blond pe care l-ai văzut diagnosticând greşit o febră.

— Se întâmplă des ca nobilimea să se apuce de medicină în Franţa? Îţi garantez că aici ar fi neobişnuit.

El ridică din umeri.

— Eu şi Sébastien eram pasionaţi în copilărie să cercetăm interiorul lucrurilor, pentru a vedea cum funcţionează. Au trecut mulţi ani de-atunci, dar pasiunea a rămas intactă, şi, în plus, a venit revoluţia şi au căzut multe capete de aristocraţi.

Se uită întrebător la ea.

— Eşti destul de în vârstă ca să-ţi aminteşti?

— Bineînţeles că sunt. Eraţi în vreun pericol?

— Şcolile medicale din Franţa s-au închis în ’92, aşa că am venit în Anglia şi am studiat la Oxford.

— Deci aţi evitat toate grozăviile revoltei. Aţi avut noroc.

Luă şi ultima gură de şampanie. Piers urmări unduirea gâtlejului ei în timp ce înghiţea. Corpul uman era atât de fascinant!

— Mama şi-a pierdut soţul în ’94, dar a avut noroc că

nu şi-a pierdut şi capul.

— De ce nu te-ai întâlnit cu tatăl tău când te-ai întors aici?

— N-am vrut. Mi-l aminteam perfect, era un prostănac lipsit de voinţă.

— Aşa e şi tatăl meu, recunoscu ea în mod surprinzător. Dar îl iubesc şi e tatăl meu. Iar al tău, apropo, nu e un prostănac. Am luat cina cu el în fiecare seară pe drum şi e de două ori mai inteligent decât tatăl meu.

— De ce nu te căsătoreşti cu el, atunci? glumi Piers pe negândite, dar imediat trupul său fu străbătut de un fior brusc de greaţă. Ar fi capabil să comită patricid înainte să permită aşa ceva. Ea strâmbă din nas.

— Sunt destul de sigură că pot să găsesc un soţ care să nu mă întreacă în vârstă cu douăzeci de ani. Dacă tot am de ales, de ce nu?

— Dar nu ai avut de ales când a venit vorba să te căsătoreşti cu mine, aşa-i?

— Femeile au rareori de ales. Părerea noastră nu contează foarte mult.

— Dacă te-aş cere eu în căsătorie, atunci ar fi alegerea ta.

Ea chicoti cu veselie.

— Nu vrei să te căsătoreşti cu mine.

— Vrei să te căsătoreşti cu mine? o întrebă el.

— Nu.

— Poftim. Te simţi stăpână pe situaţie? Ai refuzat un conte înainte ca cina să fie măcar pe masă. Te asigur că poţi să obţii cel puţin încă o cerere de la unul dintre bieţii doctori, înainte de culcare. Bitts are cele mai bune recomandări, e al doilea fiu al unui viconte sau aşa ceva.

Ea râse din nou. Era înspăimântător cât de mult îi plăcea acel râset. Era într-adevăr o femeie periculoasă.

Prufrock deschise uşa şi pofti în sală trei tineri medici care incomodau pe toată lumea încercând să înveţe medicina.

— Penders, Kibbles şi Bitts, spuse Piers, salutându-i pe fiecare pe rând. Kibbles este singurul căruia îi merge

mintea, Bitts este un domn distins, deci nu avea cum să moştenească un creier sănătos. Penders se descurcă din ce în ce mai bine, din fericire, ţinând cont că din poziţia lui nu se putea decât să urce. Domnilor, aceasta este domnişoara Thrynne, logodnica mea.

Ea le oferi tuturor zâmbetul acela patentat cu care-l întâmpinase de-atâtea ori pe el. Cu toţii se topiră ca untul, iar Penders se legănă puţin.

— Haide, dă dovadă de puţin caracter, îl înghionti Piers. Ai mai văzut femei frumoase, nu?

— Încântat de cunoştinţă, spuse Kibbles, făcând o plecăciune atât de adâncă, încât fu cât pe ce să cadă în nas.

Uşa se deschise din nou şi Prufrock îi prezentă pe ducele de Windebank şi pe marchizul Latour de l'Affitte.

Piers stătea sprijinit de balustradă, aşteptând să vadă cum se descurca logodnica lui, singura femeie din încăpere. Dintr-o privire îşi avertiză tatăl să nu se amestece, iar el se supuse, retrăgându-se lângă o fereastră pentru a privi marea.

Rămaseră doar patru bărbaţi care să saliveze pe lângă Linnet, inclusiv Sébastien, pe care-l crezuse mai inteligent decât dădea dovadă pe moment.

Linnet râdea gutural, aşa cum făcea de obicei, iar Sébastien se apropie de ea, cu ochii înflăcăraţi într-un fel pe care Piers îl mai văzuse doar în sala de operaţii.

Spre marea lui surprindere, simţi un nod în gât. Gelozie, diagnostică el, ba chiar şi puţină posesivitate. Nu mi-o doresc, dar nici nu vreau să pună altcineva mâna pe jucăria mea nouă.

Cu acel gând, se dezlipi de bar şi porni înspre dragul său tată. Mai devreme sau mai târziu, trebuia să-l abordeze. Nu se putea să-l cazeze în propria-i casă şi să-l ignore total.

Ducele se întoarse înspre el, arătând de parcă aştepta ca Piers să-l lovească. Era tare enervant.

— Credeam că am avut o înţelegere, rosti Piers.

— Am încălcat-o.

— Nu aveai ce să cauţi în preajma mea. În schimb, eu îţi permiteam, în mod tacit, să-ţi ţii spionii la mine în casă.

Tatăl său încercă să răspundă, dar Piers ridică mâna în semn de protest.

— Să nu crezi că sunt prost. Prufrock nu s-a trezit în sălbăticiunea din Wales din proprie iniţiativă. Uneori sunt tentat să-i tai din salariu, din moment ce, fără îndoială, primeşte bani şi de la tine.

Tăcere.

Piers se uită acuzator la el, dar nu-i făcea nicio plăcere să fie nepoliticos. După ce-şi petrecuse atâţia ani urându-l, i se părea stranie descoperirea – acum, când erau, în sfârşit, faţă în faţă – că, în fond, era şi el tot un om.

— Să înţeleg că nu mai eşti dependent de opium.

Medic fiind, ştia. Deşi învăţase semnele dependenţei de opium chiar dinainte: de când era în braţele mamei, uitându-se la tatăl său.

— Au trecut doisprezece ani. Ce mai face mama ta?

— Probabil că ştii deja că soţul ei şi-a pierdut viaţa în revoltă. Îi era drag de el.

Dădu din cap aprobator.

— Era clar că ştii. Probabil că ai spioni şi la ea în casă.

— Ai avut dreptate să o scoţi din Franţa, spuse ducele fără a încerca sa nege acuzaţia. Lucrurile nu stau deloc bine acolo.

— A fost în întregime ideea lui Sébastien, iar eu nici nu m-am gândit să mă opun. Le-a scos pe mamele noastre din ţară acum vreo lună, după care a apărut şi el.

— Am… Am să stau aici până după nuntă, apoi am să-ţi dau pace.

Ducele făcu o plecăciune mică şi bruscă. Piers se gândi să-i spună că nunta fusese anulată, dar hotărî că nu era treaba tatălui său, cu toate că el o descoperise pe mireasă.

Uitându-se peste umăr, observă că Linnet îi zâmbea lui Seb.

— E superbă, zise ducele, cu o urmă de mândrie.

— Şi, ce e mai important, are un copil regal pe drum,

rosti Piers, mergând direct la ţintă. Mi-ai găsit o afacere minunată – nevastă şi moştenitor dintr-o singură lovitură.

— Prinţul Augustus ar fi greu de refuzat de către orice femeie, mai ales una atât de tânără şi de frumoasă precum domnişoara Thrynne. În cazul în care îţi făceai griji, să ştii că am întrebat-o, şi nu e îndrăgostită de el.

Piers aproape că rânji la auzul acestor vorbe. Nu, Linnet nu era îndrăgostită de prinţ. Îi amintea puţin de el însuşi, deci probabil că nici ea nu ar ceda vreodată unui sentiment atât de jenant.

— Şi dacă iese fată? Rămâi fără moştenitor.

— Uită-te la câţi băieţi are regele. Sunt şanse mari să fie băiat. Chiar şi dacă e fată, partea ta de pământuri e nerevendicată, iar notarul meu spune că putem rezolva ceva şi cu a mea. Copila nu ar avea titlul nostru, dar ar primi tot restul.

— Ei bine, îl repezi Piers cu bună ştiinţă, nemaisuportând să stea nici măcar o clipă în compania acelui bătrân cu ochi plini de jale, ar fi bine să mă întorc la logodnica mea înainte s-o ia Sébastien şi s-o ducă în Franţa.

Tatăl său se încruntă.

— L’Affitte e vărul tău. Bineînţeles că nu-ţi va fura logodnica.

— O fi el vărul meu, dar uită-te la femeia pe care mi-ai cumpărat-o, *tată.* În gura lui cuvântul căpătă o conotaţie zeflemitoare. Nu sunt multe femei ca ea nici în Franţa, nici în întreaga Anglie.

— Nu, căzu de acord tatăl său. Şi nu e vorba doar de frumuseţe aici.

Piers se uită lung la Linnet. Desigur că era frumoasă, dar asta nu-i ascundea câtuşi de puţin inteligenţa ce i se citea în ochi. Părerea sa era că tonul cinic al vocii o făcea şi mai frumoasă, de parcă cineva i-ar fi dat atât trăsături de Afroditǎ, cât şi de Atena.

— Du-te, rosti tatăl său cu un gest abrupt. Poţi să te prefaci că nu sunt în cameră. Nu trebuie să stai cu mine din politeţe.

Piers traversă camera ca să întrerupă conversaţia

dintre Linnet şi vărul lui.

— Logodnica *mea,* mârâi el cu o privire usturătoare.

Francezul îi zâmbi lui Linnet cu bine cunoscutul şarm galic, pe care îl expunea întotdeauna cu mândrie.

— Sigur nu ai prefera să te căsătoreşti cu mine? E un adevărat calvar să trăieşti alături de Piers. Am avut parte de el ani întregi, ştiu ce zic.

Linnet se uită la Sébastien de parcă îi lua în serios propunerea, iar Piers se trezi brusc cu pofta de a-i zdrobi faţa vărului său. Ce naiba, hotărâse cu multă vreme în urmă că-i era mai bine singur. Nu avea nevoie de o persoană în plus pentru care să-şi facă griji.

— Ar *trebui* să-l alegi pe el, se forţă să spună. El e mai simpatic. Eu sunt mai bogat, totuşi.

Sébastien ridică din umeri.

— Pământurile mele au fost confiscate. Cu toate astea, am destul.

— Ai exact destul ca să te îmbraci ca un papagal. Parcă spuneai că trebuie să vizitezi pacientul cu amputaţia din după-masa asta?

— Am făcut-o deja.

— Cam ce fel de operaţii faci? întrebă Linnet.

— Tai mâini şi picioare.

— Ar fi putut să taie lemne, dar a ales varianta mai uşoară, interveni Piers.

— Eu aveam impresia că tai oamenii de sus până jos, spuse Linnet, fără să pară câtuşi de puţin înspăimântată sau îngreţoşată, ceea ce era ciudat în experienţa lui Piers.

— E prea mare riscul unei infecţii, răspunse Sébastien.

Era pe cale să deschidă gura, probabil să-i spună poveşti înfiorătoare despre pacienţii săi decedaţi, când Prufrock îi chemă la cină. Linnet fu aşezată la dreapta lui Piers, iar Sébastien fu exilat în celălalt capăt al mesei, ca să discute cu ducele.

— Norocul tău că am fost chemaţi la cină tocmai acum. Vărul meu era cât pe ce să te plictisească cu poveşti despre infecţii şi moarte.

— Ce drăguţ din partea ta să-mi oferi un marchiz rezident cu care să pot flirta, considerând că noua mea casă va fi pe continent.

— Adică trebuie să pleci din ţară? Din cauza copilului care nu există?

Ea îi răspunse ridicând uşor din umeri.

— Căsătoria cu tine a fost ideea mătuşii mele, ca să ne revenim în mod spectaculos dintr-o catastrofă iminentă.

Un adevărat domn ar fi răspuns imediat acestei confesiuni cu o cerere în căsătorie. Piers, în schimb, găsi de cuviinţă să tacă.

— Vă servesc cu un pahar de vin? Prufrock era aplecat deasupra lui Linnet suficient cât să privească în decolteul ei.

— Pleacă, mârâi Piers. Avem o conversaţie confidenţială. Odată ce ne vom căsători, va trebui să-ţi intri mai bine în rolul de valet. Nu-ţi pot permite să dai peste noi în dormitorul conjugal, cu atât mai puţin să-ţi bagi nasul în confidenţele conjugale.

— Cum doriţi, spuse Prufrock alunecând deoparte fără să se uite măcar înapoi.

— Cred că l-ai jignit, spuse Linnet. Ce valet ciudat ai!

— Spionul tatălui meu. Prufrock nu-şi permite să fie rănit în orgoliu, din moment ce încasează bani din două locuri. Ascultă, vreau să înotăm mâine.

Ea dădu să zică ceva, dar el i-o luă înainte.

— Dacă sari în apă şi te îneci, lumea va bârfi. Vor spune că am făcut-o doar din plăcerea de-a te diseca.

Linnet strâmbă din nas.

— Şi cine are să te înveţe să înoţi dacă nu o fac eu? Nu că aş crede că ai să ajungi în apă. De cum o să-ţi vâri un deget în ea, ai să ţipi şi ai să ţopăi înapoi pe potecă.

— Nu se cade.

Piers oftă.

— Pentru o domniţă care mai înainte îşi făcea de cap cu regalitatea, eşti teribil de pudică. Nu prezint niciun pericol pentru castitatea ta. În plus, putem pleca devreme, de dimineaţă, când însoţitoarea ta încă sforăie. Ah, stai! Tu

nu mai ai însoţitoare.

Ea zâmbi. Nu surâsul acela miraculos, cu gropiţe, ca atunci când încerca să-i manipuleze pe bieţii bărbaţi care îi cădeau în plasă, ci modest, aproape secret. Doar o mică arcuire a buzelor şi un zâmbet adânc în ochi.

— Bine, spuse el, ridicându-se de la masă.

— Dar nu am luat nici măcar felul doi încă.

— Sunt pacienţi care mor la etaj, să ştii.

Şi cu asta îşi luă rămas-bun. Simţea că-şi pierde minţile, uitându-se în ochii ei. Era absolut necesară o retragere strategică. În fond, el nu avea de gând să se căsătorească. Niciodată.

capitolul 9

Linnet adormi cu gândul la crestătura adâncă dintre sprâncenele lui Piers. Era din cauza durerii constante sau a temperamentului său meschin? În ciuda raţiunii, ceva din felul feroce în care o privea şi liniile de suferinţă din jurul gurii o făceau să-şi dorească să-l tachineze, să-l facă să zâmbească, să-l forţeze s-o asculte.

Ceea ce era absurd.

Era un bărbat care luase deja decizia de a-şi petrece viaţa singur şi părea că nu regretase niciodată acea hotărâre.

Şi totuşi, se gândea în continuare la sprâncenele lui şi adormi închipuindu-şi un Piers a cărui faţă se netezea de veselie, un Piers care nu era Piers.

Se trezi cu acele sprâncene încruntate deasupra ei.

— Pentru numele lui Dumnezeu! Nici măcar n-ai tresărit când am intrat în dormitorul tău bocănind cu bastonul. Ţi-am vorbit de două ori şi tu nu făceai altceva decât să stai acolo cu zâmbetul acela ciudat pe buze.

— Cât e ora? murmură ea somnoros, dându-şi părul din ochi.

— Răsărit, spuse Piers, aşezându-se pe marginea

patului ei de parcă erau vechi amici. Mă doare piciorul de-mi vine să mă urc pe pereţi, aşa că te-aş ruga frumos să te pregăteşti pentru înot. E singurul lucru care îmi mai alină durerea.

— Înot, murmură ea întorcându-se pe-o parte, cu o mână sub obraz. Era încă pe jumătate adormită şi avea senzaţia că bărbatul se materializase din visul ei. Crezi că merg să înot cu tine?

Piers tocmai îşi înfigea unghiile în gambă de durere.

— Grăbeşte-te, răsare soarele.

— Chiar atât de tare doare?

— Masajul ajută, rosti el, printre dinţi. Ce frumos miroşi!

— Caprifoi, răspunse ea cu veselie la complimentul lui. Deja începea să se trezească. Să ştii că n-ar trebui să fii la mine în cameră.

— De ce nu? Dacă dă cineva peste noi, în cel mai rău caz am fi forţaţi să ne căsătorim, iar noi deja se presupune că trebuie să ne căsătorim. În circumstanţele de faţă…

Ridică din umeri. Circumstanţele de care vorbea erau, cel mai probabil, lipsa lui de bărbăţie. Avea dreptate să creadă că nimeni nu ar putea-o considera stricată dacă bărbatul cu pricina ar fi incapabil să provoace stricăciuni.

Se întoarse pe spate şi începu să se întindă lasciv.

— De fapt, e destul de distractiv.

— Ce, să ai un bărbat în cameră? Reputaţia ta m-a făcut să cred că e ceva firesc.

— Reputaţia ta m-a făcut să cred că eşti isteţ, aşa că amândoi suntem surprinşi.

Se ridică şi se aşeză lângă el, pe pat.

— Ai avut vreodată bărbaţi în cameră? întrebă el curios.

— Niciunul. Nici măcar pe aşa-zisul tată al presupusului meu copil. Sincer, nu mi-am dorit să mă aflu singură cu un bărbat. Chiar atunci când te relaxezi îndeajuns ca să devii mai prietenoasă, poţi să fii sigură că va sări pe tine.

— Eu nu am avut parte de asemenea experienţe,

spuse el sec. Te îmbraci, te rog? Promit să nu sar pe tine.

— Care-i graba?

— Mareea. Bazinul e plin şi soarele tocmai a răsărit. Crede-mă, e momentul perfect pentru înot.

— Refuz să-mi dau jos toate hainele.

— Cum vrei, spuse el ridicând din nou din umeri. Dar dacă ai de gând să porţi fuste, eu nu mă scufund ca să te salvez de pe fundul bazinului.

— Am să port doar cămaşa, rosti Linnet, simţindu-se brusc emoţionată. Iar tu... ei bine şi tu va trebui să porţi ceva.

— Voi purta lenjerie dacă vrei, spuse el total dezinteresat.

Linnet sări în spatele micului paravan din colţul camerei ei, găsind că era foarte uşor să stea în preajma lui Piers. Era chiar plăcut, ştiind că nu se afla pe punctul de-a o săruta sau de-a cădea în genunchi în faţa ei, sau chiar să-şi piardă controlul şi să înceapă o adevărată luptă.

— Ştii, strigă ea de după paravan, trăgându-şi o rochie de dimineaţă peste cap, nu vreau să te sperii, dar eşti exact genul de bărbat cu care m-aş vedea căsătorită.

El mormăi.

— Niciodată nu am avut senzaţia că salivezi deasupra mea, încercă ea să explice. Ştiu că n-o să-ţi lingi buzele sau să joci o scenă din Scufiţa Roşie.

— Nu eu trebuia să fiu lupul, şi tu fetiţa?

— Ştii la ce mă refer, răspunse ea răsărind de după paravan. Poţi, te rog, să mă ajuţi să-mi închei rochia? E mai greu decât credeam, fără ajutorul servitoarei mele.

Îi întoarse spatele, iar el o ajută să-şi închidă nasturii. Din nou fu cuprins de un sentiment de libertate pe care nu-l mai avusese niciodată.

— Nimeni nu m-a avertizat vreodată că e atât de distractiv să fii o stricată. Nu mi-e deloc teamă că ai să-mi rupi nasturii.

— E chiar mai distractiv decât atât. Întotdeauna vorbeşti aşa mult? Pentru Dumnezeu, haide odată!

După ce Piers aşează semnul roşu în poziţie verticală,

următoarea cotitură din potecă îi aduse la destinaţie. Marea era de un albastru mai închis astăzi. Bazinul arăta la fel de liniştit ca un gazon proaspăt tuns, doar că marea nu mai era verde, ci turcoaz. Lumina soarelui lovea apa, aurind micile valuri dintre bazin şi mare.

— E atât de frumos, exclamă Linnet.

— Şi rece precum sânul unei vrăjitoare, la ora asta, spuse Piers.

El se dezbrăcă de haină. Linnet îşi îndreptă cu oarecare greutate ochii spre bazin. Nu ar fi corect ca ea să… să se holbeze la el în timp ce el, desigur, nu i-ar face ei aşa ceva. Un moment mai târziu, îi era imposibil să nu se uite din nou la el.

Îşi dăduse jos cămaşa. Jos. Cămaşa. Se afla în prezenţa unui bărbat aproape dezbrăcat. Într-adevăr, nu era aşa cum părea, dar… era atât de frumos. Pentru prima oară în viaţa ei, în privinţa asta cel puţin, trebuia să recunoască faptul că mama ei avea dreptate.

Muşchii aceia…

Se afla cu spatele la ea, iar felul în care i se mişcau umerii, felul în care trupul lui se subţia până în talie, iar… El îşi scoase cizmele!

Linnet nu putea să-şi ferească privirea. În mod ridicol, o voce subţire din mintea ei începu să nareze întreaga scenă. *Se apleacă… Da! Îşi va da jos lenjeria. Acum îi cade de pe şolduri. Hmmm… Fundul lui este… Vocea părea uşor sugrumată. Este diferit de al meu. Musculos. Oare…* Vocea tremura de emoţie. *Oare se va întoarce cu faţa la mine?*

— La naiba, ţi-am promis c-am să rămân în lenjerie, nu-i aşa?

În momentul în care Piers scuipă printre dinţi acele cuvinte, Linnet tresări de parcă ar fi tras cu puşca. Trebuia să-şi revină. Omul era incapabil, pentru numele lui Dumnezeu! Iar ea se uita la el într-un fel care… de parcă ar fi la acel bordel de care îi povestise mătuşa ei.

*

Se simţea îngrozitor. Perversă, de-a dreptul.

Îşi aruncă pantofii fără să desfacă măcar şireturile, dându-şi jos ciorapii în acelaşi timp. Trebuia să se gândească la asta întocmai cum ar fi fost dacă s-ar fi îmbăiat cu un frate. Atâta tot. În fond, îşi păstra cămaşa pe ea, iar el, lenjeria. Aruncă o privire pe furiş înspre el.

— M-ai putea ajuta din nou cu nasturii?

Veni în spatele ei, iar pielea parcă îi luă foc la atingerea lui. Ar fi intrat în pământ de ruşine dacă Piers ar fi aflat.

— Deci, cum se înoată? reuşi să spună într-un final. Dacă sar pur şi simplu înăuntru, mă descurc?

— O să-ţi arăt eu. Va fi rece. Nici bine n-ai să-ţi vâri degetul şi hop, fuguţa la castel.

Nu avea de gând să facă asta. Îi pria ideea unei băi răcoritoare. Temperatura ei internă o luase razna şi avea senzaţia că era roşie ca o sfeclă. Cu toate acestea, tremura.

— Atunci o să sar înăuntru.

Înainte ca el să mai spună ceva, sări de pe bolovanul pe care i-l arătase cu o zi înainte şi căzu în apă. Pentru o clipă, simţi un val ameţitor de aer. Cămaşa i se ridică şi - o, Doamne! − în viaţa ei nu mai simţise asemenea frig. Frigul o mângâia, de parcă întreaga-i piele era acoperită de gheaţă, şi chiar şi oasele îi erau îngheţate.

Un moment mai târziu, un braţ puternic se încolăci în jurul taliei ei, şi apa alunecă în cealaltă direcţie. Când ieşi din apă trase aer adânc în piept, nevenindu-i să creadă că era încă în viaţă.

— Nebuno! urla Piers.

Era vie. Nu, era doar parţial vie, pentru că nu mai simţise un asemenea frig în viaţa ei. Singura senzaţie de căldură din întreaga lume venea de la trupul de lângă ea.

— Îngheeeţ, murmură încolăcindu-şi braţele în jurul gâtului lui şi lipindu-se de el. Era o senzaţie extrem de plăcută. El urlă din nou, dar urechile ei erau pline de apă şi nu auzi mai nimic. Se simţea mai bine aşa, cu braţele şi picioarele încolăcite în jurul lui. Şi el o ţinea încă de brâu.

Brusc, îşi dădu seama ce încerca să-i spună.

— Dar nu vreau să-ţi dau drumul! rosti ea, scuturând din cap pentru a-şi da părul din ochi fără a-şi lua mâinile de pe el. Am să îngheţ. Sau am să mă înec. Tu eşti cald.

— Am venit să înotăm, nu?

Dinţii lui păreau încleştaţi, deci probabil că îi era frig. Dar nu se obişnuise deja?

— Ştiu că am venit să înotăm. Spune-mi cum se face, şi… şi am să mă mai gândesc.

De fapt, nu avea de gând să-i dea drumul până nu se vedea ieşită din bazin, dar el o îndepărtă fără nicio milă. În clipa în care frigul o străbătu din nou, începu iarăşi să tremure din toate încheieturile.

— Trebuie să înveţi să pluteşti.

Era ceva sumbru în tonul lui. Învăţă repede să facă pluta.

— Aş putea să mor exact aşa, nu? rosti ea cu faţa acoperită de apă şi cu dinţii clănţănindu-i zgomotos.

— Cred că ar trebui să ieşi acum, spuse el exasperat.

— În… încălzeşte-mă întâi.

Cu o înjurătură surdă, o trase din nou lângă el. Era la fel de minunat ca întâia oară. Oftând uşurată, îşi propti capul pe umărul lui şi lăsă căldura incredibilă a corpului lui să-i intre în toţi porii. O clipă mai târziu însă, braţele sale puternice o aşezară la marginea bazinului.

— Prosoapele sunt acolo, se răsti el.

Ea se uită la el atât de concentrată încât, iniţial nici nu-şi dădu seama despre ce vorbea. Piers se simţea ca acasă în apă, era în elementul lui. În timp ce-l privea, se desprinse de peretele de stâncă, se scufundă şi ieşi la suprafaţă undeva la jumătatea bazinului. Întâi cu un braţ, apoi cu celălalt, se îndepărtă simţitor, lăsând valuri în urma sa.

Erau trei prosoape. Linnet îşi înfăşură unul în jurul pieptului ca să se-ncălzească, după care luă încă unul pe care şi-l puse în jurul capului. Apoi se întoarse la stâncă pentru a vedea cum Piers aluneca prin apă în nenumărate ture de bazin. Din moment ce nu dădea niciun semn că s-ar opri curând, se duse înapoi şi luă şi celălalt prosop, cu care

îşi încălzi gleznele şi picioarele.

Rămase multă vreme acolo, acoperită în întregime de prosoape, uitându-se la spatele şi la umerii laţi ai lui Piers în timp ce acesta îşi tăia calea de-a lungul bazinului.

Încet, trupul ei se încălzea datorită prosoapelor şi soarelui. Doamna Hutchins ar leşina dacă ar vedea-o. Sau poate ar face o criză de apoplexie. Nu numai că stătea lângă apă, îmbrăcată într-o biată cămăşuţă, udă leoarcă, dar mai era şi un bărbat aproape dezbrăcat la niciun metru de ea.

În această situaţie, câţiva pistrui nu mai contau foarte mult, aşa că îşi lăsă capul pe spate pentru a absorbi lumina soarelui şi albastrul cerului. Părea atât de înalt încât nu-şi putea imagina capătul. Sus, departe, o pasăre de mare făcea cercuri leneşe, probabil căutând un peşte.

*

Piers atinse marginea, completând cincizeci de lungimi de bazin. Nu se opri, ci se întoarse pe spate şi începu să înoate în direcţia opusă. Corpul lui se lupta cu o înflăcărare ce putea fi diagnosticată şi fără a avea cunoştinţe medicale.

Şaizeci de lungimi. Era epuizat, dar şuvoiul de lavă îi curgea în continuare prin vene.

Într-un târziu, ieşi din apă şi-şi aţinti ochii spre ea.

Avea capul înclinat, iar gâtul căpătase culoarea palidă a spumei de mare în lumina soarelui. Prosopul îi alunecase de pe păr, care se unduia în bucle roşii pe pânza albă.

Piers se chinuia încă să-şi adune gândurile, când ea deschise ochii.

— Îmi pare rău că era cât pe ce să te înec, spuse cu acel zâmbet secret pe care el…

Ei bine, pe care el îl îndrăgise.

— Nu voiam să fac asta, dar eşti mult mai cald decât mine, adăugă ea.

Bineînţeles că era, atunci când avea un corp luxuriant de femeie atârnat de el ca o liană.

— Pari bine încălzită acum, mormăi el, dându-şi seama de tonul aspru cu care-i vorbise. Din fericire, n-avea cum să ghicească pricina furiei sale. Ce noroc cu reputaţia lui!

Ea clipi surprinsă.

— Am luat toate prosoapele! Cred că îngheţi.

Atât de tare se grăbi să se ridice, încât toate prosoapele îi căzură. Ce sacrilegiu era să numeşti acei sâni glande mamare! Erau glorioşi, rotofei, doritori. Cămaşa ei era străvezie din cauza apei. I se lipise de gambe, de locul minunat şi întunecat dintre picioarele ei.

— Uite, ia unul.

Îi aruncă un prosop pe care el îl prinse cu greu, apoi şi-l înfăşură în jurul taliei.

— Ştii… se uită la el, roşind uşor.

— Ce anume? întrebă el, aranjându-se discret şi înfăşurând prosopul mai strâns.

— Ai să râzi de mine, medic fiind, dar mi-a spus mama ceva, mai demult…

— Ce?

Trebuia să-şi poată controla corpul, întotdeauna. Era o aberaţie.

— Mi-a spus că bărbaţii atârnă.

— Atârnă? repetă el.

Dacă se concentra la chipul ei, îşi dezlipea privirile de la pânza subţire ce i se lipea de sâni şi de şolduri. Nu voia să se gândească la pofta intensă pe care o simţea în vintre. Era doar o nevoie biologică, nimic mai mult.

— Atârnă, chicoti ea din nou. În faţă. Tu nu atârni, din câte văd, spuse, arătând cu mâna vag în direcţia taliei lui. Nu te superi că spun asta, nu? Aveam în minte imaginea dezgustătoare a ceva care atârnă şi… ei bine, nu atârni deloc. Eşti cât se poate de ridicat.

El izbucni în râs.

— Ştiu, spuse râzând şi ea. Mă simt ca o proastă.

Cu nelinişte în suflet, simţi că, în realitate, el era prostul.

capitolul 10

Linnet petrecu un ceas în baie, bând ciocolată caldă şi terminând de citit romanul lui Fanny Burney, *Camilla.* Dar când se sfârşiră şi ciocolata, şi paginile romanului, se hotărî să iasă.

— Mă-ntreb dacă există o bibliotecă în castelul ăsta, îi spuse slujnicei sale, Eliza. N-am împachetat decât cinci romane şi le-am citit pe drum, în trăsură.

— De ce nu le mai citiţi o dată? sugeră Eliza, oferindu-i prosopul. Nu-i păcat să le răsfoiţi doar o singură dată? Cumperi o panglică, gândind c-o vei purta de multe ori.

— Aş putea să-l recitesc pe ăsta, rosti Linnet, făcând semn spre *Camilla.* Un roman bun. Am citit de două ori *Doamna Butterworth şi baronul nebun.* De trei ori, dacă stau bine să mă gândesc. Se aşeză la măsuţa de toaletă.

— E ciudat, domniţă, cum sunteţi în stare să citiţi atâta, comentă Eliza, pieptănându-i părul umed. De-ar şti domnii din Londra că sunteţi aşa o femeie preţioasă!

— Nu văd cu ce-ar schimba situaţia.

— Nimănui nu-i place o femeie care are mai multă minte decât păr, rosti Eliza, puţin bosumflată. Pe de altă parte, n-am mai întâlnit până acum o femeie cu ambiţii josnice care să citească romane cu atâta nesaţ. Poate asta le-ar da o palmă tuturor celor care au zis că prinţul s-a jucat cu dumneavoastră.

— Mă îndoiesc. Cred că presupusul meu copil de viţă regească e un subiect mult mai captivant decât lecturile mele.

— Ştiu că avem o bibliotecă. Domnul Prufrock a menţionat asta, la cină.

— Eşti mulţumită de găzduire?

Sub imperiul culpabilităţii şi ştiind că n-o putea însoţi el însuşi, tatăl ei îi trimisese, pe lângă Eliza, un alai întreg de însoţitori: patru valeţi, doi servitori şi un camerier.

— Oh, da, domniţă. Ne-au instalat în aripa de vest,

alături de bolnavii de cangrenă şi altele asemenea. Ne-au spus să nu intrăm în aripa de răsărit, unde sunt ţinuţi cei cu infecţii. Cu transmitere, vreau să zic. Au câte-o intendentă în fiecare aripă, şi una care are-n grijă tot castelul. Azi-noapte, un bolnav se văita cât îl ţinea gura, de-am crezut că n-o să mai pun geană pe geană, dar într-un târziu a tăcut. Domnul Prufrock mi-a zis că, dacă se mai întâmplă aşa ceva, să anunţ repede ca să-i închidă gura.

— Cum naiba să-i închidă gura, dacă omul e în culmea agoniei?

— Cu ceva doftorie, îmi închipui. De ce nu staţi lângă foc, până vi se usucă părul?

Linnet oftă.

— Pentru că nu am ce să citesc. N-ai putea să dai o fugi până la bibliotecă şi să-mi aduci vreo două cărţi?

— Aş putea să rog un valet să meargă. Ştiu unul chipeş, cu un nume tare amuzant. Îmi zicea aseară că doctorul l-a ameninţat c-o să-i taie capul, să vadă dacă se poate plimba cu el la subraţ.

Eliza se întoarse după zece minute cu un teanc de cărţi.

— Sunt nespus de multe, anunţă ea. Dar n-am găsit nimic ce cred c-ar fi pe placul dumneavoastră.

Într-adevăr, nu erau neapărat pe gustul ei, dar o femeie disperată citeşte orice.

— Ştiai că pepenele vindecă bubele sau umflăturile?

— Chiar aşa? Poate doar la degetul de la picior. Tatei i se umfla nasul ceva de speriat când trăgea prea mult la măsea. Lăsaţi cartea din mână, domniţă, să vă pun corsetul.

Linnet se supuse, dar fără tragere de inimă.

— Auzi aici: ceapa serveşte la împrospătarea respiraţiei.

— Baliverne, rosti Eliza.

Strânse corsetul şi trase o fustă peste buclele ondulate, prinse acum deasupra capului cu panglici înflorate. Când începu să-i închidă nasturii, Linnet ridică din nou cartea.

— Mătuşa mea bea cantităţi enorme de Elixir Daffy[4], îi spuse Linnet. Are impresia că îi menţine silueta. Cartea ne sfătuieşte să încercăm supă din guşă de vită.

— Revoltător, făcu Eliza, apoi adăugă cu un aer meditativ: poate din acelaşi motiv.

— Mă-ntreb ce părere are lordul Marchant despre panacee, rosti Linnet. Oare unde-o fi acum?

— Din câte-am înţeles, e mai mereu alături de pacienţi. Nu vă mai mişcaţi, domniţă, mai am un nasture de prins. Gata. Mai e un ceas până la clopoţelul de prânz.

Linnet îşi cercetă silueta în oglindă, atât din faţă cât şi din profil.

— Nici urmă de bebeluş, rosti Eliza entuziasmată. Sunt curioasă când va observa şi ducele. Umblă vorba că visează zi şi noapte la regalitate. Va fi tare mâhnit când va afla că nu sunteţi tocmai fleandura pe care a dorit-o pentru fiul său.

— Dumnezeule, a aflat toată casa deja?

— Ferească sfântul, domniţă, doar ai noştri au aflat. Dar în camera slujitorilor se pun deja rămăşaguri. Domnul Prufrock nu e nici pe departe la fel de înţepat ca Tinkle al nostru. Domnul Tinkle n-ar fi permis niciodată o asemenea năzdrăvănie.

— Şi care-i ţinta rămăşagului? Dacă port sau nu un copil?

— O, nicidecum! Noi, vreau să zic cei din casa noastră, ştim că l-aţi rugat pe Stubbins să vă plimbe prin Londra cu trăsura şi-aţi insistat să nu oprească la palatul prinţului. Se pariază pe cine va ceda primul, domniţa sau lordul Marchant.

— Sper din tot sufletul că n-ai pariat toţi bănuţii, rosti Linnet, îndreptându-se spre uşă.

— Noi, din casa noastră, am pariat cu toţii pe dumneavoastră. Cei de-aici au pariat pe dumnealui. Sunt îngroziţi de el. Nu-l socotesc întru totul om.

— Au şi de ce, îmi închipui. La urma urmei, au intrat în

---

4 Medicament cu proprietăţi curative miraculoase, în vogă în Marea Britanie în secolele al XVIII-lea - al XIX-lea (n.tr.)

slujba lui. O să-ţi pierzi banii, Eliza, lordul Marchant şi cu mine am hotărât deja că nu ne potrivim.

Eliza rânji.

— De ce nu mergeţi până sus, să-l întrebaţi de guşa de vită cu murături sau ce spuneaţi adineauri?

Se repezi la Linnet şi îi trase corsajul puţin mai jos.

— Acuma-i perfect.

*

Linnet urcă la etajul trei şi aruncă un ochi în infirmerie, dar nu zări picior de medic, nici măcar piciorul lui Piers. Bolnavul din ziua precedentă îşi ridică uşor capul şi rosti ceva neinteligibil. Eliza se apropie de patul lui.

Arăta ca un câine jigărit, de felul celor care colindă pe străduţele întunecate, puturos şi demn de milă.

— Boala dumneavoastră de piele pare foarte dureroasă, rosti ea. N-am avut ocazia să facem cunoştinţă. Eu sunt domnişoara Thrynne.

— Do’nu Hammerhock, murmură bolnavul.

Avea limba umflată.

— Pot să vă ajut cu ceva? Să vă aduc un pahar cu apă?

— Nenea doctoru’ a zis că nimeni nu-l mai poate ajuta, glăsui cineva în spatele ei.

Linnet se întoarse şi descoperi că în patul de lângă el zăcea un băieţel. Era numai piele şi os şi arăta la fel de jigărit ca domnul Hammerhock, cu părul castaniu zburlit în toate părţile. Doar nu era unul dintre muribunzii de care pomenise Eliza.

— Asta nu înseamnă că nu poate să bea un pahar cu apă. Pe tine cum te cheamă?

— Gavan, rosti el, ridicându-se în pat. Hammerhock, vedeţi, ieri au descoperit că are un soi de febră. Acuma infirmiera vine o dată pe zi şi îi pune un prosop umed pe faţă şi îi dă o doftorie.

Hammerhock încuviinţă în tăcere.

— Şi unde-i infirmiera acum?

Adevărul e că se simţea depăşită de situaţie.

— E în pauză. O ia cu ameţeli dacă stă prea mult în preajma muribunzilor.

— Cum adică? Vrei să spui că eşti pe moarte?

Pe chipul lui Gavan înflori un zâmbet afectat.

— Doctorul zice că toţi suntem pe moarte.

Domnul Hammerhock scoase un vaiet înfundat, atrăgându-i atenţia fetei. Făcu semn către paharul cu apă, iar Linnet îl ajută să soarbă o înghiţitură. Bărbatul se lăsă pe spate şi închise ochii. Linnet aruncă o privire în sală, dar majoritatea bolnavilor erau stăpâniţi de apatie, aşa că se aşeză pe pat, alături de Gavan.

— Cum de-ai ajuns tu aici?

— M-a adus mama, rosti el, bosumflat. Şi nu s-a mai întors.

— Locuieşti departe de castel?

— Nu chiar aşa departe. Bine, nu-i chiar la o aruncătură de băţ.

— Doctorul va avea grijă să te vindeci, ca să te poţi întoarce acasă.

— Nu se poate. Nu pot să mă-ntorc acasă pentru că sunt bolnav şi trebuie să rămân în patul ăsta. Şi mama a zis să stau aici fiindcă am aşternuturi… şi mâncare… câtă mâncare vreau.

Uşa din spatele lui Linnet se deschise şi o turmă de oameni năvăliră înăuntru. Înainte să-şi întoarcă privirea, auzi mugetul lui Piers:

— Iată cine-a venit aici să-şi lustruiască aureola.

Linnet îl urmări pe Gavan cum îşi săltă trupul, rânjind prosteşte.

Auzi bastonul lovind ritmic podeaua şi, în câteva clipe, Piers apăru de cealaltă parte a patului.

— Cauţi tovărăşia muribunzilor şi a năpârstocilor?

— Ce-i aia *năpârstoc?* Ai văzut-o pe domniţa? întrebă Gavan dintr-un foc.

Piers arcui din sprânceană.

— Am văzut-o pe domniţa. Ce părere ai despre ea? Plănuiam să mă însor cu ea.

Gavan dădu aprobator din cap.

— Tăticu' zice că… dar se opri, temător.

— Hai, dă-i drumul, porunci Piers.

— Zice că arată ca o domniţă, dar nu e.

Linnet îi aruncă o privire ofensată.

— Tăticu' zice că cele mai straşnice femei au pepeni, rosti Gavan şi-şi aţinti ochii spre pieptul ei, urmat de Piers, fireşte. Eu zic s-o iei, îl sfătui el. Unele n-o să te vrea, că şchiopătezi.

Piers se aplecă asupra pepenilor în discuţie, fără a da importanţă privirilor ei mânioase.

— Eşti sigur? Mereu m-am închipuit alături de-o tânără cu părul ca pana corbului şi cu figură de ţigăncuşă.

Gavan îi aruncă o privire scârbită.

— Chiar nu ştii nimic despre femei?

— Poate nu atât de multe ca tine.

— O bucată care-arată ca o ţigancă, bag mâna-n foc că-i ţigancă. Şi dacă te însori cu ea, va trebui să dormi prin păpuşoi, pentru că astea nu stau într-un singur loc pentru multă vreme.

— N-aş putea s-o las în voia ei?

— Nu, dacă sunteţi căsătoriţi, rosti hotărât Gavan. Că sunteţi legaţi cu lanţuri. Aşa zice tăticu' tot timpul.

— Cum te simţi azi? schimbă Piers subiectul. Te-ai dat jos din pat?

— Asistenta m-a lăsat la oala de noapte. Dar m-am făcut că ratez şi am stropit-o pe pantof, şi atunci ea mi-a zis că-s un drac de copil şi m-a trimis în pat.

Avea râsul cristalin şi vesel al copilăriei.

— Unde e asistenta? întrebă Linnet. Gavan crede că au apucat-o ameţelile.

— Cu atâţia morţi în jur, nu-i de mirare, rosti Gavan vesel.

— A dat, probabil, iama prin rezerva mea de coniac, îşi dădu Piers cu părerea. Şi eu aş face la fel, dacă mi-ar urina Gavan toată ziua pe pantofi. Gavan, tu eşti un băiat bun. Nu-i aşa c-o să-mi spui dacă apare sora Matilda pe-aici, beată turtă?

Gavan aprobă energic.

— Îţi place de ea? întrebă Linnet.

— Nu-mi dă voie să cobor din pat. Zice că, dacă nu-s cuminte, o să dea patul altcuiva.

Un icnet înăbuşit se-auzi din patul de alături.

Piers şi micul său alai vizitau alţi bolnavi, aşa că Linnet se apropie de domnul Hammerhock.

— Da?

— Pentru numele lui Dumnezeu, femeie, pleacă de-acolo, tună o voce în spatele ei. S-ar putea să aibă o infecţie, creier de gâscă ce eşti!

Linnet nu-l luă în seamă şi plecă urechea la şoaptele stinse ale bolnavului.

— Asistenta e o scorpie, bolborosi el în cele din urmă.

— Chiar vrei să te măriţi cu doctorul? o întrebă Gavan. E foarte răutăcios. Îi spurcă pe toţi. Până şi sora zice că-i lucrătura diavolului.

Parcă pentru a-i întări spusele, Piers se burzului la tinerii lui asistenţi.

— Dacă l-ar auzi mămuca, l-ar snopi în bătaie, spuse Gavan. Dacă te măriţi cu el, va trebui să-l snopeşti tu în bătaie.

Priviră amândoi la chipul impunător al lui Piers.

— Deşi n-o să fie aşa de uşor.

— Sunt de acord cu tine. Vrei să cobori puţin din pat?

— Nu pot. O să-mi pierd locul. Sunt atâţia bolnavi care vor să fie primiţi aici.

— N-o să-i las să-ţi fure patul, rosti Linnet, încurajată de privirea aprobatoare a lui Hammerhock. Dacă te simţi slăbit, o să te ducă un servitor până afară. Cred că erai tare zvăpăiat înainte să te-aducă aici.

— Ieri n-am putut să merg la toaletă singur, rosti Gavan neîncrezător. A trebuit să mă sprijin de braţul sorei, de parcă ar fi fost o creangă.

— Groaznic, spuse Linnet. Hai să mergem.

Sună din clopoţel. Piers perora în capătul opus al încăperii şi nu-i dădu importanţă tânărului servitor pe nume Neythen care-l luă pe Gavan în braţe, cu tot cu pătură, şi-l

scoase afară, urmat de Linnet.

— Unde vreţi să mergem, domniţă? o întrebă Neythen peste umăr.

— La piscină.

— Ce-i aia piscină? întrebă Gavan. Ochiul lui deschis strălucea de încântare.

— Te referi la bazinul cu peşti? Că am mai văzut din alea. Am…

Şi o ţinu aşa până ajunseră la piscină, unde căscă ochii, iar cuvintele-i rămaseră înţepenite în gât.

— Aşa-i că e frumoasă? rosti Linnet cu un surâs. Neythen, aşază-l, te rog, pe piatra aia mare, da?

— Ce mare e, exclamă Gavan, şi Linnet observă că privirile lui se pierdeau în largul oceanului. Nu ştiam că e aşa mare. Unde merge toată apa aia?

— Pe ici, pe colo, spuse Linnet.

Pentru o vreme, priviră cu toţii spectacolul valurilor.

— Câţi anişori ai, Gavan?

— Şase ani şi trei sferturi. Vezi cum face soarele potecă pe mare?

O dungă aurie tăia suprafaţa apei şi se pierdea în zări.

— E ca un drum. Ca drumul spre ceruri, de care povestea mămuca.

Neythen se foi puţin.

— Trebuie să te-ntorci la castel? dori să ştie Linnet.

— Domnul Prufrock va înţelege situaţia, răspunse el. E un om de treabă.

Se aplecă deasupra lui Gavan şi îi strânse pătura mai bine pe umeri.

— Cred că n-o să ajung în rai, făcu Gavan.

Nu părea să fie prea îngrijorat din pricina asta.

— Ei, cum să nu? Dar sper că nu în viitorul apropiat, rosti Linnet.

— Mă gândesc că nu te lasă înăuntru dacă nu crezi în toate înfloriturile. Norişori, harfe şi toate cele…

— Nu trebuie să crezi în ele, rosti Linnet cu hotărâre în glas. Când vei avea nevoie, porţile se vor deschide.

Îl cercetă pe Gavan din priviri. Să fi fost măcinat oare

de-o boală nemiloasă? I se rupea sufletul numai gândindu-se la asta.

Gavan oftă.

— Nu sunt câini pe-aici? Linnet se întoarse spre Neythen.

— Am văzut un câine la grajduri. Dar e o potaie bătrână, fără stăpân.

— Aş putea să-i fiu eu stăpân, se oferi Gavan. Fratele meu are un câine, dar eu vreau unul să fie numai al meu.

În mod clar, gândul îi fugise de la discuţiile filosofice despre viaţa de apoi.

— Asistenta ar putea fi îngrijorată de absenţa ta.

Gavan îi asigură că asistenta nici măcar nu băgase de seamă că lipsea. Şi dacă observase, era, probabil, în culmea fericirii.

— Zice că-s un ghimpe în coasta ei, mărturisi el. Vă rog, nu putem să vedem câinele?

În scurt timp se aflau toţi trei în grajd, încercând să ademenească o potaie cenuşie, ale cărei singure trăsături notabile erau ochii negri, strălucitori, şi nimbul de murdărie cu care era înconjurată.

Dintr-odată, auziră bastonul lui Piers.

— Iată unde erai, rosti el arţăgos. Dumnezeule mare, sora crede că l-a furat cineva pe băiat.

— N-a dat patul la altcineva, nu? se smiorcăi Gavan.

Încercă să se ridice, dar îşi pierdu brusc echilibrul şi doar mâna sigură a lui Neythen îi împiedică prăbuşirea.

— Cum să-ţi dea patul, când e plin de puricii tăi?

— Dar n-am purici, se apără băiatul. Crezi că…

— Bineînţeles că nu, se oţărî Piers. Ce faceţi cu potaia aia jigărită?

— Va fi al meu, spuse Gavan. O să-l dresez şi o să doarmă cu mine în pat.

Îl încolţiseră într-un staul, dar nu se lăsa deloc ademenit de rugăminţile băiatului:

— Cuţu, cuţu, hai la mine.

— Nu cred că-l cheamă „Cuţu”, rosti Piers zeflemitor, fără a-i arunca măcar o privire lui Linnet.

De cum auzise loviturile bastonului, bătăile inimii i se înteţiseră, spre iritarea ei. În curând avea să pândească bastonul lui cu sufletul la gură, aidoma unui nefericit în dragoste.

— Cum îl cheamă? întrebă Gavan cu nerăbdare. A fost al tău?

— Normal că n-a fost al meu. Dacă vrei să iasă de-acolo, ademeneşte-l cu nişte cărniţă. Apoi, către Neythen: Te caută Prufrock. Spune-i unde eşti, apoi întoarce-te şi du potaia asta sus.

— Păi dacă nu-i al tău, pot să-l iau eu, hotărî Gavan. Am să-i spun Rufus.

— Mai bine Pepene, rosti Piers, aruncându-i o privire vicleană lui Linnet. Ca să-ţi amintească de poveţele înţelepte ale tatălui tău.

— Nu-i bun, clătină Gavan din cap. Ăsta nu-i nume de câine. Arată mult mai mult a Rufus. Hai, Rufus, strigă, şi începu să agite un băţ spre el.

Linnet îl lăsă pe băiat într-ale lui şi se ridică în picioare.

— Iar ţie ce-ţi veni, pentru numele lui Dumnezeu, i se adresă Piers? Ai ratat prânzul.

Păşi semeţ lângă ea, într-un chip teribil de enervant.

— L-am scos la o plimbărică, atâta tot. Sau preferi să-mi petrec tot timpul în bibliotecă, răsfoind tratate medicale?

— Fă ce faceţi voi, femeile, toată ziua, dar stai departe de pacienţii mei.

— De ce?

— Pentru că ţi-o spun eu!

— Ţi-e teamă de asistenta ta, pufni ea.

— Nu mi-e teamă de sora Matilda. E un munte de disciplină.

— Atunci cum se face că te-ai târât până aici, în grajd, să ne găseşti?

— Poate pentru că mi s-au aprins călcâiele după tine, cum au impresia toţi slujitorii mei.

— Nu-i adevărat. Ai mei cred asta.

— Am aflat de rămăşag. O să pierdeţi o grămadă de bani, rosti el cu satisfacţie în glas.

— Sper că-i plăteşti îndeajuns, altfel nu vor avea de unde să plătească, i-o întoarse Linnet, strâmbându-se la el.

Gavan se apropiase de staul şi Rufus îi adulmecă grijuliu mâna.

— Nu poţi să-l laşi pe bietul copil să moară în braţele acelei scorpii, înconjurat de bolnavi.

Piers râse zgomotos, atrăgându-şi mânia ei.

— Sunt un nemernic indiferent, nu-i aşa?

— Aşa-i.

Se sprijini mai tare în baston.

— Stăm aici toată ziua să purtăm discuţii constructive despre îngrijirea bolnavilor sau pot să mă întorc?

— De ce nu te aşezi tu frumos pe băncuţa aia?

— De ce nu mă întorc eu în castel?

— Pentru că vreau să vorbim despre pacienţii tăi, care-şi aşteaptă sfârşitul în paturile alea sordide.

— De ce dracu’ aş discuta cu tine treaba asta? Nu cred că frumuseţea ta îţi conferă şi titlul de medic.

— Nu trebuie să fii expert în medicină ca să-ţi dai seama că nu e normal să laşi un băiat muribund alături de toţi bolnavii ăia. Stă toată ziua în pat. Asistenta nu-i dă voie să iasă afară.

— Pentru că aşa i-am poruncit, rosti Piers zâmbitor. Eu îi plătesc leafa, deci face precum îi spun.

— Ce tâmpenie! Nu-ţi închipui cât de fericit a fost când a văzut marea.

Îşi întoarse privirile spre băiat. Rufus se ridicase în patru labe şi părea să urineze pe picioarele lui desculţe.

— Matildei n-o să-i surâdă treaba asta, rosti Piers cu voioşie. Pe tine o să dea vina.

Linnet ridică din umeri.

— Neythen ar putea să-i clătească picioarele în jgheabul cailor, înainte să-l ducă sus.

— Şi ce consideri că ar trebui să fac cu aripa de vest?

— Să-l faci un loc mai vesel.

— E vorba de moarte, nu-i aşa? o iscodi Piers,

apropiindu-se de ea. Ţi-e teamă de moarte.

— Nu-i vorba de moarte, îl repezi Linnet.

— Perfect. Fascinantă discuţie, dar piciorul meu sucombă sub greutatea cuvintelor.

Se întoarse şi dădu să plece.

Linnet miji ochii. Sângele-i clocotea de furie.

— Ai de gând să pleci şi să mă laşi aici?

Piers o privi cu coada ochiului.

— Ce să fac? Dacă plec? Fireşte că plec.

Linnet ţâşni pe lângă el şi se propti în uşă.

— De ce nu vrei să mă asculţi?

— Pentru că eşti o naivă.

— Ar fi trebuit să-i vezi chipul când mi-a vorbit despre rai, rosti ea, transpusă. Mi-a zis că soarele şi oceanul îi creează impresia…

— Din partea mea, putea să aibă mutra unei vaci muribunde, i-o tăie Piers. Nu văd ce importanţă are.

— Are, pentru că băiatul e pe moarte, idiotule.

— Cu toţii suntem.

— Dar Gavan e un biet copil. Mult prea tânăr să moară.

— Cine ştie când o să moară? ridică el din umeri. Ţin să te informez că sunt mai mari şanse să o mierleşti înaintea lui. Chiar şi ţinând cont de longevitatea femeilor, el are şase şi tu ai vreo douăzeci şi cinci.

— N-am decât douăzeci şi trei, se încruntă ea.

— Din ce-am văzut şi la maică-sa, pun rămăşag că va muri la adânci bătrâneţi. Straşnică femeie, maică-sa, şi tare isteaţă. Nici bine n-a căzut copilul din pod, că l-a şi adus aici, cu dublă fractură.

— Dublă…

— Fractură. Şi-a rupt piciorul, o ajută Piers. Acum, dacă nu te superi, o să mă târăsc înapoi în castel, să anunţ că pacientul a fost descoperit, ce-i drept, plin de urină şi de purici. Matilda o să turbeze de furie.

— Credeam că e pe moarte. Zicea că l-ai forţat să stea în pat.

— Aşa-ţi trebuie, dacă eşti naivă. L-am obligat să

rămână în pat. Am încercat o metodă inovatoare de a trata fractura: i-am pus piciorul în ghips. Spre surprinderea tuturor, a dat roade. Nu vreau să mă repet, dar mă doare piciorul de-mi vine să strâng o prostituată de gât.

— De ce trebuie să fi aşa de…

— Necioplit? Intri în infirmeria mea. Scoţi din pat un băieţel care a scăpat de ghips în urmă cu doar trei zile. L-ai plimbat de colo-colo şi acum abia se mai târâie. Nici măcar nu se poate ţine pe două picioare. N-ar fi putut să meargă dacă…

— Uitaţi-vă! strigă băiatul din spatele lor. Uitaţi-vă la mine.

Cei doi se întoarseră.

Gavan stătea în picioare, iar Rufus sărise în braţele lui, lingându-l pe obraz.

— Cred că mă place.

capitolul 11

Linnet optă pentru o ţinută sobră la cină. Aflase că nu toţi pacienţii din aripa de vest erau pe moarte. Se simţea ca o gâsculiţă proastă, dar indignarea nu o părăsise. Piers se îngrijea de trupurile pacienţilor săi, dar nu-i păsa câtuşi de puţin de condiţiile în care trăiau acei năpăstuiţi.

Oricum, nu era cazul să se amestece ea. Nu se potriveau defel, şi râdea la simpla idee că ar fi putut să se-ndrăgostească de el în două săptămâni. Căsătoria nici nu mai intra în discuţie.

Prin urmare, îi scrisese ducelui o scrisoare, cerându-i să pornească la drum a doua zi. Trebuia să aleagă o cale în viaţă, dar întâi trebuia să se-ntoarcă acasă. Apoi o călătorie… poate pe continent.

Urma o aventură solitară, dar singurătatea o însoţise de la moartea mamei sale.

Supărată că se văicărea ca un copil mofturos, îşi aruncă din nou privirile-n carte, dar nu reuşi să se concentreze pe tratamentele durerilor de dinţi. Ceva îi spunea că ducele va amâna plecarea.

N-avea nici cea mai vagă idee de ce Piers şi tatăl său nu-şi vorbeau de ani buni, dar expresia de pe chipul ducelui spunea totul. Era fericit să fie în preajma fiului său, cu toate că el se comporta tot timpul ca un ticălos.

Stătea la măsuţa ei de toaletă, citindu-i Elizei bucăţi din tratatul medical, în timp ce servitoarea îi aranja părul, când, deodată, auzi un zgomot în curte.

— Ce naiba a fost asta? întrebă Linnet.

Eliza lăsă jos un pieptene încrustat cu pietre preţioase şi se repezi la fereastră.

— Tocmai a tras o caleaşca la poartă. Galbenă şi strălucitoare ca un dovleac. Linnet ajunse la geam la timp pentru a zări o gleznă gingaşă susţinută de-un condur cu tocul extrem de înalt coborând din caleaşcă. Posesoarea condurului purta un costum de voiaj purpuriu şi o pălărioară elegantă din care se desprindeau nu una, nu două, ci trei pene.

— Superbă, oftă Eliza. Trebuie să fie de la *Belle Assemblée.* Are acel *je ne sais quoi.* Se vede cu ochiul liber.

Linnet se aşează din nou la măsuţă.

— O potenţială rivală la mâna lordului Marchant, îşi dădu ea cu părerea.

— Cred mai degrabă că e bolnavă, spuse Eliza, luând pieptenele. Servitorii spuneau că vin oameni din tot regatul să-l vadă. Din toată Anglia, ba chiar şi de mai departe. Poate chiar din Scoţia.

Linnet nu dorea să-l vadă pe Piers ca pe un medic priceput, mai ales după ce râsese de ea. În ochii lui se citea o răutate pură. Ştiuse că Linnet judecase greşit condiţia lui Gavan, dar nici că-i pasase.

— Sper că e o candidată pentru titlul de ducesă. Mi-ar plăcea s-o văd închipuindu-şi cum ar fi să trăiască alături de bruta aia toată viaţa.

— Gata, spuse Eliza, după ce-o pieptănă.

Linnet se ridică în picioare şi se târî spre uşă, deşi nu avea niciun chef să coboare în salon. Mai ales după ce Piers îşi bătuse joc de ea, şi o făcuse să se simtă ca o toantă.

— Ce-ar fi să…

— Nu, se împotrivi Eliza. De-ar fi şi diavolul în persoană, aşa cum umblă vorba, n-o să vă ascundeţi în dormitor. Confruntaţi-l şi face-ţi cumva să-i cădeţi cu tronc.

Linnet gemu.

— Noi contăm pe asta, adăugă Eliza, împingând-o pe uşă afară.

Linnet coborî încet scările, numărând posacă fiecare treaptă în parte. Se simţise umilită când o întreagă sală îi întorsese spatele. Cine-ar fi crezut că un nemernic de doctor ar fi putut s-o înjosească şi mai tare? Un cor de glasuri entuziasmate se înălţă din salon. Prufrock stătea lângă uşa deschisă, ieşit complet din rolul majordomului.

— Deci? rosti ea când ajunse la baza scărilor.

— Tocmai a sosit ducesa, vreau să zic fosta ducesă, pentru a-i face o vizită fiului ei.

— Adică mama lordului Marchant? Ştiam că trăieşte în ţări străine.

Vestea îi stârnise puţin curiozitatea.

— A stat în Andaluzia câteva luni, apoi s-a plictisit şi a hotărât să-i facă o vizită inopinată fiului său, în Wales.

— Ca, întâmplător, să dea peste duce în persoană. Fascinant!

— Ducele nu a coborât încă, aşa că bucuria ei s-ar putea să mai ţină o vreme.

Majordomul deschise larg uşa, intră şi anunţă:

— Domnişoara Thrynne.

Discuţiile din salon încetară şi toţi ochii se întoarseră spre ea. Linnet poză pentru câteva clipe, maimuţărind-o pe Zenobia. În aceeaşi secundă, un val de oameni se năpusti spre ea: marchizul Latour de l’Affitte, trei medici… dar nu şi Piers. Îi întinse mâna vărului Sébastien, care făcu o plecăciune adâncă, aşa cum îi şade bine oricărui franţuz. Dar privirile îi rătăceau prin încăpere. Iată-l! Stătea sprijinit de pian, cu ochii pierduţi, complet nepăsător la ce se petrecea în jur.

Îşi înălţă privirile, aşa cum era de aşteptat. În ochii lui se citea batjocura… şi încă ceva. Acel ceva îi provocă un fior pe şira spinării. Linnet se întoarse spre marchiz şi îi

surâse cuceritor.

— Te conjur, povesteşte-mi despre ziua dumitale. Ţi-a spus lordul Marchant cât de tare l-am înfuriat ieri, când am scos unul dintre pacienţi din infirmerie, fără ştirea lui?

Sébastien avea acel şarm franţuzesc de care te îndrăgosteai imediat, iar ochii lui erau mereu veseli.

— Eu îi stârnesc furia de-atâtea ori încât mi-e greu să-i citesc dispoziţia. Urmează-mă, te rog. Cum Piers e prea necioplit să se ocupe de-o asemenea sarcină, te voi prezenta eu mamei sale, respectiv mătuşii mele. A sosit în urmă cu un ceas.

Câteva clipe mai târziu, Linnet făcea plecăciuni în faţa micuţei ducese, care radia eleganţă.

— Doamnă Bernaise, rosti Sébastien. Permite-mi să ţi-o prezint pe domnişoara Thrynne, A venit în Wales pentru a-l întâlni pe fiul dumneavoastră, după cum probabil ai auzit.

Ducesa nu dădea semne de oboseală în urma călătoriei. Dimpotrivă, era mai frumoasă decât îşi închipuise, cu o piele catifelată şi un păr strălucitor care-i ascundeau vârsta.

— *Enchantée,* o întâmpină ea cu un surâs indolent, care-i amintea de fiul ei.

Spunea totul despre ea şi, totuşi, nimic.

— Am înţeles de la scumpul meu Sébastien că vei fi soţia fiului meu.

— Posibila soţie, o corectă Linnet.

— N-am mai fost în Anglia de foarte multă vreme, spuse lady Bernaise, fluturând mâna. Iartă-mi neatenţia. Şi vrei să te măriţi cu fiul meu?

— Dacă nu doreşti, voi fi încântat să-ţi cer eu mâna, râse Sébastien, deşi vocea lui trăda seriozitatea propunerii.

Linnet îi zâmbi pe sub gene. Sébastien era taman opusul vărului său. Politicos, manierat, delicat. Şi purta nişte veşminte minunate.

— Mă tem că eu şi fiul dumneavoastră nu ne potrivim.

Lady Bernaise deschise evantaiul şi-şi acoperi chipul, până la linia ochilor.

— Şi cum ai ajuns la această concluzie?

— A stat în preajma lui mai mult de cinci minute, se oferi să explice Sébastien.

— Mi-a spus-o chiar el, răspunse Linnet. Şi sunt de acord. Mi-e teamă că mereu îi stârnesc bietului om furia, ceea ce n-ar fi deloc plăcut într-o căsnicie.

— De când am ajuns eu un biet om? rosti Piers din spatele ei.

— Cum ai putea fi considerat altfel, având în vedere felul în care te îmbraci, mon *chèr,* îl dojeni mama sa. Unde-ai găsit vestonul ăsta, la groapa de gunoi?

— Nu într-un coş de gunoi. Deci, *maman,* ţi-am pomenit, din întâmplare, că şi dragul meu tată, care se bucură de dispreţul unora, e oaspetele meu?

Lady Bernaise miji, pentru o clipă, ochii.

— Ai fost prea încântat să mă vezi după atâtea luni şi ţi-a scăpat.

— Cu siguranţă. Asta şi memoria mea proastă. Vai mie, ar trebui să coboare dintr-o clipă în alta.

Lady Bernaise tuşi puţin, afectată.

— Nu, nu mai consumă opiu, o ajută el.

Sébastien îi oferi un surâs melancolic.

— Vezi, domnişoară Thrynne, poţi spune că faci deja parte din familie.

Linnet încerca să înţeleagă ce se discuta. Oare durerea îl determinase pe duce să apeleze la opiu? Părea foarte în putere pentru vârsta lui. Nu avea cu mult peste cincizeci de ani.

— E dependent, o lămuri Piers, ghicindu-i nedumerirea.

— Opiul este un analgezic şi, prin urmare, creează dependenţă. A luat de câteva ori şi nu s-a mai putut opri. Totul a început, fără îndoială, cu o banală durere de dinţi. Obişnuia să înconjoare casa de mai multe ori, oferindu-ne mie şi mamei mele un spectacol de zile mari.

Lady Bernaise închise evantaiul şi îi aruncă fiului său o privire tăioasă.

— Nu-ţi permit să-l ponegreşti pe tatăl tău de faţă cu

mine.

— Până într-o zi când *Maman* a fugit în Franţa – m-a luat şi pe mine, slavă Domnului – după care au divorţat. A dat sfară-n ţară că i-a pus coarne şi că a fugit cu un grădinar. Nu erau decât baliverne, fireşte. Grădinarul nostru trecuse de optzeci de ani şi nu cred că ar fi făcut faţă emoţiei.

— Speli rufele în public, îl apostrofă maică-sa, cu mânie în priviri.

— Linnet nu face parte din public. Până ce unul dintre noi nu va face cunoscută anularea legăturii în *Morning Post*, e logodnica mea.

— Tatăl meu se va ocupa de această chestiune după ce mă întorc la Londra. Plecarea e mâine.

— Chiar trebuie să pleci? Eşti o domnişoară *ravissante,* îi spuse lady Bernaise. Te-ai descurca de minune în Franţa. Deşi cred că, dacă ai încerca şi alte culori în afară de alb, ai fi şi mai seducătoare. Poate ar trebui să te măriţi cu Piers tocmai pe acest temei.

— Dacă mi-ai da mâna, te-aş duce la cei mai mari creatori de modă, se băgă Sébastien. Piers şi-ar pune mai degrabă capăt zilelor decât să îndeplinească o asemenea sarcină.

— Aşa-i, dar Piers e mai în vârstă cu un an decât tine. El se cade să se însoare primul.

Până să găsească un răspuns potrivit, lady Bernaise îşi ascunse din nou chipul în spatele evantaiului.

Toate privirile se întoarseră spre uşă, chiar şi cele ale tinerilor medici care sporovăiau întruna, ba chiar şi ale servitorilor de la bufet. Ducele era palid şi părea să fi îmbătrânit în câteva ceasuri, dar cu toate astea săgetă încăperea, fără a se osteni să împartă zâmbete politicoase în jur. Purta pantaloni de catifea şi un sacou foarte elegant, tot din catifea, ce sporea senzaţia de efigie romană pe care o avea din profil. Nu arăta deloc ca un opioman. Dar ce ştia Linnet despre treburile astea?

— E tare chipeş, nu? îi şopti Piers la ureche, apăsând pe fiecare silabă.

— Aşa e.

— Permite-mi să nu împărtăşesc admiraţia ta cu *maman.* Şi nici faptul că ducele te-ar lua de soţie în caz că te-aş refuza eu. S-ar putea să mai aibă un dram de iubire pentru bătrânul vulpoi.

Ducele se aplecase să-i sărute mâna fostei sale consoarte. Lady Bernaise îşi coborâse evantaiul, dar chipul ei era împietrit.

— Doamne, n-ar putea să-şi ascundă puţin dorul şi durerea? mormăi Piers. E o ruşine pentru întreg neamul bărbătesc. Cred că va trebui să te mulţumeşti cu mine. Sau cu altcineva, dar nu cu el.

— Poate se căieşte pentru trecut, rosti Linnet în şoaptă. Crezi că mama ta îl va ierta?

— Pentru opiu? Tot ce-i posibil. Pentru că toată Londra a aflat ce monstru ţine în castelul lui, încrucişare între episcopul Cyprian şi ultima zdreanţă? Slabe şanse.

Lady Bernaise era ţeapănă ca o scândură.

— Spune-mi, Robert, rosti ea cu răceală în priviri. Ce-ai făcut în toţi anii ăştia de când am părăsit Anglia?

Fiecare cuvânt rostit părea să fie un pumnal îndreptat spre inima ducelui.

— Uf, făcu Piers.

— De acord cu tine, ar trebui să ne-ndepărtăm.

— De ce? E chiar liniştitor să-l văd cum suferă. Într-o bună zi, dobitocul a avut o criză indusă de opiu şi a dat-o pe uşă afară, dar cred că i-a părut rău mai târziu.

Linnet se-ntoarse şi-l privi în ochi.

— Cum se comportă un opioman?

Piers se întunecă la chip.

— La început, opiomanul se simte minunat, dansând în jurul casei, doar în chiloţi, de parcă l-ar fi bătut soarele-n cap. Şi dintr-odată vomită. O afecţiune nu foarte curată şi deloc plăcută ochiului.

— Când erai mic, înainte să pleci cu mama ta în Franţa, înţelegeai ce se-ntâmplă?

— Eram prea mic. Dar am învăţat iute semnele intoxicaţiei. Copiii opiomanilor ştiu să se teamă de

bolboroseală, de zăpăceală şi de ochi injectaţi.

— I-ai putut citi în ochi?

— Nu la acea vreme. Acum mi-ar fi foarte uşor. Folosirea îndelungată a opiului cauzează contractarea pupilelor.

— Pentru un copil, lucrurile astea n-au nicio noimă, spuse ea, prinzându-l cu delicateţe de braţ. Îmi pare rău.

Piers îi aruncă o privire impenetrabilă.

— Eu chiar mă bucur.

— De ce? Că ai plecat cu mama ta în Franţa?

Căldura din braţul lui o trimise în mod prostesc cu gândul la dimineaţa în care-i zărise muşchii.

— Pentru că m-a determinat să mă fac medic. Dacă n-ar fi fost dependent, la ora asta aş fi stat într-un club londonez, jucând şah şi gândindu-mă să-mi trag un glonţ în cap, de plictiseală.

Lady Bernaise se săturase de compania fostului ei soţ. Se apropie de Linnet şi rosti:

— Dragii mei, mă cam doare capul.

— O durere de cap conjugală? făcu Piers. Credeam că trebuie să fii căsătorit ca să-ţi dea de furcă.

— Mereu glumeşti, rosti ea, făcându-şi vânt cu evantaiul. Viaţa nu e o glumă, mereu o glumă. Tatăl tău ar putea să-mi pricinuiască dureri de cap şi din capătul celălalt al pământului.

— Îmi cer scuze, se auzi glasul ducelui. Te rog, nu te retrage în apartamentele tale. Voi pleca eu.

— Nu, mai bine rămâi aici cu fiul nostru, îi răspunse ea, fără să-l privească. Aţi stat atâta vreme separaţi... pe motive întemeiate, bineînţeles, dar cred că acum eşti conştient de greşeala pe care ai comis-o.

— Da, încuviinţă ducele, dar nu se uită la Piers, ci la fosta lui soţie, la chipul său miniatural, la formele ei perfecte, la strălucirea părului ei, la eleganţa cu care îi întinse mâna lui Piers, şi apoi lui Linnet.

— Cred că Excelenţa Sa a făcut o alegere minunată pentru Piers. Da, a făcut şi el ceva bun, rosti ea.

După tonul vocii, era clar că ducele o surprinsese cu

această manevră reuşită.

Apoi, ea părăsi încăperea.

— Vino-ţi în fire, îl repezi Piers pe tatăl său. Arăţi ca un câine care-a pus ochii pe un os mare şi delicios. Pentru numele lui Dumnezeu, ar fi trebuit să-ţi găseşti o altă soţie până acum. Ea s-a recăsătorit, tu de ce n-ai putut? Am fi avut acum o ducesă care s-ar fi dat rotundă pe lângă *maman.* Ăsta da spectacol interesant!

Ducele înghiţi în sec.

— Pentru mine nu există alta. Am rănit-o aşa de tare tocmai pentru că o iubeam nespus. La vremea aceea însă, n-am înţeles. Am rămas la decizia mea, la omul care am fost.

— Parcă ar fi protagonistul unei melodrame de doi bani, rosti Piers sec.

— Şşşş, făcu Linnet.

— Domnişoară Thrynne, am primit bileţelul dumitale în care anunţi că pleci mâine. Părea disperat.

— Dacă mai rămânem câteva zile… poate vă liniştiţi şi discutaţi puţin. Nu e nicio grabă.

— Ştiam eu, rosti Piers, răsucindu-se teatral. Te-ai prefăcut până acum că nu vrei să te căsătoreşti cu mine.

Linnet îi aruncă o privire şi izbucni în râs.

— Într-adevăr, m-ai făcut să realizez ce minunăţie de bărbat eşti. Visul oricărei femei.

— Ar fi foarte drăguţ din partea ta, rosti ducele. Deşi n-aş vrea s-o înfurii şi mai tare.

— Oh, minunat, făcu Piers. Logodnica nedorită şi rubedenia şi mai nedorită au hotărât dintr-odată…

Dar nu apucă să termine, căci Linnet îi trase un ghiont în stomac.

— Vom rămâne aici cât doriţi, îl asigură ea pe duce. La urma urmei, n-ar strica să chibzuiesc mai bine la perspectivele mele matrimoniale. Poate fiul dumneavoastră nu-i aşa de rău precum pare.

Îi aruncă o privire maliţioasă lui Piers.

— N-ar trebui să-i fac vânt cu una, cu două. Poate doar pare un bicisnic copilăros sau poate doar se comportă

astfel, dar sub învelişul ăsta se află un bărbat care abia aşteaptă să iasă la iveală.

— Şi dacă rămân un copil bolând pentru restul vieţii, tot voi fi duce. Iar ofertă mai bună de-atât n-ai să primeşti, decât dacă te măriţi cu tatăl meu.

— Asta e o invitaţie? rosti ea cu glas suav.

— Nu, invitaţia a lansat-o deja tatăl meu. Deci, Excelenţă, rămâi ca să-ncerci să-i intri în graţii iubitei mele *maman?* Te asigur că e cu neputinţă.

Linnet îl ciupi.

— Fireşte că e cu putinţă. Mai ales când poate conta pe sprijinul şi pe înţelepciunea fiului său.

— Pot să-l ajut dacă are hemoroizi. Dar am auzit că mulţi preferă durerea-n fund unei căsnicii.

Ducele îl privi lung, clătinând din cap.

— N-ai să te-nsori niciodată, nu-i aşa?

Lui Linnet i se făcu milă de el.

— Va hotărî asta la vremea cuvenită. Şi va trebui să-şi găsească el o nevastă.

— Asta-i floare la ureche. Nici nu vă închipuiţi câte domnişoare se perindă pe-aici, unele buboase, altele chioare, altele vomitând… fiecare ispititoare în felul ei.

— Dacă asta-i pepiniera, de-aici va trebui să-ţi alegi, spuse Linnet, ridicând din umeri.

— Poate chiar ar fi indicat să te păstrez.

— Nu te saturi odată să te comporţi ca un copil? întrebă Linnet.

Apoi, întorcându-se spre duce:

— Nu-l luaţi în seamă. Într-o bună zi se va trezi cu o domnişoară borţoasă în prag, şi-atunci va trebui să se însoare, pentru că aşa e indicat.

— Indicat doar dacă sunt sigur că e băiat. Or, în treburi de-astea, nu poţi fi niciodată sigur.

— L-ai putea înlocui cu unul dintre ceilalţi copii ai ei.

Piers slobozi un hohot de râs. Pe buzele ducelui înflori un surâs îngheţat.

— Râdeţi voi de chestiunea primogeniturii, dar familia mea a purtat acest titlu generaţii la rând.

— Până nu ţi-ai terfelit tu numele şi ai devenit un opioman, rosti Piers, întorcându-se brusc. Se apropie ora cinei. Prufrock, ce dracu' mai aştepţi? Sună din clopoţelul ăla odată, până nu ne sfârtecăm unii pe alţii.

Linnet îl luă de braţ pe duce.

— A fost o zi dificilă, îi spuse ea.

Ducele o bătu uşor pe braţ.

— Am făcut bine că te-am ales. Dar înţeleg unde baţi.

Piers ieşise deja din încăpere, fără a da importanţă etichetei, care cerea ca tatăl său să intre primul în sala de mese, dacă nu şi Linnet.

— Aţi observat, probabil, că nu port un copil în pântec, se încumetă Linnet.

Se simţea vinovată că minţise pentru a ajunge în Wales.

Ducele păru mai mult decât stingherit şi dădu din mână.

— Cred cu adevărat că fiul dumneavoastră se va însura într-o zi.

Deşi nu fusese cu totul sinceră, nu-şi putea închipui femeia care l-ar tolera pe Piers fără să-l înfrunte mereu.

— Poate… cine ştie… am tras nădejde… dar acum văd că semănaţi unul cu celălalt.

— Excelenţa Voastră, iertaţi-mi francheţea, dar mă simt puţin jignită, rosti Linnet cu zâmbetul pe buze.

— Departe de mine acest gând. Şi ce-ai de gând să faci în continuare?

— Vreau să mă întorc la Londra. S-ar putea să traversez canalul. Sau să mă duc ţintă la lady Jersey şi să-i arăt că nu sunt grea. Pe urmă îl voi sili pe prinţ să admită că nu s-a întâmplat nimic între noi. Şi mă voi căsători cu cineva.

— Foarte bine, rosti ducele. Ai întreg sprijinul meu. Cred că opinia mea va cântări mult în ochii doamnei Jersey.

Ea îi zâmbi.

— Mulţumesc.

capitolul 12

Linnet avu un vis în care mama ei stătea la marginea patului şi râdea cu poftă în timp ce azvârlea cu cireşe în ea. Ţinta ei lăsa de dorit, şi o cireaşă i se lovi de umăr şi căzu pe podea. Alta căzu pe pat.

— Mamă! protestă ea. O să faci mizerie. O să pătezi aşternuturile.

Mama ei râse.

— E distractiv, scumpete. Trebuie să…

Cuvintele ei se pierdură în negura visului, căci Linnet fu trezită brutal din somn. Privi prin perdeaua de păr zburlit, şi constată că nu maică-sa, ci Piers stătea pe marginea patului, complet relaxat, de parc-ar fi fost fratele pe care nu-l avusese niciodată.

Şi totuşi… o singură privire asupra chipului său uscăţiv, umbrit de barbă, îi fu de-ajuns ca să simtă că nu se afla lângă o rubedenie. Nu purta sacou, iar cămaşa albă fără mâneci se mula pe umerii lui puternici. Linnet se îmbujoră toată.

— Bună, rosti ea.

Era absurd! Era… ei bine, neputincios, şi ar fi râs de ea până-n mormânt dacă ar fi ştiut cât de mult îi plăcea trupul lui. Aşa şi era. Admira frumuseţea fizică, nimic mai mult.

— Ai de gând să te trezeşti azi? întrebă Piers, cu acelaşi glas plin de sine. Ţi-am adus o ceaşcă de ciocolată caldă. Mă simt ca o menajeră sau, ca să fiu mai precis, asemenea eunucilor care stau mereu în preajma împăraţilor.

Nu arăta ca un eunuc, cu toate că nu văzuse unul în viaţa ei. Se întinse şi luă ceaşca de ciocolată caldă. Avea un gust bogat şi puternic, aproape iute.

Înţelegea acum de ce unora le surâdea ideea căsniciei. Era plăcut să ai cu cine sporovăi dimineaţa, la un pahar de ciocolată caldă. În plus, îi plăcea să-l admire, şi putea s-o facă în voie, urmărindu-i jocul muşchilor, căci el

nu dădea importanţă.

Trupul bărbătesc era atât de diferit de-al femeii, dar în egală măsură ispititor. Îi trimise o scuză nerostită mamei sale. *Ai avut dreptate.* Piers îşi întinse braţele, iar cămaşa se lipi pe umerii săi musculoşi.

De-abia acum, pentru prima dată, înţelese licărul din ochii mamei sale, când pleca la întâlniri.

Apoi, brusc, se dezmetici şi-l văzu aşa cum era. Piers ţinea bastonul în mână şi se apleca înainte. Linnet urmări bastonul şi sări cu un ţipăt scurt, aproape vărsând ciocolata caldă.

— Opreşte-te! Acum!

Piers lovi uşor cu bastonul.

— Mi-era greu să te trezesc, şi am zis că puţină artilerie grea n-ar strica.

Îi aşezase caseta cu bijuterii chiar pe marginea măsuţei, încă o lovitură şi urma să cadă.

Linnet aşează ceaşca pe noptieră.

— Dă-mi-l! strigă ea, prinzând bastonul şi lăsându-se pe spate. Nu cumva să te atingi de caseta mea de bijuterii, copil mare ce eşti! Am moştenit-o de la mama. E făcută la Veneţia. E incrustată cu sidef…

Piers se aplecă spre ea, aşezându-şi mâinile de-o parte şi de alta a coapselor ei.

— Asta-i a doua oară când mă faci copil. Bărbaţii s-au duelat pentru lucruri mai rele.

— Nu e şi cazul tău! Eşti olog.

A urmat o secundă de tăcere

— Acum eşti chiar nemiloasă, rosti el suav, apropiindu-se.

— Nu la fel de nemiloasă cum eşti tu când le vorbeşti oamenilor, zise ea, conştientă de tonul ei vesel.

Piers se aplecă şi îşi aşeză mâinile în jurul taliei lui Linnet, stând atât de aproape de ea, încât îi simţea căldura. Linnet îi prinse bastonul, nereuşind să-şi înăbuşească un zâmbet. Îi plăcea să-l tachineze, deşi era… periculos.

Piers îi confirmă exact temerile.

— N-ai aflat că mi se spune Bestia?

Linnet strâmbă din nas.

— Ţie şi tuturor pruncilor de doi ani. Şi ce-ai să-mi faci, o să-mi dai porecle? Nu te mai obosi. Toată Londra m-a făcut cu ou şi cu oţet.

— Iată un lucru pe care tu şi mama mea îl aveţi în comun. Ghemuit la sânul tău de femeie uşoară, m-aş simţi ca-n copilărie.

Linnet reuşi, în mod bizar, să întoarcă bastonul şi să-l împungă în piept.

— Te rog, păstrează distanţa. E cât se poate de necuviincios.

Piers nu se clinti. În ochii lui se citea un amestec de sentimente ce depăşea cu mult hotarele cuviinţei.

Brusc, Linnet descoperi că se înşelase în privinţa lui. Îşi închipuise că un bărbat neputincios era… ei bine, incapabil de o asemenea dorinţă.

Dar era limpede că Piers nu avea probleme cu dorinţa.

De asemenea, şi el ştia ce gândea ea. Privirile lui coborâră încet pe chipul ei, şovăiră asupra buzelor, apoi pe gât…

Unde încremeniră.

Linnet observă că rochia de noapte i se lipise de trup, diafană, dezvăluind rotunjimea sânilor şi sfârcurile rozalii. Aruncă bastonul cât colo şi-şi acoperi pieptul.

— N-ar trebui să mă sorbi aşa din priviri.

— Eşti logodnica mea, rosti el cu glas răguşit şi ameninţător, dar lipsit de orice undă de sarcasm.

— Nu mai sunt, îi răspunse ea, trecându-şi limba peste buze.

— Cred că ar trebui să chibzuim mai bine la problema logodnei. S-ar putea să fi acţionat în pripă.

Se aplecă şi mai mult asupra ei, lăsându-şi mâinile pe pernă. Chipurile lor erau la o palmă distanţă.

— Am fost sărutată de un prinţ, chiţăi ea, deşi se strădui să pară mieroasă.

— Competiţia? făcu el, cu ochi scăpărători. Nu ţi-am spus că ador competiţia?

Se aplecă şi îi linse buza de jos cu o mişcare abilă.

— Prinţul Augustus câştigă, îndrugă ea.

— Dar nici măcar n-am început. Ştii ce? Ar trebui, probabil, să-mi iau un răgaz, să-mi îmbunătăţesc tehnica. Eventual să consult nişte cărţi. Să-mi dezvolt o strategie.

Linnet răsufla din greu şi-şi miji ochii, aşteptând sărutul lui…

— Ce? chiţăi ea.

Cum de reuşea să-i risipească, atât de uşor, şarmul înnăscut?

— Ai gust de ciocolată, mârâi el, deasupra ei. Linnet închise încet ochii. Da… te rog… Simţi răsuflarea lui mentolată, cu iz de ciocolată şi se înfioră.

— Dacă ai fi o bomboană, te-aş ciuguli toată. Piers se aplecă şi o… ciupi? Nu, o muşcă de buză. Un fior de plăcere îi străbătu trupul, sfidând orice logică. Brusc, ochii ei se deschiseră.

— Cred că ar fi trebuit să consulţi o carte întâi. N-ai mai sărutat o femeie până acum? Dacă ce-ai făcut tu se poate numi sărut.

Piers se îndreptă de spate şi se scarpină în bărbie.

— Hmmm, stai să-mi amintesc… Nu! Nu eşti prima. Dezamăgită?

— Nu că mi-ar păsa.

Piers se ridică.

— Ce naiba ai făcut cu bastonul meu? Ah, iată-l. Bun, hai, scoală-te şi ia-ţi ceva haine, să mergem la bazin.

Dar ceva se schimbase. Piers era la fel de sardonic şi de indiferent, însă Linnet îl privea cu alţi ochi. Pur şi simplu nu se putea ridica din pat după acel sărut. Sau jumătate de sărut.

Piers o săgetă cu privirea şi înţelese la ce se gândea ea:

— În primul rând, nici măcar nu te-am sărutat. În al doilea rând, n-aş fi putut să ajung la deflorare, după câte ştii, chiar *dacă* aş fi mers mai departe. În al treilea rând… nu mai există, dar cred că punctul doi e suficient de explicit.

Linnet îşi drese glasul.

— Mă îmbrac dacă stai acolo, făcu ea semn către scaun. Cu faţa la perete.

— Şi cum îţi închipui că voi înota? Dacă mă-ntorc cu spatele, o să te-neci, rosti el sec. Dacă asta-i soluţia ta, eu am plecat. Trebuie să înot în fiecare dimineaţă, ca să scap de durerile astea îngrozitoare.

— Nu! îl imploră ea. Vreau să învăţ să înot.

Îşi pregătise de cu seară o rochie, cu tot cu ciorapi şi cămaşă, special pentru o ocazie ca asta.

— Mă gândeam eu. Îmbracă-te odată şi hai să plecăm, până nu se face prea târziu. Mai trebuie să arunc şi un ochi la pacienţii mei. Au obiceiul enervant de-a muri peste noapte.

Licărul din ochii lui dispăruse complet şi arăta la fel de indiferent ca întotdeauna. Linnet ţâşni din pat şi se vârî în spatele paravanului din colţ.

— Tocmai citeam o carte din biblioteca ta. Un tratat de medicină.

— Zău? Care? rosti el fără urmă de curiozitate.

— *Observaţii şi cercetări medicale,* de dr. Fothergill. Foarte interesantă.

— Un maldăr de rahat. Nu-ţi umple capul cu tâmpeniile alea. De fapt, nu-ţi umple capul cu nimic din ce găseşti în bibliotecă. Majoritatea au fost scrise de idioţi fără seamăn.

Linnet se ivi din spatele paravanului.

— Vrei să zici că extractul de narcise nu cauzează impotenţă? Ce păcat!

— Văd că ai planuri mari, spuse Piers, dându-şi părul din ochi. Pentru viitorul tău bărbat… ah, norocosul!

— Păi, funcţionează sau nu? întrebă ea şi dispăru în spatele paravanului.

— Slabe şanse. Ai nevoie de ciorapul ăsta care tocmai a căzut pe podea?

— Da, te rog.

Ciorapul de mătase zbură peste paravan şi ateriză pe umărul ei.

— De ce-ţi mai baţi capul cu ciorapi? Oricum o să-i dai jos în câteva minute.

Linnet îşi legă jartiera.

— Cum să ies fără ciorapi?

— În câteva clipe vei fi afară, doar în cămaşă.

— Nu pot să apar în public fără ciorapi, rosti ea îngrozită, deşi hotărâse deja că va renunţa la corset.

Era mult prea complicat să-l prindă.

— Mă poţi ajuta cu nasturii?

Piers stătea cu privirile pierdute pe fereastră.

— Soarele e aproape la amiază. Ar trebui să mă întorc la infirmerie.

— Nu. Mergem să înotăm! rosti ea hotărât. Încheie-mi nasturii şi hai să mergem.

Deşi la fel de violent, şuvoiul îngheţat de apă care-i luă în primire faţa şi trupul n-o mai surprinse. Piers o luă în braţe şi ea se cuibări la pieptul lui, plângându-se în şoaptă.

— Doamne Dumnezeule, vai mie! Piers îşi încolăci braţul puternic în jurul ei.

— Ţi-ai găsit răsuflarea? o întrebă la ureche. Ea scutură din cap. Nu voia să-i dea drumul, dar Piers îi făcu vânt, fără milă.

— Fă pluta.

Linnet se supuse.

— Bravo. Acum la fel, dar pe burtă.

Linnet nu se clinti, şi îl privi cu spaimă în ochi, aşa că Piers o răsuci. Se scufundă imediat, dar el o trase la suprafaţă.

— Pe burtă, îi spuse la ureche. Închide ochii şi fă pluta pe burtă. E la fel de simplu ca pe spate.

— Întâi încălzeşte-mă, rosti ea, clănţănind de frig.

Piers îşi lipi pieptul de spatele ei şi o prinse de mijloc. Piratul se îndoia chiar sub sânii ei şi, în pofida frigului, Linnet simţi un şuvoi de sânge cald străbătându-i trupul din creştet până-n tălpi, electrizându-i pielea care deveni conştientă de corpul lui musculos şi de acea parte tare, despre care mama ei spunea că…

Dar numai gândul că Piers şi maică-sa împărţeau un

cotlon din mintea ei o făcu să se cutremure.

— Bine, rosti ea, trăgând aer în piept.

El îi dădu drumul, iar ea plonjă înainte, într-un soi de plută.

— Aproape că înoţi, îi strigă el.

Linnet încercă să-i răspundă şi luă o înghiţitură de apă sărată.

— Puah! scuipă ea. Puah!

— E cazul să ieşi din apă. Ţi s-au învineţit buzele, ca să nu mai vorbim de degete. Şi anumite părţi din mine. Nu mai pot să stau în loc.

Tremurând din toate încheieturile, Linnet se împiedică în grămada de prosoape şi se prăvăli cât era de lungă în iarbă. Apoi se aşeză la marginea piscinei şi-l urmări pe Piers cum înota.

Soarele dogorea şi mai puternic azi, şi, cu toate că prevedea o explozie de pistrui, lăsă razele să-i mângâie chipul. După o vreme, se întoarse pentru a-şi bronza gâtul şi umerii.

Îşi desfăcu prosopul de pe cap şi-şi întinse părul pe stânca fierbinte. Făcu acelaşi lucru cu prosopul înfăşurat în jurul picioarelor, pentru a-şi zvânta cămaşa.

Când Piers ieşi din bazin o găsi cuibărită printre prosoape, picotind în razele soarelui.

— Gata? întrebă ea, încercând să se dezmeticească.

— Aşa se pare. Ai luat din nou toate prosoapele.

— Îmi pare rău. Uite, ia-l pe ăsta.

I-l înmâna pe cel de sub cap.

— Mi-e teamă că-i umed încă.

Piers îl luă fără să scoată un cuvânt şi începu să se şteargă. Linnet se lăsă pe spate şi savură spectacolul. Nici prin gând nu-i trecuse că bărbaţii pot fi atât de… ispititori. Atât de…

Poate îi semăna mamei sale mai mult decât şi-ar fi închipuit. Gândul acesta îi dădea ameţeli, aşa că se ridică.

— Nu te ridica, porunci el. Întoarce-te.

— Nici vorbă!

— O să te-nvăţ pe uscat cum să înoţi. E mai lesne aşa

decât să-ţi tot urlu indicaţii în timp ce tu tremuri ca varga.

— Ah…

Se întoarse într-o poziţie comodă şi îi aruncă peste umăr:

— Bun. Şi acum ce trebuie să fac?

capitolul 13

Pierce admira trupul superb al logodnicei sale – al presupusei sale logodnice – şi înţelese că dăduse de belea.

Întrezărea un viitor sumbru şi întunecat, precum crăpătura ce se întindea…

Pentru numele lui Dumnezeu, fusese alegerea tatălui său. Nu trebuia să se-ncurce cu ea, chiar de-ar fi fost cea mai frumoasă femeie din Anglia.

Ceea ce chiar era, îi şopti o voce în creier. Nu văzuse în viaţa lui o femeie aşa de straşnică. Nici nu-şi imaginase că există, ca să fie sincer.

Îngenunche lângă ea, înăbuşindu-şi dorinţa de a-i mângâia spatele neted şi catifelat, fundul bombat, picioarele lucioase…

— Întinde-ţi braţele, rosti el cu glas răguşit, de parcă ar fi fumat ţigări de foi de la cinci ani.

Se aplecă şi mai mult pentru a-i arăta bătaia.

— Întâi cu dreapta, apoi cu stânga, uite-aşa. Când loveşti într-o parte, îţi întorci capul în cealaltă parte ca să tragi aer.

Ea îi respectă cu sfinţenie indicaţiile.

— Perfect, o încurajă el, pironindu-şi privirile pe posteriorul ei. Ţii picioarele întinse şi baţi uşor apa.

Până la urmă, de ce să nu-şi bucure ochii cu trupul ei? Sau, mai bine zis, de ce să nu se supună acestei torturi? Linnet era cea mai teribilă femeie pe care o văzuse, şi la viaţa lui văzuse câteva sute bune. Poate chiar o mie. Îşi dezvăluiseră sânii, fundul, zonele intime, iar el nici măcar nu clipise.

Dar acum, trupul lui era zguduit de dorinţă. Piers se ridică în picioare şi îşi înfăşură prosopul sufocant de strâns la brâu. Blestemat să fie dacă se lăsa târât de taică-său, acel om detestabil şi abject, într-o căsătorie aranja de el. O privi cum dădea din braţe, încercând să nu se lase ispitit de senzualitatea ei. Părea să aibă un ritm bun.

Fireşte că avea un ritm bun, îi şopti aceeaşi voce.

Ar învăţa-o ritmul potrivit, iar ea…

Alungă din minte gândul.

— Trebuie să mergem, rosti el aspru, răsucindu-se pe călcâie. O aripă întreagă îmi aşteaptă sosirea, printre care şi câteva leşuri, bag de seamă. Nu vreau s-aştept până se descompun. Nu e politicos.

Linnet ţâşni în picioare şi-şi trase iute rochia pe ea.

— Stai puţin, strigă ea în urma lui. Ai uitat să-mi închei rochia.

Piers făcu stânga împrejur şi o văzu la marginea bazinului. Buclele roşcate şi umede i se revărsau peste umeri, obrajii erau îmbujoraţi de la efort şi rânjea. Era un rânjet adevărat, nu acela prefăcut cu care le topea inimile studenţilor săi.

— Nu mă pot întoarce aşa la castel. Recunosc, nu am însoţitoare. Dar dacă nu vrei să ne vadă toţi servitorii dezbrăcaţi, te conjur să-mi închei rochia.

— Nu fi gâsculiţă! Servitorii ştiu prea bine ce facem aici şi n-au decât să se obişnuiască cu ideea.

— Tatăl tău ar fi şocat să ne vadă aşa.

Piers mârâi ceva în surdină, pentru că nu voia să-i spună cât preţ punea pe părerile tatălui său.

— Bine, vino aici. Nu vreau să mă caţăr pe-acolo cu bastonul.

Linnet clipi şi fugi înspre el.

— Iartă-mă. Când văd cât de graţios înoţi, uit că ai probleme cu piciorul. Cum s-a întâmplat?

Se întoarse cu spatele şi aşteptă să-i încheie nasturii. Spatele unei femei poate fi extrem de delicat, după cum aflase Piers după multe inspecţii de trupuri frânte. Spatele ei era însă un model de perfecţiune, iar oasele pe care le

studiase în tinereţe arătau diferit sub pielea ei albă.

— Unde ţi-e cămaşa? întrebă el brusc.

— Ah, am dat-o jos. Era udă şi îmi făcea pielea de găină.

Îşi ţinea părul în coc pentru a nu i se prinde în nasturi, iar gâtul ei catifelat se unduia înaintea lui asemenea unei ramuri înflorite. Încet, cuvintele ei prinseră înţeles în mintea lui Piers. Cât stătuse el cu spatele, Linnet îşi dăduse jos cămaşa. Fusese, chiar şi pentru o clipă, goală-goluţă.

— Ce-ai păţit la picior, Piers?

— S-a întâmplat demult, nu mai ţin minte, spuse el, în timp ce încheia ultimul nasture.

Linnet pufni, dar se aplecă să-şi ia hainele ude, apoi îl luă de braţ. Abia atunci îşi dădu Piers seama că o aşteptase încremenit să-şi petreacă braţul subţire în jurul mâinii sale.

— Ai mai primit pacienţi azi-noapte? rosti ea, cu chef de vorbă. Îmi explici cum sunt organizate camerele pacienţilor? Eliza mi-a spus aseară că aveţi secţii medicale în ambele aripi.

— Împărţim pacienţii după ce boli au, răspunse el, gândind că, odată sădită în oase, politeţea va rămâne acolo pe vecie.

— Cum?

— Bolile infecţioase într-o parte. Restul, în cealaltă, împărţirea se face şi după sex. Femeile stau separat de bărbaţi. Unii nu-şi pot ţine poftele-n frâu şi ne trezim cu ei în toiul nopţii…

— Sunt mai multe femei decât bărbaţi sau invers?

— Femeile sunt pe locul întâi.

— De ce? Ne îmbolnăvim mai des?

— Nu, dar sexul vostru e mai dispus să solicite ajutorul medicilor. Bărbaţii din Wales preferă să moară în câmp, oricât de tare i-ar durea. E un mod decent şi curat de a pune capăt celor lumeşti, şi-l recomand.

— Copii aveţi?

— Uneori. Majoritatea sunt seceraţi de gripă înainte să ajungă aici.

Linnet se cutremură.

— Ce groaznic!

— Aşa merg lucrurile.

— Deocamdată e Gavan. Mai sunt şi alţii?

— Două fetiţe. Tocmai au fost la toaletă.

Linnet rămase tăcută, dar Piers îi ghici gândurile.

— Nu încerca, o avertiză el.

— Ce?

— Ştii tu mai bine. Ai aerul ăla ciudat al quakerilor. Orice-ar fi, o să mă enerveze la culme.

— Nu am de gând să fac nimic, rosti ea pe un ton politicos, care trezea imediat suspiciuni. Urmează să termin *Observaţiile* lui Fothergill, pe care tu le consideri stupide. Am dat o raită prin biblioteca ta şi am observat că nu ai romane de ficţiune.

— Asta faci tu în general? Citeşti ficţiune?

— Nu sunt suficiente. Citesc şi ghiduri de călătorie, şi teatru.

Ea ridică din umeri.

Piers se întoarse şi o cercetă cu privirea, încercând, să nu zăbovească prea mult pe pielea ei catifelată sau pe genele ei întoarse, ci să descopere ce se afla în spatele lor. Găsi indiciile unei minţi agere. Cum reuşise taică-său? Unde o găsise?

— Unul dintre cei mai buni medici pe care i-am întâlnit era o femeie din Catalonia.

— Ce ciudat! Nu ştiam că în Spania sunt admise şi femeile la facultatea de medicină.

— Ştii unde e Catalonia?

— Ţi-am spus că mă pasionează ghidurile de călătorie, rosti ea, uşor iritată.

— Tatăl ei e unul dintre cei mai buni medici din ţară. A învăţat-o meserie apoi i-a forţat s-o admită la facultatea de medicină. A intrat cu mai multe cunoştinţe decât medicii rezidenţi, dar măcar de dragul diplomei…

Urcară în linişte treptele castelului, iar Prufrock le deschise uşa.

— Ne aşteptai, nu-i aşa? îl întrebă Piers.

— Au sosit trei pacienţi. Pe doi i-am instalat la etaj, iar

pe unul l-am dus în camera armelor, cu marchizul şi cu ceilalţi doctori tineri.

— Camera armelor? întrebă Linnet.

— Am aruncat demult armele şi am transformat-o în centru de diagnosticare, rosti Piers, dându-i drumul la mână. Îmi pare rău, dar va trebui să te târăşti singură pe scări. Eu am treabă. În primul rând, trebuie să ajung în sala pompelor, înainte ca Sébastien să-mi omoare pacientul.

— Dacă cineva pare grav bolnav, îl ducem în sala pompelor, explică Prufrock. Dacă există riscul să aibă o boală infecţioasă.

— Dar cum de…

Zăngănitul uşilor închise îi acoperi ultimele cuvinte.

capitolul 14

Câteva ceasuri mai târziu, Linnet îşi strecură capul în infirmerie şi îl găsi pe Gavan în pat. Băiatul zâmbi cu gura până la urechi, dezvăluindu-şi nenumăratele carii, şi strigă:

— Bună ziua, domnişoară!

Din patul de alături se auzi un geamăt.

— Cum vă simţiţi, domnule Hammerhock? se interesă Linnet.

— I-a mai trecut febra, o informă Gavan. Da’ tot umflat la faţă e şi nici cu limba n-o duce bine. A venit dom’ doctor şi l-a tot bătut la cap să zică „aşa-i”, pentru că-i place cum îl spune.

— Poftim? făcu Linnet, zăpăcită.

— Păi zice „assai”, nu-i aşa, domnule Hammerhock? Îl amuză teribil pe dom’ doctor. Şi pe mine.

Domnul Hammerhock gemu.

— Oricum o să supravieţuiască, aşa a zis dom’ doctor.

— Mă bucur să aud asta. Vezi, Gavan, nu toţi cei de-aici…

— Mă scoţi afară, te rog? o întrerupse el. Am tot aşteptat să vii. Cine ştie pe unde umblă Rufus! Trebuie să-l

găsim.

— Nu cred că ar trebui să cobori din pat, spuse Linnet.

— Doctorul zicea că de azi poate să meargă, se auzi o voce aspră în spatele ei.

Linnet se ridică iute în picioare.

— Soră Matilda?

Asistenta purta un şorţ de piele care-i ajungea până la genunchi. Părul negru îl purta în coc, avea nasul borcănat şi o bărbie proeminentă. Pe scurt, avea o înfăţişare fioroasă.

— Doamna Havelock, rosti ea pe un ton glacial.

— Îmi cer scuze, se bâlbâi Linnet. Lordul Marchant vorbea de o anumită soră Matilda, dar fireşte, cu atâţia pacienţi, are mai multe asistente.

— Impertinenţa şi nesăbuinţa îl determină să mă numească astfel, răspunse doamna Havelock. Nu se mai obosi să adauge: „Însă dumitale nu-ţi permit”. Nu sunt o menajeră oarecare, ci intendenta pe aripa de vest. Dacă vrei să-l scoţi pe tânărul Gavan afară, nu-l duce în apropierea grajdului. Nu vreau să găsesc nici măcar un purice pe el. Băiatul ăsta e un magnet de purici.

— Stăm departe de purici, rosti Gavan cu glas piţigăiat. Domnişoara mă duce la bazin să ne uităm la apa frumoasă.

În ochii lui se citeau dorinţa şi fervoarea pelerinului în faţa porţilor raiului.

Doamna Havelock mârâi, deloc impresionată de entuziasmul băiatului.

— În mod normal te-aş refuza, dar le face zile fripte bolnavilor. Să nu-l mai văd pe-aici.

— Să nu dai patul meu altcuiva, rosti Gavan cu ochi rugători.

Linnet îl chemă pe Neythen, care aştepta în uşă.

— Ia-l te rog pe tânărul domnişor, ca să-i uşurăm ziua doamnei Havelock. Sunt convinsă că nu-şi mai vede capul de griji.

Doamna Havelock o săgetă din priviri, iar Linnet realiză numaidecât ce mult diferă un şorţ de piele de o rochie matinală galbenă, împodobită cu panglici vişinii.

Îi răspunse cu un surâs sfidător. Nu era vina ei că se născuse într-o familie în care dimineaţa îţi permiteai să faci vizite, după-masa, să aranjezi panglici, iar seara, să petreci cu nobilimea. Cum, de altfel, nu era vina doamnei Havelock că se născuse într-o familie care-i permitea − sau poate o forţa – să lucreze în spitalul lui Piers. Nu era câtuşi de puţin invidioasă pe destinul asistentei.

— Te ocupi de toţi pacienţii din această aripă?

— Fireşte că nu, spuse doamna Havelock. Nu se cuvine aşa ceva. Mă ajută servitoarele şi infirmierii.

În mod cert, nu dădea doi bani pe Linnet, căci se întoarse fără niciun cuvânt. Nu merseră la bazin, ci îl lăsară pe Gavan în grajd, iar Neythen se întoarse la treburile sale, promiţând să revină într-o oră. Linnet se aşeză pe o bancă de lemn, privindu-l pe băiat cum se hârjonea cu Rufus.

— Arată diferit, îşi dădu Gavan cu părerea. Nu crezi că e mai fericit acum, că mă are pe mine?

Linnet se uită la câine. Rufus nu mai avea multă blană, dar era foarte sârmos. O ureche stătea la pândă, iar cealaltă părea că fusese smulsă pe jumătate, într-un trecut îndepărtat. Avea coada puternic îndoită spre dreapta şi nici când se mişca nu trecea în partea stângă.

— E urât.

— Ba *este* frumos, se împotrivi Gavan. Nu te uiţi cum trebuie la el.

— Şi cum trebuie?

— Trebuie să-i vezi părţile câineşti.

Rufus se întinse la pământ şi gâfâia.

— Păi are o limbă de-un cot, observă Linnet.

— Ai văzut? E roz. Aşa-i cel mai bine la câini. Eu zic să-i facem o baie. Ştii că lu’ doamna Havelock nu-i plac puricii. Şi cred că e plin de ei. Vezi cum se scarpină?

Ce-i drept, se scărpina cu multă plăcere.

— Are nevoie de-o baie. Nu vrei să-i facem o baie, domniţă?

Pentru o clipă, Linnet îşi închipui scena îmbăierii.

— Nu cred că ar trebui să te uzi, încă te recuperezi. Poate găsim un slujitor cu inimă bună.

— Bună dimineaţa, domnişoară Thrynne.

Nu era Piers. Fireşte că nu era el. Piers avea treburi importante. Era curios cât de mult se asemăna cu tatăl său la glas, şi cât de puţin la chip. Şi era nu era ciudat, ci de-a dreptul stupid ca inima ei să tresară la auzul acelui glas.

Linnet sări în picioare şi făcu o reverenţă înaintea ducelui.

— Ce mai faceţi, Excelenţă? Să vi-i prezint pe Gavan şi pe câinele său, Rufus.

Gavan privi înspre ei.

— Ce nume ciudat, Excelenţa Voastră.

— Ăsta e titlul lui, explică Linnet.

Gavan dădu din cap şi-l scarpină mai departe pe Rufus.

— Mi-e teamă că altundeva nu putem sta, se scuză Linnet, aşezându-se pe bancă. Lecţia de înot o istovise.

— Aţi venit să vedeţi în ce formă sunt caii?

Ducele se aşeză la celălalt capăt al băncii.

— A trebuit să ies puţin.

Linnet îşi închipui că lady Bernaise tocmai intrase în salon, dar nu-şi găsi cuvintele. Ducele îşi îngropase faţa în palme, aşa că îl atinse cu blândeţe pe umăr.

— Îmi pare rău.

— Eu am greşit, mie ar trebui să-mi pară rău. O lacrimă se strecură printre degetele lui încleştate. Un glas puternic biciui aerul, făcând-o pe Linnet să-şi întoarcă brusc privirile.

— Ce drăguţ!

Cum de confundase glasul lui Piers cu cel al ducelui? Se asemănau ca ziua cu noaptea. Al lui Piers era sumbru, puternic, bărbătesc, inteligent.

— Gavan colecţionează nişte purici, iar dragul meu tată colecţionează prieteni. Suntem atât de fericiţi cu toţii! Tu eşti de vină, Frumoaso!

— Nu-mi spune aşa! rosti ea cu năduf.

— Fireşte că tu eşti de vină, repetă el, lovind pământul cu bastonul.

— Ticălosule, îi răspunse ea.

Ducele trase aer adânc în piept şi-şi lăsă mâinile să cadă pe lângă trup. Avea ochii lucioşi şi umflaţi.

— Mi-ai spus să nu-ţi mai cer vreodată iertare. Dar…

— Şi crezi că m-am răzgândit?

Piers renunţase la masca indiferenţei, era de-a dreptul furios. Linnet privi cu coada ochiului spre Gavan, care se târâse până-n colţul grajdului şi-i şoptea ceva lui Rufus la ureche, fără să dea vreo importanţă adulţilor.

— Ştiu că nu s-a schimbat nimic, spuse ducele, aproape să izbucnească în plâns. Dar nu pot să-mi pun stavilă şuvoiului de sentimente. M-am uitat aseară la tine şi la maică-ta şi mi-am dat seama că am avut la un moment dat tot ce mi-aş fi putut dori. Şi am dat cu piciorul la tot. Am dat cu piciorul la căsnicie şi, mai rău, te-am rănit pe tine…

— Taci, rosti Piers, cu răceală în glas. Ţi-am spus că nu te pot ierta şi, chiar de m-aş strădui, n-ai cum să ştergi trecutul cu buretele.

Ducele îşi îndepărtă încă o lacrimă.

— Nu ne-ai dat afară din casă. Ai hotărât, în chip cât se poate de legitim, că preferi euforia indusă de droguri obositoarei vieţi familiale. Cine poate să-ţi găsească vreo vină, până la urmă? Eu, unul, n-am fost niciodată ispitit să împart dormitorul cu aceeaşi femeie, vreme de ani. Şi cu atât mai puţin să mă reproduc într-un homuncul zgomotos şi soios.

— Termină, strigă Linnet, sărind în picioare.

Piers îşi miji ochii.

— Atenţie, urmează o doză puternică de compasiune feminină.

— Cine-a zis ceva de compasiune? Observ doar că te faci de râs, ceea ce nu-mi insuflă câtuşi de puţin compasiune, dat fiind că am crescut în aceleaşi condiţii. Când îi tot dai înainte ca o moară stricată nu stârneşti compasiune, ci dispreţ.

— Dacă şi tatăl tău a fost un plângăcios, ştiu prin ce treci.

— Tu eşti neghiobul! Tatăl tău a luat prea mult opiu. Şi-a pierdut familia. Ţi-a zdrobit inima… Se opri.

— Of, of, ce trist, o batjocori Piers.

— Tocmai asta voiam să spun şi eu, rosti ea, afişând un zâmbet înveninat, menit să-l scoată din sărite. Diploma asta de medic te-a determinat să rămâi la mentalitatea unui băieţel isteric?

— Nu, chiar sunt curios. Explică-mi, te rog.

Ducele se ridică, bălăbănindu-se uşor.

— Vă rog, scuzaţi, e numai vina mea.

— Aici suntem de acord cu toţii. Nu-i nevoie să mai dezgropi subiectul.

— Întocmai, ce vă mai obosiţi, când fiul dumneavoastră e un gropar de prima mână? i-o întoarse Linnet.

— Crezi că te prinde sarcasmul? rosti Piers, uşor uimit.

— Nu. Sunt o domnişoară bine-crescută, dar tu reuşeşti să scoţi la iveală ce-i mai rău din mine.

— Voi pleca, rosti ducele hotărât. Vreau să zic, vom pleca. Nici măcar n-a vrut să-mi vorbească azi-dimineaţă. Ne vom înapoia la Londra, domnişoară Thrynne. De-abia acum am înţeles că fiul meu nu va accepta în veci o mireasă propusă de mine.

— Chiar aşa? vru Linnet să ştie, punându-şi mâinile în şolduri.

Piers ridică din sprânceană.

— Preferi să fii respinsă pe propriile tale realizări? Sau, ca să fiu mai precis, nerealizări?

— Nu plecăm niciunde, rosti ea cu tărie. Vom sta aici până sunt sigură că nu vreau să mă mărit cu un tiran copilăros, mucalit şi egocentric.

— De mine e vorba? chiţăi Gavan.

— Nu. Vezi-ţi de câinele tău.

— Voi încerca să merg, anunţă Gavan. Mă va ajuta Rufus.

— Bună idee, spuse Piers. Sora Matilda n-o să te ţină o veşnicie în patul acela.

Gavan se ridică în picioare şi ieşi din grajd, clătinându-se uşor. Rufus nu se desprinse de glezna lui. Îl

urmăriră cu toţii cum străbătu lungimea grajdului.

— Mai faci o tură şi apoi te trimit în grija drăguţei de Matilda.

— Iertaţi-mă, vă rog, spuse ducele. Mă voi întoarce în casă.

Se îndreptă de spate şi făcu o plecăciune cuviincioasă, dar în ochi i se citeau tristeţea şi oboseala.

Linnet aşteptă ca ducele să se îndepărteze suficient, apoi spuse:

— Trebuie să-l ierţi.

— De ce? făcu Piers, trădând un oarecare interes.

— Nu-ţi face bine nici ţie.

— Nu ştiu dacă-ţi dai seama, însă laşi impresia că delirezi. Cine-a mai auzit aşa ceva: *nu-ţi face bine nici ţie.* Stai! Am mai auzit asemenea expresii la un ţicnit din Familia Iubirii.

Linnet îl fixă cu privirile, dar nu spuse nimic.

— N-ai de gând să mă-ntrebi ce-i cu Familia, să dai repede fuguţa şi să te alături lor?

— N-am realizat că urma replica mea. Când Hamlet monologhează, o face de unul singur.

Piers îi aruncă o privire scârbită şi plecă. Linnet ridică vocea.

— Trebuie să-l ierţi pe tatăl tău pentru că ura e distructivă şi te face un medic mai prost.

— Culmea, mă face un medic mai bun. Observ mult mai repede când cineva îmi toarnă gogoşi şi, crede-mă, urechile medicilor sunt magneţi pentru minciuni.

— Nu-i adevărat. Soţiile aud şi mai multe.

Piers izbucni în râs.

— Tatăl tău se căieşte pentru tot opiumul pe care l-a luat, pentru că a divorţat de maică-ta şi a alungat-o în Franţa.

Pe chipul lui Piers înflori un zâmbet animalic.

— Opiomanii se căiesc adesea pentru faptele lor. Aş putea să-ţi spun la poveşti…

— Şi familiile îi iartă.

— Nu zău? Ce ştii tu despre asta?

— Părinţii mei au fost puşi deseori în situaţia de-a se ierta reciproc.

Piers se târî spre ea şi o prinse uşor de bărbie.

— Dar tu i-ai iertat?

Linnet clipi, surprinsă de întrebarea lui. Piers îşi coborî mâna.

— Mă gândeam eu. E mult mai uşor să dai sfaturi decât să le urmezi.

— Fireşte că i-am iertat, rosti ea cu glas şovăitor.

— Tatăl tău n-ar fi trebuit să te însoţească? întrebă Piers. La urma urmei, mi s-a dus buhul de bestie. Te-a trimis în pustietatea asta fără nicio strângere de inimă?

— M-a însoţit tatăl tău. Un duce.

— Amândoi avem rubedenii nesăbuite, ca să nu mai zic nepăsătoare, rosti el cu satisfacţie. Gata cu pălăvrăgeala asta drăguţă. Am venit să-ţi spun că e ora prânzului.

— Nesăbuinţa şi refuzul de-a iubi nu merg mână-n mână, şi eşti un prost dacă crezi asta. Tatăl meu mă iubeşte, dar n-ar reuşi în ruptul capului să se desprindă de confortul londonez. Tatăl tău te iubeşte, fără îndoială, pentru că îţi tolerează toate măgăriile şi, în general, lipsa de afecţiune.

— Să-nţeleg că n-ar trebui să-mi fac speranţe, pentru că nu suntem de acord asupra acestui punct.

De-abia acum realiză Linnet cât de aproape era de ea. Izul de prospeţime bărbătească îi pătrunse în piept şi-i acceleră bătăile inimii.

— Cred că ne leagă ceva mai puternic decât incompetenţa parentală, spuse Piers. Îşi trecu bastonul în cealaltă mână.

Linnet nu se clinti. Pur şi simplu, aşteptă.

Piers îi mângâie obrazul, apoi îşi strecură mâna în părul ei. Linnet aşteptă în tăcere. Părea că toată lumea încremenise, forfota din grajd, zgomotul paşilor lui Gavan care se clătina pe alee, fornăitul cailor, scârţâitul lemnului… totul se mistui sub privirile lui stăpânitoare.

— Ochii tăi… începu ea, dar el îi înăbuşi cuvintele.

Buzele lui erau asemenea coniacului, ca o beţie ce-i răpi răsuflarea şi-i dădu fiori pe şira spinării. Şi limba lui… ce scârbă, ce groază îi fusese când prinţul îi vârâse limba în gură. Doar manierele pironite în ea de cea mai severă guvernantă din tot regatul o împiedicaseră să-i tragă o palmă lui Augustus. Însă acum…

Piers nu-şi vârî limba adânc, ca Augustus, ci urmări linia buzelor ei, cu o mişcare atât de delicată, încât Linnet deschise gura şi îl pofti înăuntru. El nu dădu curs invitaţiei, ci zăbovi la suprafaţă, savurând fiecare milimetru, trezindu-i pofta.

Inima ei gonea din ce în ce mai iute şi îl dorea… îl dorea… Limbile lor se întâlniră şi se jucară pentru o clipă, ea gustând esenţa lui Piers.

El, în sfârşit, o trase mai aproape de trupul lui puternic, felin, şi se înclină uşor, dar Linnet, ale cărei simţuri erau mai treze ca niciodată, simţi schimbarea şi pricepu intenţia lui.

Sărutul lui nu era dulce, ci înflăcărat, clocotitor, plin de dorinţă. Mâinile ei se încolăciră instinctiv în jurul gâtului lui. Gustă ceaiul afumat de la micul dejun şi încă ceva: dorinţă.

Era genul de sărut pe care un gentleman nu l-ar fi dat niciodată unei domniţe.

Linnet îl adora.

capitolul 15

Seara

Piers îşi închipuise că tatăl său îl va incomoda în timpul lucrului. În realitate, Linnet era cea care îi răpea toată atenţia. Piers se holba la abdomenul umflat al femeii care tocmai sosise la castel, dar n-avea ochi decât pentru ea, pentru chipul ei care trecuse de la supărare la… altceva.

Era dorinţă sexuală, firește. Acelaşi morb care transforma milioane de bărbaţi în măgari. Linnet era nespus de frumoasă, iar el… numai Dumnezeu ştia de ce îl dorea atât de tare. Sau cel puţin aşa i se părea.

Dintr-odată, auzi vocea lui Sébastien.

— Cam plinuţă pentru cinci luni, doamnă Otter. Aţi avut vreodată gemeni în familie?

O pipăi atent pe burtă.

— Arăţi de parcă ai încerca să alegi un pepene bine pârguit, îi aruncă Piers. N-are cum să aibă un singur copil, decât dacă s-a întreţinut cu un urs.

Doamna Otter pufni indignată.

— Doamne, iartă-mă!

— Nu vorbeşte serios, o linişti Sébastien. Aşa glumeşte el.

— Uite şi funduleţul, rosti Piers, făcând semn spre o umflătură micuţă. Uite şi una acolo, deşi ăla s-ar putea să fie capul. Greu de zis. Aţi avut vreodată gemeni în familie, doamnă? Păi, eu zic că ar trebui să faceţi rost de două leagăne.

— Mătuşa… şi mama… amândouă au pierdut gemenii la naştere, rosti ea cu tremur în glas. De-aia am venit la dumneavoastră, fiindcă gemenii lor s-au născut morţi.

— S-au născut morţi sau au murit după naştere? vru să ştie Piers.

— Au murit pe urmă. Cred. Erau mult prea mici. Zicea mama că aveau mânuţele ca două nuci în coajă.

— Ai dumneavoastră trăiesc deocamdată bine mersi. Duceţi-vă acasă şi trageţi un pui de somn. Pentru următoarele patru luni.

— Poftim?

— Mergeţi şi culcaţi-vă, rosti Piers rar. Ridicaţi-vă din pat doar când aveţi o nevoie la toaletă… ba nici chiar atunci.

— Cum să fac una ca asta? Soţul meu are nevoie de mine. Şi tata socru stă la noi. E bătrân şi trebuie să…

— Mergeţi la doamna Havelock şi spuneţi-i să vă dea un pat în aripa vestică. Pentru câteva luni. Vom încerca să

ajutăm copilaşii să se dezvolte sau măcar să treacă de faza nucă.

— Un pat? mai că ţipă ea. Vreţi să rămân aici?

— O să vă simţiţi ca acasă, îi spuse Sébastien. Toţi pacienţii sunt încântaţi. Avem o asistentă… pâinea lui Dumnezeu, vă spun sincer. Stă să fie canonizată dintr-o clipă în alta.

— Dar nu pot să zac la pat atâta vreme! Soţul meu are nevoie de mine, unde mai pui că sunt în fruntea cercului de ţesătoare şi a comitetului de întrajutorare…

Expresia lui Piers o făcu să amuţească.

— Înţeleg că sunteţi o femeie de toată isprava şi o binecuvântare pentru întreaga comunitate, dar ca să aduceţi pe lume două fiinţe vii eu vă sugerez să rămâneţi la pat pentru câteva luni. Pe de altă parte, gemenii sunt o povară de nedescris, aşa că nu v-o iau în nume de rău dacă doriţi să mergeţi acasă. Îndrăznesc să spun că mama dumneavoastră a dormit mult mai bine doar cu dumneavoastră în burtă, decât cu doi plozi.

Femeia clătină din cap.

— Sunteţi sigură? E limpede că mamei dumneavoastră i-a fost mult mai uşor a doua oară. Bine atunci, urcaţi la etaj, spuse Piers, văzând că doamna se holba la el, pierdută.

Se îndreptă apoi spre uşă, ştergându-şi-o din minte.

— Atâta pentru azi? Doar nu m-am gătit de cină pentru atâta lucru.

— Nu-mi place cazul ăla de febră care a sosit azi-dimineaţă, rosti Sébastien, venind în urma lui.

— E febră aftoasă, cel mai probabil. E o epidemie în regiune.

Mintea îi zbura la bazinul cu apă sărată. A doua zi, în zori.

— Nu pare aftoasă. Cred că e mai grav de-atât.

— Cum adică mai grav? Jumătate dintre bolnavii de aftoasă mor, şi nici măcar nu le iau sânge. Unde mai pui că tu nu te pricepi la diagnostice?!

Sébastien clătină din cap.

— Omul ăla e foarte bolnav. I-am spus intendentei să-l izoleze.

— Bine, spuse Piers, oprindu-se câteva clipe să-şi mai odihnească piciorul, înainte să coboare treptele.

— Ce-ţi mai face piciorul? întrebă vărul său. Piers îl străfulgera cu privirea.

— Ce-ţi mai face rămurica aia prăpădită pe care-o porţi în pantaloni?

— Nu mă doare, răspunse Sébastien vesel. Ceea ce n-aş pune despre piciorul tău. Te clatini mai rău decât un beţiv la festivalul iernii.

— Rahat, scuipă Piers, bocănind pe trepte. Ai văzut-o cumva pe maică-mea?

— Se vântură prin castel în căutarea tatălui tău, ca să-l tortureze cu tăcerea ei. Şi s-a aranjat de parcă ar urma să aibă o întrevedere cu regina.

Piers se opri o clipă, pentru a se sprijini de balustradă.

— Cred că întreci măsura cu înotul, spuse Sébastien. Las-o mai moale. Mergi şi tu din două în două zile.

Nici vorbă. Nu acum, când avea o tovarăşă de joacă.

— Mă mai gândesc, spuse el şi o luă din loc.

— Crezi că mama vrea să se împace cu el?

Sébastien chibzui preţ de câteva clipe.

— Şi-a pus un corset care-i scoate în evidenţă pieptul, ceva de speriat.

— Perversule, cum să ai asemenea gânduri cu mătuşa ta?

— N-am spus-o cu vreo intenţie necurată, protestă el. N-aş putea spune acelaşi lucru despre tatăl tău.

— Nu face decât să-l necăjească, rosti Piers cu jumătate de gură.

— Probabil că-l vrea înapoi. N-ar fi rău. Şi-ar recăpăta titlul de ducesă şi ar rămâne în Anglia. Aş putea s-o trimit şi pe mama la Londra.

— De ce…

Dar nu mai avea cu cine să vorbească. Sébastien ţopăia pe scări asemenea unui cerb venit la adăpat. Fără doar şi poate că înţelegea femeile mai bine decât Piers, mai

ales că şi el era în felul lui o femeie, judecând după broderiile de pe vestă.

— Dar nu-l va primi înapoi dacă nu te împaci cu el, îi aruncă Sébastien peste umăr. Deocamdată, are motive să fie furioasă şi pe tine, nu numai pe el.

— Rahat, rosti Piers.

Sébastien coborî scările şi se-ndreptă spre salon. Glasul său voios ajunse la urechile lui Piers.

— Ah, *ma tante,* arătaţi mai fermecătoare ca niciodată.

— Rahat! îi spuse lui Prufrock, pe care spectacolul părea să-l amuze.

Într-adevăr, maică-sa se vârâse într-o rochie ce-ar fi stat strâmtă pe-o femeie cu pieptul de două ori mai mic.

— *Maman,* spuse el, sărutându-i mâna. Unde e ducele?

— Cine? întrebă ea cu dispreţ.

— Ştii tu, nas acvilin, pometi înalţi, figură sobră. Obişnuiam să trăim în preajma lui.

Lady Bernaise îşi umezi buzele cu vin.

— Văd că nu gustă un aperitiv înainte de masă. Şi am înţeles că va pleca mâine în zori. Vom rămâne doar noi în castel, rosti ea, surâzând, dar Piers observă îndoiala din ochii ei.

La naiba, Linnet avea dreptate. Probabil şi Sébastien.

— Unde e logodnica mea? întrebă el, cu privirea roată.

Doctorii se întreţineau la un pahar de *Jerez,* firește. Sébastien se chinuia să întreţină focul, primejduind lustrul perfect al pantofilor.

— Nu ştiu, spuse mama sa. Poate îşi supervizează servitoarele care-i împachetează bagajele.

— Nu mai pleacă, o informă el, în timp ce Prufrock îi oferea un pahar de coniac. Încearcă să-mi stârnească furia, cochetând cu ideea măritişului. Nu că i-aş fi cerut mâna.

Lady Bernaise îl privi cu milă.

— Nu se va mărita cu tine, dragă. Linnet ar fi în stare să întoarcă tot palatul lui Napoleon cu susu-n jos. Toată

tevatura asta despre reputaţia ei… nimeni n-o să bage de seamă.

— Vrei să zici că nu-i de nasul meu?

— Nu ştiu mare lucru despre nasul tău, rosti mama lui, făcându-şi vânt cu evantaiul. Dar, cu siguranţă, e mult prea frumoasă. Trebuia să te căsătoreşti cu ea de cum a sosit, înainte să aibă ocazia să te cunoască.

Prufrock traversă iute încăperea şi Piers îşi întoarse privirea, ştiind că aleasa lui avea să-şi facă intrarea. Linnet avea o rochie croită în stil clasic, şi totuşi diferit. Se zvonea că matroanele romane nu purtau lenjerie sub tunică, iar Linnet părea să ţină mult la aspectul istoric al vestimentaţiei sale.

Ţesătura rochiei era foarte străvezie, dezvăluind genunchiul tinerei. Prufrock se proţăpi în uşă, pentru a anunţa sosirea ei. Cât despre ţesătura din jurul pieptului… nu prea lăsa loc închipuirii.

Câte-un petic de dantelă ici-colo şi o salbă de perle care încerca, în chip subtil, să atragă privirile de la sânii ei. Un rânjet curios îi încolţi pe buze. Maică-sa nu le ştia pe toate. Rochia aceea avea menirea să-i atragă lui atenţia. Începu să şchioapete spre ea, dar Sébastien i-o luă înainte, aruncându-i un „scuze, dar mă grăbesc” peste umăr.

Piers încetini. Nu avea rost să se ia la întrecere cu crăişorul de văru-său, care tocmai luase un pahar de şampanie de pe tăviţa lui Prufrock, ca s-o întâmpine cum se cuvine pe domnişoara Linnet. Când îi sărută mâna, Piers se întoarse dezgustat şi se duse la bufet pentru a-şi recupera paharul de coniac.

Urma să vină ea, într-un final. Nu că ar fi contat. Era doar o hârjoneală. Nu jocul, ci asemănarea dintre ei îl ameţea.

Într-un fel, era copia lui feminină. Prea frumoasă, prea inteligentă, prea iute de limbă. Nu că el ar fi fost frumos.

Nu veni la el, ci preferă să se delecteze cu clămpăneala lui Sébastien, trezindu-i furia. Peste cinci minute îşi făcu şi tatăl lui apariţia, obosit şi tras la faţă, un portret al renunţării, pe care Piers îl găsi şi mai revoltător

decât privirile lui înamorate.

Într-un târziu, Sébastien o aduse pe Linnet la bufet.

— Am presupus că n-ai observat când a intrat în salon logodnica ta.

— Bună seara, dragă logodnică.

— Domnule Belzebut, răspunse ea cu o scurtă plecăciune.

În ochii ei lucea o poftă secretă.

— Am căzut în grad, rosti el a lehamite, lăsându-se pe blatul bufetului. Mi se spunea Lucifer în trecut. Belzebut era doar locotenentul său, dacă nu mă-nşel.

— Cred că faci o confuzie. Din câte ştiu, Belzebut e doar o altă denumire a Necuratului.

— Perfect. Sunt extrem de competitiv. Cred că ţi-am mai spus asta.

— Hai să punem capăt acestei discuţii fermecătoare, se băgă Sébastien. Dacă vreau să văd doi câini arătându-şi colţii, mă duc la lupte.

— Ei, hai, hai, spuse Piers. Doar nu vrei să spui că Linnet e o căţea. Îţi promit că, de cum aruncă propunerea tatălui meu pe fereastră, e numai a ta. Dar nu şi dacă o insulţi.

Sébastien nu rată ocazia să mai facă o plecăciune şi să-i sărute mâna, afirmând sus şi tare că Linnet e cea mai fermecătoare, cea mai neprihănită, cea mai aleasă reprezentantă a sexului slab, *et caetera, et caetera.* Piers îl privi, mirat că vărul său nu-şi dădea seama cât de mult dispreţuia Linnet asemenea linguşeli sfruntate.

Nu-i vorbă, îi zâmbea şi îi oferise mâna. Dar zâmbetul de care făcea atâta uz nu se potrivea privirii glaciale.

Sébastien nu părea să bage de seamă. Piers îl ştia de mic copil şi putea să jure că nu-l mai văzuse niciodată într-atât de încântat.

— Destul, îi spuse lui Linnet. Dacă asta ar fi o luptă canină, Linnet ar fi dogul englez, iar tu, Sébastien, un biet cocker spaniel. Păstrează-ţi gloanţele pentru adversari mai redutabili.

Sébastien îl privi nedumerit.

— Ce tot îndrugi acolo, Piers? Vorbeşti mai alambicat ca de-obicei.

Linnet îl luă de braţ pe Sébastien şi izbucni în râs.

— Lasă-l că e gelos, rosti ea, deşi ochii ei spuneau cu totul altceva. Eşti atât de elegant, milord. Mi-e greu să cred că voi doi aţi crescut împreună.

— Iar eu sunt oglinda modei, afirmă Piers.

Cei doi se uitară la el. Purta aceleaşi straie ca de obicei: un veston simplu, cu nasturi obişnuiţi, pantaloni obişnuiţi şi un papion înnodat la repezeală. Prin contrast, manşetele vestonului lui Sébastien erau mai mari în circumferinţă decât rochia lui Linnet. Ca să nu mai punem la socoteală că erau de un galben ţipător.

— Delirezi, rosti Sébastien.

— Exact, *oglinda* modei, repetă Piers, răbdător. Fără mine nu ai străluci asemenea unui soare, n-am dreptate?

— O metaforă cam forţată, comentă Linnet. Dar înţeleg încotro baţi. Lângă o biată potaie, ogarul pare mai nobil. Aşa-i?

— Şi pudelul mai stupid, replică el.

— Împroaşcă-mă cât vrei cu noroi, spuse Sébastien.

Se hlizea la ea cu un amestec de înfumurare şi de insolenţă. Linnet era obişnuită cu asemenea măscărici şi nici nu-l mai lua în seamă.

— În ce priveşte îmbrăcămintea, vă deosebiţi ca ziua de noapte.

— De ne-ai fi văzut pe când eram băieţi. Eu abia puteam să merg, aşa că Sébastien alerga de două ori mai iute ca mine. Când am mai crescut, se îmbrăca de două ori mai elegant ca mine, ca să compenseze aspectul meu neîngrijit.

— Dar amândoi aţi fost pasionaţi de medicină. Cum de-aţi reuşit să vă urmaţi chemarea? Nu ştiu un singur gentleman în toată Londra care să aibă vreo tangenţă cu meseria asta.

— Au vreo tangenţă cu ceva?

— Ştiu să danseze.

— E limpede: eu nu sunt în stare să dansez, aşa că m-

am specializat pe disecţii.

— Şi cum nici cu disecţiile nu se descurca prea bine, m-am oferit să le fac eu în locul lui, se grăbi Sébastien să adauge.

Linnet râse. Râsul ei era mult mai captivant decât zâmbetul ei studiat. Era, deopotrivă, aspru şi dulce ca mierea.

— Nu glumeşte, rosti Piers, luând încă o înghiţitură de coniac.

— Şi eu care credeam că tu erai *vestitul* doctor.

— Eu mă pricep să-i diagnostichez. Problema e că mă descurc cel mai bine după ce dau ortul popii. Pe de altă parte, Sébastien se pricepe de minune la operaţii, când pacientul e încă în viaţă şi ar dori să rămână aşa.

Linnet îi oferi tânărului încă un zâmbet, iar Piers observă cum i se-nmuiau genunchii.

— Bine de ştiut că eşti prin preajmă, în caz că va trebui să fiu operată, gânguri ea.

— Aşa e. Dacă vrei să ţi se reteze un picior, să apelezi neîntârziat la el.

— Ar fi mare păcat, rosti Sébastien, cu glas catifelat.

La naiba! Piers începea să se simtă vinovat. Bietul Sébastien nu-şi putea imagina ce ispită ţinea la braţ.

Dac-o ţinea tot aşa, mai devreme sau mai târziu i-ar fi frânt inima.

— Opreşte-te, îi porunci lui Linnet.

Ea se mulţumi să zâmbească.

— Şi nu-mi mai arunca zâmbetul ăla. Îmi face greaţă, şi n-aş vrea să-ţi murdăresc perlele încrustate pe conduri — ce risipă de bani!

Sébastien îl privi cu dispreţ.

— Aşa vorbeşti de faţă cu o domnişoară, vere? Eşti mai mojic decât credeam. Domnişoara Thrynne e o floare delicată şi-ar trebui tratată cu tot respectul cuvenit. Iar tu vorbeşti de amputări şi de vomă.

Piers o privi cu subînţeles.

— Îmi pare rău, spuse ea. Domnia lui a observat cu multă perspicacitate că eu practic flirtul, al cărui duşman

neîmpăcat e.

— Drăguţ, spuse Piers, cu-adevărat impresionat. Să fiu al naibii dacă n-ai cea mai afurisită gură din câte cunosc. Ajutată, fireşte, şi de artileria din dotare.

— Te referi la zâmbetul meu? Îl găsesc foarte util. Ar trebui să-ncerci şi tu o dată.

Sébastien începea să înţeleagă că Linnet nu era tocmai întruchiparea purităţii, şi descoperirea îl înfurie vizibil.

— Nu-i poţi ţine piept, îi spuse Piers. E o adversară redutabilă. Nu-i de mirare că toată Londra e de părere că-l are pe prinţ la degetul mic.

— Moştenire de familie, ce să-i faci? rosti ea, pe un ton aproape sfios. Aş fi încântată să aflu mai multe despre meseria ta, îi spuse lui Sébastien. Spuneai că nu poţi evita o eventuală infecţie. Ce-aţi încercat?

Piers ştia că vărul său era cam prostănac, dar nu-i subestima niciodată cunoştinţele în chirurgie. Nu cunoştea un chirurg mai priceput ca Sébastien şi îl admira pentru ambiţia şi îndemânarea lui.

— Dacă nu s-ar ivi problema infectării, am reuşi, probabil, nişte operaţii ce depăşesc închipuirea medicilor din ziua de azi. De pildă, avem o femeie în aripa de vest cu stomacul umflat. E, probabil, o tumoare canceroasă de mărimea unui măr sau chiar mai mare.

— Fără îndoială, o tumoare, confirmă Piers. Cât despre mărime, vom afla, bineînţeles, peste câteva luni.

Linnet clipi, dar spre meritul ei, nu se strâmbă şi nici nu scânci, aşa cum făceau majoritatea femeilor când erau puse în faţa crudelor realităţi medicale sau a poveştilor despre disecţii.

— Dacă am putea ţine infecţia sub control, aş putea s-o tai şi să-i extirp tumoarea, spuse Sébastien. Aşa, ar mai avea ani buni de trăit.

Piers trebuia să admită că vărul său avea un farmec aparte când vorbea despre chirurgie. O şuviţă de păr îi alunecă pe frunte, iar ochii îi scăpărau puternic.

Ar fi fost înţelept să dirijeze discuţia spre altă zonă,

Linnet era numai ochi şi urechi pentru el.

— Aţi încercat cu alcool? întrebă ea. Am citit că soldaţii toarnă coniac peste răni, ca să limiteze riscul infecţiei.

— N-ajunge, spuse Piers. Când eram mai tineri şi mai puţin morbizi, am încercat tot ce se putea. Dar pacienţii noştri mureau într-un ritm alarmant.

— Mai toţi, confirmă Sébastien.

Pe chipul lui se citea acum acea suferinţă tandră care mergea la inima femeilor. Piers n-ar fi putut să facă aşa o mutră nici dacă i-ar fi atârnat sabia deasupra capului. Sébastien era sincer însă, şi moartea pacienţilor săi îl întrista cu adevărat.

— Aşa că n-am mai încercat, spuse Piers. Sébastien n-a mai rezistat presiunii.

— Membrele sunt doar membre. Dar interiorul corpului uman e mult prea delicat.

— Biata femeie, spuse Linnet.

Piers uitase despre cine vorbeau.

— Asta e, măcar a venit aici. La cât opiu i-am dat, nu cred că mai simte ceva.

— E trează?

— Rareori. Ceea ce, în cazul ei, e foarte bine. Cancerul la stomac – dacă diagnosticul nu e greşit – pare a fi nespus de dureros.

— Şi familia ei?

Piers ridică din umeri.

— N-am nici cea mai vagă idee. Poate că n-are familie.

— Niciunul dintre bolnavii ăştia n-are familie? Din câte-mi dau seama, nu se-nghesuie nimeni să-i viziteze.

— Sora Matilda ştie mai multe despre asta. Eu n-am habar.

Linnet se încruntă.

— Doamna Havelock pare să aibă nişte reguli foarte stricte. Nu m-ar mira să aflu că le-a interzis pacienţilor să primească vizite.

— N-ar face ea una ca asta, rosti Sébastien. Pare mai

dintr-o bucată, dar are o inimă de aur.

Tipic pentru Sébastien să vadă doar latura frumoasă a oamenilor.

— Dacă prin inimă de aur te referi la compasiunea ei pentru oameni, cred că te înşeli amarnic, spuse Piers. E complet străină de orice sentiment uman, şi ăsta-i singurul motiv pentru care n-am dat-o afară încă. Poate să ţină în braţe un copil care ţipă ca din gură de şarpe fără nicio problemă.

— Un copil care urlă ca din gură de şarpe? se cutremură Linnet.

Avea deci o slăbiciune.

— Gavan era să-mi spargă timpanele când i-am pus osul la loc. Şi uite-acum la el. S-a oprit din urlat şi poate să meargă din nou. În curând, se va întoarce acasă.

— Bine, dar de cât timp n-a fost lăsat să-şi vadă mama? se încruntă Sébastien. Vă promit că o să cercetez mai îndeaproape problema, domnişoară Thrynne.

Îi aruncă o privire de smintit fără leac.

— Ce suflet nobil aveţi! Eu şi cu Piers ne-am petrecut luni în şir în salonul ăla şi nu ne-am pus vreodată problema asta.

— Aveţi atâţia pacienţi la care să vă gândiţi, ca să nu mai vorbim despre boboci, rosti ea, arătând cu mâna prin salon. Aş putea s-o întreb eu pe doamna Havelock despre vizite.

— Boboci? întrebă Sébastien.

Piers chicotea deja.

— Neghiobii ăia, spuse el, făcând semn spre Penders, Kibbles şi Bitts. Cei trei îi dădeau târcoale doamnei Bernaise, atraşi, fără doar şi poate, de nurii ei.

— Ah, pricep, rosti Sébastien. Bănuiesc că se ţin de Piers ca de-o răţuşcă. O răţuşcă tandră şi grijulie.

— Greu de închipuit o asemenea imagine, rosti Linnet.

— Îmi place zâmbetul ăsta, îi spuse Piers.

Surâsul îi dispăru de pe chip.

— Un zâmbet răutăcios şi sarcastic, continuă el. A ieşit la iveală adevărata Linnet.

Ea îşi miji ochii şi, pentru o clipă, Piers se văzu împroşcat cu un pahar de şampanie. Dar chiar în acel moment, Prufrock bătu gongul de cină, iar Linnet îi întoarse spatele şi se îndreptă spre sala de mese, având grijă să-şi strecoare braţul pe după cel al lui Sébastien.

După ce terminară de mâncat, mama lui Piers se ridică şi rosti, cu un zâmbet sclipitor ce viza întreaga audienţă:

— Vă propun să ne retragem în salon. Prufrock a avut bunăvoinţa să pregătească o mică surpriză.

O privire îi fu de-ajuns să ştie că lady Bernaise urzise un plan diabolic.

— Dans! rosti el câteva clipe mai târziu, când găsi încăperea goală şi pe Prufrock la pian, acompaniat de un tânăr uscăţiv la vioară.

— Ce drăguţ din partea ta, *maman.* Exact ce-mi doream.

Lady Bernaise se apropie graţios de el.

— Dragul meu, lumea nu se învârte în jurul tău şi îmi pare rău dacă ţi-am dat vreodată impresia asta. Stai mai bine jos şi odihneşte-ţi piciorul. Sébastien va dansa cu mine, fireşte.

— Fireşte, o îngână Piers, luând loc pentru a admira spectacolul oferit de mama sa. Tatăl lui se aşezase pe un scaun cu jilţ, de cealaltă parte a divanului, şi privea şi el scena. Nici măcar nu-şi masca intenţiile. O urmărea intens cu privirea pe fosta nevastă, care valsa cu nepotul ei şi râdea întruna.

— E la fel de graţioasă ca în tinereţe, comentă Piers după un răstimp.

Prefera să discute decât să se holbeze la dansatori. Pe deasupra, nu suporta să-l vadă pe Bitts sorbind-o din priviri pe Linnet. Oricât de slab pregătit ar fi fost, Bitts era doctor, nu un tânăr amorezat.

— Cine, maică-ta? întrebă ducele. N-ai văzut-o când avea şaptesprezece ani. Era mlădioasă ca o trestie şi avea scântei în priviri, de nu găseai bărbat să nu fie îndrăgostit de ea.

— N-o inviţi la dans?

Tatăl său îi aruncă o privire scurtă şi Piers îşi dădu seama, uluit, că împărtăşeau acelaşi tic nervos al buzei.

— Stai liniştit c-o invit eu. A pregătit distracţia asta şi n-ar fi politicos din partea mea să n-o las să mă refuze. Pe vremuri, nu valsam, îţi imaginezi.

— Pe vremuri? repetă Piers, uşor tâmp.

— Am încălcat aproape toate regulile societăţii. N-am aşteptat să facem cunoştinţă, să-i cer mâna, la dans. Pur şi simplu, am luat-o şi am pus-o la podea.

— Păi ce mai aştepţi, făcu Piers. Pune-o la podea.

— Acum n-ar mai vrea. Aşteaptă cu nerăbdare să mă refuze.

Piers recunoscu acel surâs sarcastic. Era surâsul său.

— Iar ca să plătesc pentru păcatele mele, trebuie să-i dau această satisfacţie, adăugă ducele.

Era posibil ca mama lui să refuze să danseze cu tatăl său, dar Sébastien n-ar fi pierdut ocazia s-o invite pe Linnet la dans, şi n-ar fi îndurat, pentru nimic în lume, să-l vadă pe tânărul său văr şoptind vorbe dulci în urechea lui Linnet.

Se ridică din scaun, apoi ezită.

— Noroc, îi spuse tatălui său, înainte să plece.

— Prea târziu, răspunse ducele. Noapte bună.

capitolul 16

— Eşti un porc, îi zise Linnet.

O trezise fluturând o panglică pe la nasul ei, gâdilând-o.

— Ţi-am adus o ceaşcă de ciocolată caldă.

— Asta te face să fii mai puţin porc, rosti ea, ridicându-se pentru a putea sorbi lichidul cald.

Şi pentru a-l privi pe furiş, deşi îi era greu să înţeleagă ce-o făcea să se comporte astfel. Dar o femeie care visase toată noaptea că un anume doctor o sărută nu avea nici o scuză.

— Nu fi atât de hotărâtă în privinţa lui Sébastien! rosti el.

Se ferea s-o privească în ochi, preferând să-şi facă de lucru cu panglica, asemenea unui copil preocupat de jucăria lui.

— Îmi strici panglica şi e printre preferatele mele.

— E de mătase? întrebă el, făcând încă un nod.

— Fireşte. De ce întrebi?

— Ne trebuie un material mai zdravăn cu care să-i legăm pe bolnavi de masa de operaţie. Deocamdată, folosim frânghii, care lasă urme, spre nemulţumirea lor. Poate că mătasea e mai bună.

Îi testă din nou rezistenţa, dar de data aceasta panglica se rupse în două.

— Pentru numele lui Dumnezeu! Chiar era necesar s-o rupi? Îmbracă frânghiile în mătase, ce zici?

— O idee minunată. Ai auzit ce-am spus despre Sébastien?

— Da. Ţi-e teamă c-o să-ţi pierzi tovarăşa de joacă?

Piers pufni.

— Aş vrea să fiu băiatul ăla pe care ţi-l închipui tu.

— De ce?

— În treizeci-patruzeci de ani vom descoperi un leac împotriva infecţiilor. Va fi o revoluţie în chirurgie.

— Păi tu ai în jur de treizeci, nu? Te văd operând la şaptezeci şi cinci de ani, proptit de masă.

— Despicând nasul pacientului cu mâinile mele tremurătoare, îşi imaginä el.

— Spun că eşti copil pentru că te comporţi ca un copil pe care l-au dezamăgit părinţii, iar el e hotărât să le-o plătească.

— Îmi iubesc mama, spuse Piers, de parcă ar fi plecat urechea la spusele ei.

Apoi Linnet realiză că nu-i stătea în fire să ignore spusele altora.

— Bineînţeles că o iubeşti. Şi nu doar pe ea, ci şi pe tatăl tău. Iar el te iubeşte pe tine.

— Sentimentalismul ăsta matinal îmi dă dureri de

stomac.

— Observ că nu-ţi prea dă pace stomacul, rosti ea cu subînţeles. Poate ajungi pe mâna lui Sébastien peste vreo treizeci de ani.

— La naiba, sper că nu. E printre cei mai buni, dar nu-i o procedură plăcută. Hai să mergem, ce zici? Mi-e greu să fiu într-atât de intim cu o femeie cu care nu m-am culcat încă.

Linnet îşi termină ciocolata şi sări vioaie din pat. O întrista gândul că Piers nu va putea niciodată să facă dragoste.

— Cum *te-ai rănit* la picior… şi restul? rosti în timp ce se îndrepta spre paravan.

Îşi aranjase hainele acolo cu o seară înainte.

Nu primi niciun răspuns şi se întoarse. Piers o cerceta cu privirile.

— Ce e? Am vărsat ciocolată pe mine?

— Cămaşa ta de noapte e aproape transparentă, spuse el pe-un ton jos şi mârâit. Aproape că pot să-ţi văd posteriorul.

Sări în spatele paravanului, străbătută de un val de căldură, dar şi de un strop de tristeţe. Ea, care nu-şi dorise niciodată să se culce cu un bărbat (dacă era să fie sinceră), ei bine, se putea vedea în pat cu unul. Piers. Piers, cel neputincios. Era cea mai crudă ironie a sorţii.

— Nu-mi place cuvântul acesta, *posterior,* spuse controlându-şi vocea ca să nu iasă la iveală nici o urmă de dorinţă. E cumva un cuvânt medical?

— Ce ai prefera? Fund? Şezut? Popou?

— Fund, cred.

— Eu parcă prefer *şezut.* Are aşa un sunet rotund. Rotund şi luxuriant.

Linnet îşi trase rochia peste cap şi o lăsă să se aşeze în jurul ei, apoi îşi apucă fundul cu mâinile.

Cu siguranţă, era rotund. Spera că şi luxuriant.

Ieşi de după paravan şi merse spre noptieră.

— Mai trebuie doar să mă pieptăn. M-am hotărât să-mi împletesc părul azi, să văd dacă se mai încurcă aşa de

tare. Nu-i face decât probleme Elizei.

El veni lângă ea şi începu să-i încheie nasturii fără să se lase rugat. Linnet îşi trecea peria prin păr şi se opri când văzu imaginea lor reflectată în oglindă.

— De parcă am fi căsătoriţi de zece ani, zise el zâmbind.

— Nu ai de gând să te căsătoreşti niciodată?

— Nu văd de ce-aş face asta.

— Cum aşa? Apoi înţelese. Oh, pentru că nu poţi să – adică, nu poţi avea copii?

— Instituţia căsătoriei e făcută exact pentru asta, spuse el. Altfel nu-şi are rostul.

Ea deschise gura, dar realiză că nu voia să ia apărarea dragostei, nici măcar a ataşamentului, în faţa unui mizantrop, în plus, deja căzuseră de acord că dragostea şi căsnicia au puţine lucruri în comun. Îşi legă funda în partea de jos a cozii şi se ridică.

— Mergem? zise ea.

El se uită la ea din cap până-n picioare.

— Zici că ai paisprezece ani cu coada asta împletită. Şi nu ţi-ai luat ciorapi.

— Mi-am dat seama că nu are rost. Oricum, nu dăm niciodată peste alţi oameni când ieşim din casă.

— Prufrock nu face parte dintre valeţii care cred că lumea trebuie să fie trează în zori.

— E un valet foarte ciudat, spuse Linnet luându-l pe Piers de braţ.

— Ţi-am zis, nu e un valet, e un spion de-al tatălui meu.

— De ce ar vrea tatăl tău un spion la tine în casă? Piers ridică din umeri.

— Nu mai face aşa din umeri. Faci asta întotdeauna când încerci să eviţi o întrebare. De ce are tatăl tău nevoie de un spion la tine în casă?

— Presupun că vrea să ştie ce se petrece aici.

— Şi spuneai că are unul şi în casa mamei tale.

— Da.

— Încă e îndrăgostit de ea, să ştii. Şi sentimentul e

reciproc.

— Sébastien mi-a zis acelaşi lucru. Ei trebuie să hotărască ce vor să facă.

Linnet se uită la chipul lui serios şi înţelese că nu voia să mai continue cu acest subiect. În plus, chiar nu era treaba ei.

— Îmi spuneai că aţi organizat camerele din castel în funcţie de boli.

— Şi în funcţie de sex, spuse el, folosindu-se de baston ca să dea la o parte o piatră înainte de a păşi. Pacienţii au atâtea mofturi legate de decenţă şi de pudoare!

— Atunci de ce e Gavan cazat lângă domnul Hammerhock? Mi-ai zis că domnul Hammerhock ar putea avea o infecţie.

— E prea puţin probabil. Febra aftoasă pare a nu mai fi infecţioasă după ce se sparg leziunile pielii. Voiam doar să mă asigur că nu te îndrăgosteşti de el. Iritaţia lui şarmantă îl face un pericol pentru orice femeie. Ca să nu mai pomenesc de bâlbâiala simpatică pe care a dezvoltat-o. Deşi, din păcate, pare să-i treacă.

— Cred că aerul e mai cald azi, spuse Linnet când trecură de ultima cotitură, după postul de pază, aproape de bazin.

— Nu-mi place cerul, spuse Piers încruntat.

— Dar ce-are? Nu e niciun nor. Linnet se întoarse cu spatele la el, ca să-i descheie nasturii.

— Culoarea asta mofturoasă spune că urmează o furtună. Poate.

— Poate? Ai ajuns să pui diagnostic şi vremii? Îşi dădu jos rochia. Am exersat aseară, să ştii.

— Zău?

— Da, pe podea. Eliza a intrat peste mine, fapt care i-a confirmat suspiciunile că am luat-o razna.

Linnet fugi până la piatra de lângă bazin.

— Mai încet, mă faci să mă simt neputincios.

— Şi îţi rănesc sentimentele inexistente? îl tachină ea.

Se duse chiar până la marginea stâncii. Un vânt uşor

venea dinspre mare, aducând cu el un fel de căldură sărată.

Piers îşi dădea jos cizmele. Se uită la ea pentru o clipă, apoi continuă să se dezbrace. Ea se încăpăţâna să-i ţină privirile aţintite asupra ei. Ştia că vântul îi lipise cămaşa de trup, urmând fiecare curbă. Voia…

Brusc, simţindu-se vinovată, îşi dădu seama cât era de meschină. Era urât din partea ei să afişeze în faţa lui ceva ce nu va putea avea vreodată.

Se aşeză, cu genunchii la piept. Piers îşi dădea jos cămaşa, iar ea se uita la el, prefăcându-se că priveşte spre apă. Pieptul lui era superb, presărat cu păr care se îndesea pe măsură ce cobora spre abdomen. Degetele ei doreau să-l atingă, să-i mângâie pieptul, spatele, până jos pe…

Fund. Sau poate cuvântul corect pentru posteriorul masculin *era* dos, gândi ea, uitându-se la el când era întors cu spatele, ca să-şi aşeze hainele.

Un moment mai târziu, amândoi săreau în apă. În loc să-i fie groaznic de frig, adora senzaţia căderii, felul în care apa o răvăşea, de parcă ar fi dormit exact până în clipa în care atingea apa.

Apoi adora şi felul în care Piers o trăgea lângă el. Dar nu o lăsa să stea mult acolo.

— O mână pe margine, strigă el. Încearcă să înoţi.

Ea respiră adânc şi se depărta de marginea bazinului. Şi se scufundă instantaneu.

O ridică şi o aduse înapoi pe marginea bazinului.

— Pluteşte pentru o clipă, apoi dă din braţe, îi ordonă el. Nu uita să dai şi din picioare.

Tremura atât de tare, încât nu-şi imagina că s-ar putea mişca… dar reuşi. Cât ai zice peşte, izbuti să se menţină la suprafaţă. Se deplasa încet, dar nu se scufunda. Piers rămase lângă ea, urlând instrucţiuni pe care, în mare parte, ea nici nu le putea auzi. Dar până la urmă, prinse ideea, felul în care braţele trebuiau mişcate separat, în sus şi în jos, capul întors într-o parte, cum picioarele…

O apucă de picioare cu mâinile acelea pricepute de chirurg şi i le ţinu întinse ca să-i arate cum să le mişte.

Slabă din fire, uită imediat de înot şi dori ca el să-şi mişte mâinile în sus, tot mai sus.

El nu făcu asta.

În cinci minute, reuşi să ajungă în celălalt capăt al bazinului. Inima îi bătea repede şi nu se putea opri din râs.

— Te descurci să mergi înapoi la fel? ţipă el.

Fără să-i răspundă, se îndepărtă de margine şi începu lupta cu apa, făcând cale întoarsă. La jumătatea drumului, ochii o usturau, gura îi era plină de apă sărată, şi braţele o dureau.

Un val îi trecu peste cap, iar ea ezită, îndeajuns încât să se scufunde.

Braţul lui Piers o prinse de mijloc.

— Destul de bine, îi şopti la ureche. Haide!

O trase pe margine şi o lipi de trupul lui. Se încolăci în jurul lui în mod natural, ca un copil de mama sa. Însă felul în care îi simţea corpul puternic nu avea absolut nimic de-a face cu instinctul matern.

— Îţi bate inima foarte repede, observă el. Prea mult efort pentru cineva care nu face altceva decât să danseze.

Nu avea de gând să-i spună adevăratul motiv pentru care inima i-o luase razna. Îl lăsă să o ridice din bazin şi nici măcar nu se uită la el cum îşi luă avânt prin apă, dând la o parte valuri de parcă ar fi fost mici unde în cadă.

Linnet avea senzaţia că picioarele-i erau de gelatină. Poate că avea dreptate. Găsi teancul de prosoape trimise de Prufrock şi se înfăşură din nou cu toate.

Chiar că era cazul să-i spună lui Prufrock că aveau nevoie de un prosop în plus, special pentru Piers. Dar, stând pe piatră, îşi dădu seama că îi făcea plăcere să îi ofere unul încălzit pe trupul ei. Sau două.

Îl făcea să o privească. O făcea să se simtă vie, de parcă îi cânta sângele în vene.

Desigur, aşa se explica şi bucuria mamei sale, când pleca în câte-o vizită confidenţială. O făcea să se simtă vie, probabil. Biata mama!

Linnet se întoarse pe o parte în cuibul ei de prosoape, amintindu-şi de râsul mamei. Trebuie să fi fost dependentă

de genul de senzaţie pe care o avea ea lângă Piers. La fel de clară ca şi dependenţa de opiu a tatălui lui Piers. La fel de simplu.

Şi Piers avea dreptate, niciodată nu o iertase cu adevărat pe mama ei pentru faptul că voia să fie cu bărbaţi străini mai mult decât voia să fie cu propria-i fiică. Îndeajuns de mult încât, într-o noapte plecase să se întâlnească cu un bărbat necunoscut – niciodată nu aflaseră cine era – şi murise când caleaşca ei se lovise de nişte bolovani căzuţi pe drum.

„Eu n-aş face asta niciodată, gândi Linnet. Eu nu aş… dar asta nu înseamnă că nu pot să o înţeleg.” Mai ales atunci când atingerea lui Piers îi săgeta foc prin vene.

Undeva în junii inimii ei, un gol la fel de rece ca apa dispăru.

— Te iubesc, şopti Linnet, spunând vântului, pietrei mirosului de peşte şi de mare şi amintirii mamei ei.

Piers apăru cu apa rece curgând de pe el.

— Ai de gând să-mi dai şi mie un prosop? Asta pe lângă faptul că eu sunt cu mult mai mare decât tine.

Ea îşi dădu jos prosopul din cap şi i-l dădu.

— Mai am nevoie de unul, spuse el, frecându-şi părul.

Ea i-l dădu pe cel din jurul picioarelor.

— Ştii câţi oameni au boli care le cauzează pierderea degetelor? Aş mai vrea un prosop.

Linnet clipi surprinsă.

— Degetele mele sunt la locul lor.

Era ceva jucăuş în ochii lui, ceva primitiv, care îi făcu întregul corp să tremure. Instantaneu. Se simţi ca o sclavă a unui rajah, lipsită de coloană şi de voinţă.

— Încă un prosop, ceru el.

Se mişcă încet, trăgând colţul prosopului de pe umerii ei, rulându-l puţin într-o parte, desfăcându-l ca pe un cadou. Nu trebuia să se uite în jos ca să ştie că sfârcurile îi ieşeau la iveală pe sub cămaşa udă. Nu era nevoie să se uite în sus ca să ştie că el devora privelişte a.

Aruncă prosopul înspre el şi se întinse, cu braţele deasupra capului. Piers se ştergea şi o sorbea din priviri

fără vreo urmă de regret sau de bun-simţ.

— Tu, spuse el într-un final, legându-şi prosopul în jurul taliei, eşti…

Privirile lui ţâşniră în sus.

— Drăcia dracului!

capitolul 17

Linnet se ridică în capul oaselor şi-şi îndreptă privirea spre Piers, apoi spre orizontul pe care el îl scruta. Spre ei se îndrepta o masă de întuneric, de parcă noaptea se lăsase din senin, căzuse peste mare şi era…

Piers o trase în picioare, întinzându-şi cealaltă mână spre baston. Apoi îi slobozi mâna.

— Fugi! Fugi la castel cât poţi de repede.

Tânăra aruncă o privire peste umăr. Norul negru, învolburat, se îndrepta spre ei cu repeziciune. Dar, lucru ciudat, cerul era încă albastru în partea opusă, iar soarele încă strălucea.

Piers ajunsese deja pe potecă.

— Linnet! zbieră el, fără să privească în urmă. Fugi, netoato!

Ţâşni pe urmele lui. Bărbatul dinaintea ei înainta cu neaşteptată iuţeală, într-un fel de fugă pe trei picioare, cercetând terenul cu luare-aminte înainte să-şi sprijine bastonul de pietre. Odată ce-l ajunsese din urmă, îşi întoarse capul din nou.

Norul avea mai degrabă o nuanţă verde-albăstruie. Şi parcă era însufleţit. Teama fu înlocuită de fascinaţie. Îşi reluă fuga după Piers.

— Ce e? Ce e chestia asta? întrebă ea.

— Vremea, veni din scurt răspunsul lui. Nenorocita asta de vreme galeză. Nu vrei cumva să fugi, te rog?

— N-am de gând să te las în urmă, spuse ea.

Un vânt se desprinse din nor şi-i ajunse din urmă,

luându-i cuvintele din gură.

Încă o privire peste umăr o convinse pe Linnet că nu vor avea timp să ajungă la castel. Orice ar fi fost în norul acela, înghiţea albastrul oceanului, îndreptându-se spre coastă precum o fiară turbată. Şi totuşi, în chip straniu, soarele încă strălucea pe cer chiar deasupra lor.

Piers înainta încă şi mai rapid. Se împinse în piciorul său stâng, lăsând să se întrevadă forţa ce sălăşluia în el.

— Spre postul de gardă, strigă el, cuvintele abia auzindu-i-se în vuietul vântului.

Aproape că ajunseseră la cotitura de pe cărare dincolo de care se înălţa micuţa clădire.

Vântul îi împingea de la spate, iar Linnet simţi dintr-odată ploaia rece înţepându-i umerii şi spatele precum zeci de ace.

Cu un efort greu de imaginat, Piers grăbi pasul şi o luă înainte. Ajunse la uşă, o deschise cu putere şi o apucă de braţ pe Linnet, care venea în urmă gâfâind, trăgând-o cu o asemenea tărie, încât picioarele i se desprinseră de pe pământ pentru o clipă.

Trânti uşa după ei.

O secundă, ochii lor se întâlniră în penumbra încăperii. Apoi, ca într-o salvă de împuşcături, uşa de lemn s-a încovoiat sub rafalele într-atât de puternice, încât cadrul uşii tremura vizibil.

— Dumnezeule, şopti Linnet. Ce-i asta?

— Grindină, o lămuri Piers, întorcându-se şi şchiopătând spre interiorul încăperii. De-aia ţinem întotdeauna obloanele trase în casa asta.

Se opri, ciulind urechea.

— Cam de mărimea unor mingi de tenis, din ce aud.

— Nu am mai auzit aşa ceva, exclamă Linnet.

Privea încremenită la uşa care se zgâlţâia ca şi cum sute de pumni se năpusteau spre ea de afară, ca şi cum nişte săteni furioşi, cu furci şi coase, căutau să pătrundă înăuntru.

— Dar sigur ai auzit de celebra vreme galeză, nu? Se opreşte în două, trei ore, presupun eu. Camerista ta ştie că

ai plecat să înoţi?

Tânăra confirmă.

— Prufrock are să-i spună să nu-şi facă griji. Lucrurile astea se întâmplă îndeajuns de des, aşa că i-am poruncit să nu trimită pe nimeni să mă caute. Pacienţii mei vor fi nevoiţi să suporte îngrijirile gingaşe ale lui Sébastien.

— Îl ajută şi bobocii tăi, rosti Linnet, peste rafalele necontenite, în timp ce vântul aşternea o pătură de grindină deasupra casei.

Fata se trezi că tremura, din pricina fricii şi a frigului.

— Ştii cumva dacă găsesc pe-aici nişte haine de schimb sau o pătură? întrebă ea clănţănind din dinţi.

Piers se întoarse şi-i aruncă o privire dispreţuitoare.

— Ţi-ai uitat prosoapele, cumva?

— Îngheţ aici, suspină Linnet, cuprinzându-se cu braţele. Cum rămâne cu păturile?

Bărbatul îndreptă bastonul spre o uşiţă la stânga şemineului.

— Fă un foc. Te rog.

— Precum îmi porunceşti, i-o întoarse el.

Însă puse bastonul la o parte şi luă un amnar de pe şemineu. Din fericire, în vatră se găseau deja cărbuni şi câţiva buşteni.

Linnet deschise uşa şi descoperi un mic dormitor. Nu era acolo decât un pat mare, lângă o fereastră ce dădea spre uscat, aşa că obloanele nu erau izbite de grindină.

Găsi un şifonier în spatele uşii. Deschise uşile. Pe rafturi nu era nimic altceva în afară de o bucată de pânză ghemuită într-un colţ. O scoase afară cu degetele tremurându-i de frig şi observă că era o cămaşă de bărbat. Nu era de mătase fină, genul de cămaşă pe care ar fi purtat-o Piers. Era o ţesătură nepretenţioasă, din in.

O mirosi cu precauţie şi, spre uşurarea ei, descoperi că era curată, deşi puţin şifonată. Scăpă într-o clipită de cămaşa ei udă, pe care parcă se depuseseră sloiuri de gheaţă. Totuşi, era încă udă leoarcă, aşa că scoase capul pe uşă.

— Piers, pot să folosesc…

Doar ca să întâlnească o privelişte la care nu se aşteptase. Piers Yelverton, duce de Marchant, era gol puşcă. Stătea pe vine, înaintea şemineului, lovind amnarul de o piatră.

— Prosopul tău?

— L-a luat vântul.

— Ţi-a luat şi slipul?

— Trebuie să fi uitat să-l iau pe mine. Sunt obişnuit să înot gol.

Îşi ridică ochii spre ea, ochi calzi precum un coniac franţuzesc. Simţi căldura alunecându-i pe gât, spre sâni, spre stomac, mai jos, ca şi cum ar fi băut acel coniac. Nu-şi putea dezlipi privirile de pe trupul lui, de pe muşchii dăltuiţi pe picioare, spate, umeri.

— Vrei să mă ridic ca să nu ratezi nimic?

Glasul lui părea amuzat, însă în el se ghicea ceva animalic, adânc masculin şi primejdios.

Întregul trup al lui Linnet răspunse la chemare. Licărirea blândă, căldura de coniac se preschimbară într-o văpaie disperată ce i se aduna înspre picioare.

— Nu! răspunse cu glas sugrumat. Dacă n-ai prosop… las-o baltă.

Îl văzu că dă să se ridice şi se retrase instinctiv în cameră, închizând uşa după ea.

Simţea atingerea aspră a lemnului pe spate şi pe fese. „Sunt goală, se gândi ea. Sunt goală şi sub acelaşi acoperiş cu un bărbat gol şi am nevoie să…”

Linnet trase cămaşa pe ea în nici două secunde. Abia dacă-i acoperea genunchii, ceea ce era cât se poate de scandalos. Ţesătura groasă îi ascundea trupul îndeajuns de bine, deşi nasturii erau gata-gata să se descheie din pricina sânilor. Părea croită pentru un bărbat cu piept zvelt, ceea ce îi rezolva dilema dacă să-i dea lui Piers singura haină pe care o aveau la dispoziţie. Pieptul lui numai zvelt nu era.

Se întoarse spre pat. Era acoperit cu o pătură aspră. O trase la o parte şi sub ea găsi un cearşaf şifonat. Era îndeajuns să acopere trupul masiv al bărbatului din cealaltă cameră, iar asta era tot ce conta.

Trase cearşaful de pe pat, deschise uşa şi îl aruncă peste prag fără să se uite. Vocea lui Piers se auzi clar prin uşa de lemn, în pofida vântului.

— Ce-i cu asta?

— Pune-o pe tine, strigă ea.

— Nu-i nevoie.

— Ba, e foarte nevoie.

Clanţa se mişcă sub mâna ei.

— Şi nu intra aici fără să porţi cearşaful ăla.

Uşa se deschise, împingând-o în spate.

— Am găsit o faţă de masă.

Într-adevăr, avea o bucată de pânză albastră legată în jurul mijlocului.

— Cearşaful ar fi de preferat, rosti Linnet, cu ochii alunecând instinctiv pe pieptul lat al lui Piers. Privi mai jos şi icni.

— Asta-i cu totul indecent!

Faţa de masă era înnodată în chip oarecum nepăsător deasupra şoldului drept şi abia dacă acoperea… chestia aceea.

— Nu poţi să porţi aşa ceva!

— Păi, nu pot purta cearşaful. Doar dacă eşti dispusă să dormi direct pe pătură. Arată de parcă are mai mulţi purici decât are Rufus, adăugă el cu un surâs straniu jucându-i pe buze.

Linnet privi oripilată spre pat.

— Eu nu mă aşez acolo.

— Nu avem alt loc în care să ne aşezăm. E o lipsă nejustificată de mobilă în casă. Bănuiesc că a fost împrumutată de vecini. Foarte chibzuiţi, galezii ăştia. Aparent, s-au gândit că o casă nu are nevoie de scaune sau de o masă, de vreme ce nimeni nu locuieşte în ea. Avem noroc că au lăsat patul.

Linnet aruncă o privire pe lângă umărul lui Piers şi se convinse că în camera din faţă nu se găsea nimic în afară de un bufet masiv. Se uită din nou la pat.

— Din câte am înţeles, puricii nu pot trăi fără sânge mai mult de câteva săptămâni, rosti Piers, aruncând

cearşaful pe pat. Poţi să-l întinzi din nou? Piciorul meu n-a suportat prea bine ţopăiala la deal, aşa că fie am să mă aşez undeva, fie am să mă prăbuşesc. Aş face-o eu însumi, dar pe moment bastonul e singurul lucru care mă ţine drept.

Linnet se îndreptă spre pat şi începu să îndese marginile cearşafului pe toate părţile.

— E mai greu decât pare, spuse ea încercând în zadar să facă conversaţie, nu cumva să fie tentată să se uite la Piers din nou.

— Ar trebui oare să plătesc cameristele în plus, ca să facă patul?

Părea plictisit.

Linnet se dădu bătută la capătul de jos al patului. Probabil că băgase prea mult din cearşaf la capătul de sus, căci nu stătea nicicum.

— Ia loc, spuse ea, făcând un gest spre pat.

Piers se aşeză, gemând.

— E mai bine? întrebă ea.

După un moment, se aşeză şi ea la capătul patului, lăsându-i la dispoziţie destul spaţiu. Oricât de necuviincios ar fi fost, nu putea să rămână în picioare pe întreaga durată a furtunii.

Piers îşi înfipse degetele în piciorul drept, masându-l cu putere.

— Orice e mai bine decât să stau pe el după o asemenea fugă, spuse el fără să-şi ridice privirea.

— E aşa de mult timp?

— Aproape de când mă ştiu.

— De ce nu se vindecă?

Bărbatul clătină din cap.

— Nu voi şti până când nu-mi fac o autopsie… Glumă proastă, ştiu. Cred că muşchiul a murit, înăuntru. Am avut pacienţi care au suferit moartea unui muşchi în urma unui accident traumatic. În unele cazuri, durerea trece. În altele… nu.

— Nu e nicio şansă?

Îi privi degetele pentru o clipă.

— Nu ai nici măcar o cicatrice, din câte văd.

Îşi întoarse piciorul puţin spre exterior, iar ea tresări la vederea unei cicatrici urâte, care se întindea ca dinţii unui ferăstrău, din partea de sus a coapsei până dincolo de genunchi.

— Cum ai supravieţuit?

— Probabil că nu ar fi trebuit, rosti el cu un calm neomenesc, în primul rând, din pricina enormului risc de infecţie. Dar sunt un ticălos dur.

Într-un târziu, o privi şi rânji la ea. Linnet nu-i putu răspunde cu un zâmbet. Era cutremurată de teribila durere ce se ascundea în spatele acelei cicatrici imense. Fără să gândească, întinse mâna şi-şi plimbă degetele pe pielea zbârcită.

— Te doare cicatricea în sine sau numai muşchii piciorului?

Piers nu-i răspunse, aşa că privi spre el, găsindu-l cu ochii aţintiţi spre degetele ei.

— Cred că eşti prima femeie care m-a atins acolo, rosti el încet.

Pe chipul său nu se citea nicio emoţie.

— Ce gând ciudat, adăugă el.

Evident că nicio femeie nu-l atinsese acolo, având în vedere condiţia lui. Degetele ei păreau palide, lăptoase, în contrast cu peticul întunecat de piele. Linnet îşi dădu dintr-odată seama că pusese mâna pe coapsa interioară a unui bărbat, atât de aproape de…

Îşi trase brusc mâna.

— Mi-a plăcut, rosti Piers cu glas gutural.

Linnet se simţi atât de stânjenită, încât obrajii îi erau, probabil, roşii ca racul. Aruncă o privire spre chipul lui. Recunoştea deja expresia aceea. Dorinţă. Trase adânc aer în piept.

— Am vrut doar să…

Se fâstâci. Părea că abia se stăpânea să nu izbucnească în râs, nemernicul.

— Încercam doar să arăt compasiune pentru starea ta.

Piers se rezemă cu spatele de tăblia patului şi îşi duse braţele după cap. Ceea ce făcu să se mişte întru câtva faţa de masă, nu putu ea să nu observe. Nu părea să-l cuprindă prea bine.

— Nu am permis nici unei femei să-mi mângâie acea parte a piciorului.

— Desigur. Înţeleg foarte bine, încuviinţă Linnet.

Mâinile îi erau încleştate în poală, însă buricele degetelor încă o gâdilau de la atingerea pielii lui.

— Deşi mi-a plăcut. Poate că ar trebui să-mi găsesc o domniţă numai pentru asta. Ce crezi? Am putea s-o găzduim în aripa de vest, cu Gavan şi cu pacienţii pe moarte, dar care nu sunt infecţioşi.

Linnet se sprijini cu spatele de stâlpul patului. Vaietul vântului în jurul casei îi dădea impresia că sunt singurii oameni rămaşi în întreaga lume.

— De ce? întrebă ea din pură curiozitate. Doar pentru ca doamna aceea să-ţi maseze cicatricea din când în când?

— În niciun caz o doamnă, obiectă Piers. Asta-i ideea.

Ochii îi erau plini de voioşie. Voioşie şi… altceva.

Doar dorinţă, îşi spuse Linnet. Dorinţă, pur şi simplu. Îşi ridică picioarele şi le ghemui într-o parte. Îi urmărea fiecare mişcare cu privirea.

— Ce-ar putea o asemenea femeie să facă pentru tine, iar o doamnă nu ar putea face?

— Doamnele vin cu prea multe complicaţii, rosti el, mişcându-se în aşa fel încât piciorul său întins îi atinse tălpile lui Linnet.

— Complicaţii precum căsătoria? întrebă ea, mândrindu-se în sinea ei că nu avusese nicio reacţie la atingerea lui.

— Printre altele, încuviinţă el. Precum ar fi să trăieşti cu aceeaşi femeie pentru mult prea mulţi ani. Nu-mi spune că nu te-ai gândit la neajunsurile unei asemenea situaţii.

Se gândise. Nimeni nu putea flirta cu un prinţ pentru două luni fără a încerca să-şi închipuie cum ar fi să-i vadă faţa de cealaltă parte a mesei la micul dejun pentru tot restul zilelor. Iar dacă prinţul în cauză era Augustus, îi era

greu să evite senzaţia de cufundare care însoţea o asemenea viziune.

— Te-ai gândit, râse el. Nu sunt singurul lup singuratic.

— Ba eşti! clătină ea din cap. Eu vreau să mă căsătoresc. Vreau să mă şi îndrăgostesc, deşi realizez că cele două nu sunt neapărat compatibile.

Piers pufni.

— Eşti o romantică incurabilă, cu toate că nu prea pari să te sinchiseşti la gândul unui eventual adulter.

— Am citit prea multe romane siropoase pentru a fi altfel.

— Romanele nu au nici în clin, nici în mânecă cu viaţa adevărată.

— Sunt preferabile vieţii, grăi Linnet. E foarte plăcut să vezi că oamenii răi primesc pedepsele ce li se cuvin.

— De ce nu te aşezi lângă mine? Stâlpul acela nu pare prea confortabil, pe când tăblia patului e un spătar destul de bun.

Ce-i drept, nu era deloc confortabil. Dar… Îl cercetă bănuitoare.

— Furtuna nu se potoleşte prea curând, remarcă el. Suntem blocaţi aici pentru cel puţin câteva ore. Pe deasupra, există câteva goluri în cunoaşterea ta asupra vieţii adevărate pe care am putea să le discutăm. Întotdeauna am vrut să sporovăiesc cu o femeie adulteră. Până să ajungă la mine, sunt de obicei ciuruite de sifilis şi nu prea au chef să bârfească despre trecutul lor picant.

— Nu sunt adulteră, având în vedere că nici măcar nu sunt măritată. Şi dacă tot suntem la subiectul ăsta, s-ar cuveni să-ţi atrag atenţia că, în viaţa adevărată, aş fi compromisă de furtuna asta şi că ar trebui să ne căsătorim, rosti ea, îndreptându-se spre căpătâiul patului şi aşezându-se lângă el.

— Nu renunţa la speranţă, o consolă Piers amical. Încă poţi pune mâna pe un ducat. Doar că nu pe ducatul meu, de vreme ce nimeni din Wales nu dă două parale pe ce facem noi doi. Tatăl meu e, probabil, în castel, rugându-se

pentru un miracol. Al tău e în Londra, gândindu-se că eşti contesă, pe cale să devii ducesă.

— La ce miracol se aşteaptă tatăl tău? întrebă Linnet.

— Ei, ca trecutul să nu se fi întâmplat vreodată. Ca mama să-l ierte. Ca leziunea mea să dispară.

— E foarte trist.

— N-are nepoţi. Foarte dezamăgitor.

Linnet îl înghionti.

— Nu fi atât de urâcios. Ştii la fel de bine ca mine că tatăl tău nu e un monstru. E stupid din partea ta să tot pretinzi că e.

— Sper că n-ai de gând să-mi spui că sunt pueril.

— Nu te deranjează să fii pueril, observă ea. Dar cred că ţi-ar displăcea să afli că eşti un idiot. Eşti prea atent ca să nu-i bagi de seamă suferinţa.

— Ei bine, dacă o spui astfel…

— Suferă pentru că vă iubeşte – pe tine şi pe mama ta.

— Observ că nu mai ai subiecte de conversaţie, rosti Piers neaşteptat de calm.

— O să-i dau un pupic bătrânului nemernic, ce zici de asta?

Se întoarse spre el şi-i zâmbi.

— Nu! protestă el, cutremurându-se şi acoperindu-şi faţa cu braţul. Nu încerca să-mi otrăveşti voinţa cu grimasa aia a ta. Aristotel credea în liberul-arbitru, şi eu la fel!

Linnet izbucni în râs şi îi trase braţul de pe chip.

— Uite.

Lăsă zâmbetul să i se răspândească pe întreaga faţă.

— Oare acum te am la degetul mic?

— Vai, n-a funcţionat de data asta, spuse el batjocoritor. Poate că-ţi pierzi îndemânarea.

Cu o mişcare rapidă, se răsuci deasupra ei.

Linnet fu uimită. Dintr-odată, se găsi întinsă pe spate, cu mâinile prinse deasupra capului.

— Mai zâmbeşte-mi o dată, să vedem dacă farmecele tale îşi fac încet-încet efectul sau dacă sunt imun la ele.

Cuvintele îi erau zeflemitoare, dar îndărătul lor se

ascundea o dezmierdare, o dezmierdare aspră, insolentă.

Ea îi zâmbi. Însă nu era zâmbetul folosit pentru portretele de familie. Venea din alt loc, dintr-un ungher înfometat, pătimaş, sălbatic.

— Iisuse, făcu el. Cred că…

Simţea fiecare centimetru al trupului său musculos pe al ei.

— Eşti la cheremul meu?

— Nu tocmai. Dar, pe toţi dracii… eşti bună. Linnet deschise gura şi-şi trecu delicat limba peste buza de jos. Îi simţea răsuflarea adâncă, tremurătoare.

— Vreau să te sărut.

— Iar eu aş vrea să-ţi sărut piciorul, răspunse ea, întrebându-se dacă o luase oare razna.

— Tu…

— Da?

— Ai face orice doar ca să câştigi, nu-i aşa?

— Sunt foarte competitivă. Credeai că eşti singurul? râse ea.

— Dumnezeule! mormăi el şi într-un târziu îşi coborî capul spre ea.

O urmă de sare din apa mării îi stăruise pe buze. Iar sărutul conţinea chintesenţa lui Piers: aspru şi capricios, fără un dram de blândeţe. Linnet se simţea din nou ca o sclavă căzută la picioarele stăpânului. Nu, nu la picioarele sale, de vreme ce întregul ei trup fremăta sub greutatea lui.

Întinsă sub stăpânul ei, supunându-se…

— Iisuse, oftă Piers, ridicându-şi gura şi cercetând-o din priviri. De ce am impresia că fac dragoste cu o păpuşă de cârpe? Ieri păreai că ştii să săruţi.

Linnet îşi eliberă mâinile din strânsoarea lui şi îi împresură gâtul.

— Nu facem dragoste.

— Da, sigur. Hai să ne întoarcem la observaţia mea iniţială, fără să mai vorbim despre dragoste. De ce oare îmi bat capul să sărut o fleşcăită…

Ea îşi înăbuşi un mormăit.

— Piers, mai taci din gură.

Într-o clipă electrizantă, ochii li se întâlniră. Apoi, ochii lui se întunecară, iar gura lui o găsi din nou pe-a ei.

Se descotorosi de fanteziile în care juca rol de sclavă şi se concentră, în schimb, asupra gustului lui: arzător şi masculin. Pe senzaţia pe care i-o evoca trupul solid de deasupra ei. Pe felul în care el o devora, pe felul în care ea îi răspundea la sărutări.

Sărutările îi făceau corpul să se topească sub al lui. Îşi plimbă mâinile pe spatele lui, urmând contururile muşchilor, al spatelui ce se curba spre mijlocul lui, oprindu-se la faţa de masă.

Bărbatul îşi împingea genunchiul între coapsele ei, iar cămaşa – ce se întâmplase cu cămaşa? Trebuie că a…

Piers se eliberă din temniţa gurii ei, iar buzele-i lăsară dezmierdări dogoritoare pe conturul obrazului.

Linnet căuta pierdută spre tavan, cu simţurile inundate de atingerea şi de mirosul său. Simţea cămaşa ridicându-se încă şi mai mult, iar odată cu ea, atingerea pielii lui.

Capul lui coborî spre sânii ei şi un geamăt se înălţă din pieptul ei.

— La naiba, Linnet, ai cei mai grozavi sâni pe care i-am…

Nu mai înţelese ce urmă, căci Piers îi ţinea sânul în palmă şi-şi puse gura pe sfârc. O învălui o senzaţie nemaipomenită, îmbătătoare şi… îi sugea sfârcul. Linnet suspină. Sau poate că ţipase. Sau poate că fusese prea aspru pentru a fi un ţipăt. Nu ar trebui să scoată asemenea sunete, ar trebui…

— Opreşte-te, rosti el, ridicându-şi capul şi pironind-o cu privirea.

— Nu te opri, aproape că cerşi ea.

— Iarăşi ai început să gândeşti raţional. Şi din nou eşti rigidă.

— Nu.

Îşi trecu degetele peste pieptul său, întocmai precum îşi închipuise, peste muşchii laţi şi pe sfârcurile arămii.

— Eşti frumos.

— Şi tu eşti ţicnită dacă crezi asta, i-o trânti el.

Îi alintă unul dintre sfârcuri, la care el răspunse cu un geamăt. Mai făcu o dată la fel, mai ferm. Piers îşi dădu capul pe spate, lăsându-i ei loc să alunece sub el şi să-şi înlocuiască degetele cu gura.

Îl simţea fremătând, aşa că încercă una-alta… lins, chiar şi o mică muşcătură. Orice făcea trupul de deasupra ei să palpite. Jumătate din atenţie era îndreptată asupra lui, cealaltă asupra senzaţiei date de mişcările ritmice ale bazinului.

— De-ajuns, spuse el, rostogolindu-se pe spate şi luând-o după el.

— Piciorul tău! Îmi pare rău, suspină ea.

Piers îşi împinse genunchiul între coapsele ei. Cuvintele i se prăbuşiră pe limbă. Fiecare senzaţie din trupul ei ducea spre dulcele lăcaş dintre picioarele ei.

— Dumnezeule, gemu ea. Te rog…

Îl auzi chicotind înfundat, căci buzele îi erau din nou ocupate cu sfârcul ei, lingând, gustând, ospătându-se Apoi se deplasară la celălalt sfârc, sugându-l până ce femeia fremăta pe genunchiul lui, scâncind pierdută. Îl apucă de umeri, cu ochii închişi.

— Mai vrei? întrebă el, cu glas jos şi răguşit.

Îi frecă sfârcul cu degetul mare, iar ea scoase un geamăt prelung.

— Cred că te pot face să ai orgasm doar cu atât. Linnet îi distinse tonul detaşat, de medic şi înţelese ce avea de gând. Se aplecă şi-l muşcă de buză.

— Iarăşi te comporţi ca un idiot.

— De ce?

Mâinile se jucau cu sânii ei, stârnindu-i fiori.

— Observam, suspină ea. O faci când nu te simţi în largul tău.

— Ha! Sunt foarte în largul meu. Ca să nu mai spun de-al tău.

Mâna îi alunecă pe abdomenul ei până între picioare. O împinse niţel în spate.

— Deşi cred că-ţi pot spori confortul în mare măsură.

Linnet căscă gura, dar nu scoase un sunet. Tremura din fiecare fibră a fiinţei ei.

— Mai ales dacă te pun pe spate, rosti el, întorcând-o de parcă era o clătită. Mai ales dacă te sărut aici – îşi puse gura pe sânul ei – în timp ce te ating *aici.*

Degetele-i pătrunseră între picioare, tachinând, dezmierdând.

Linnet nu-şi dădea seama dacă-i cerceta reacţiile. Abia observă când gura lui îi părăsi sânul şi îşi făcu drum spre stomac. Mâna aceea îi pricinuia reacţii spasmodice, şoldurile grăbindu-se să întâlnească atingerea degetelor, gemete ascuţite luându-şi zborul de pe buzele ei.

Tocmai în acel moment, el îi despărţi picioarele mai mult.

Îl urmări năucită cum îşi duce capul între picioarele ei.

— Ce faci? ţipă ea, încercând să se tragă înapoi. Asta-i… ce… opreşte-te!

Prea târziu. Buzele lui se năpustiră asupra dulcelui contur al coapsei ei interioare, pe care limba lui îl urmări cu delicateţe, din ce în ce mai aproape.

— Miroşi aşa de bine, spuse el visător. Esenţă de Linnet cu un strop de ocean. Şi ai un gust…

Ea suspină.

— Precum cea mai dulce miere.

Se concentră din nou la ce făcea mai înainte. Îi ridică genunchii, iar limba lui o luă în stăpânire, o confiscă, o aruncă în foc.

Îşi bălăbănea capul dintr-o parte în alta, împotrivindu-i-se, ţipând încontinuu, cu fiecare mângâiere.

Un deget pătrunse în interiorul ei, iar ea cedă, ţipând atât de tare, încât auzi doar sunetul propriei ei plăceri, mai aprig decât vântul. Apoi auzi din nou vântul, dar şi şoaptele lui Piers, care o săruta cu blândeţe.

— Of, câtă delicateţe, aproape că fredona el. Totul e perfect în cel mai mic detaliu.

— Mă examinezi! strigă ea, reuşind să-şi ridice capul de pe pernă ca să vadă ce face.

Se uită la ea, cu diavolul jucându-i în privire.

— Examinez cea mai rozalie – îi mai depuse un sărut, făcând-o să se înfioare –, mai dulce – încă un sărut – şi mai încântătoare parte a lui Linnet.

capitolul 18

Linnet se trase înapoi, sprijinindu-se de tăblia patului. Imediat ce Piers îi dădu drumul la picioare, îşi trase genunchii la piept, încercând, din reflex, să-şi acopere cele mai intime părţi.

Abia îi venea să creadă că permisese să se întâmple aşa ceva. Stomacul i se strânse de jenă.

— Ai făcut un lucru foarte indecent, declară ea, aruncând asupra lui o parte din vină. Sunt sigură că oamenii nu… unde ai învăţat aşa ceva?

— De unde ştii tu ce fac sau nu fac oamenii?

Piers se întoarse într-o rână şi-şi sprijini capul pe mână.

— Ca doctor, pot să-ţi spun că fac tot felul de chestii pe care tu sau eu nu le-am încercat încă. Te-a instruit cineva, vreodată, în legătură cu ce e decent sau indecent într-un dormitor?

Linnet clătină din cap.

— Mă gândeam eu, spuse el cu satisfacţie. Având în vedere lacunele evidente din educaţia ta.

— Ce vrei să spui?

Împotriva oricărei raţiuni, trupul ei încă fremăta.

— Ştii ce tocmai ţi s-a întâmplat?

Un hohot de râs îi ieşi din gură înainte să-l poată opri.

— O să iau asta drept un da, spuse el. Ei bine, prima regulă este că nimic nu e indecent între iubiţi.

— Vorbeşti de parcă i-ai instrui pe boboci, protestă ea. Te-am auzit asaltându-i cu întrebări care erau menite să-i atragă în capcană.

— Crede-mă, niciodată nu m-aş gândi să le dau lecţii în probleme intime. În primul rând, au mai mult păr pe

piept decât îmi place mie.

Linnet îşi înfăşură braţele în jurul genunchilor.

— Eşti absurd.

— Nu mai absurd decât faptul că tu eşti o tânără femeie care n-are habar despre sistemul reproducător.

Nu-l putea contrazice aici.

— Probabil că mama ta a murit înainte să-ţi explice chestiile de bază.

— Ştiu chestiile de bază, protestă ea.

— A, da? Atunci de ce credeai că bărbaţilor nu li se scoală? Cum ar merge asta? Ca şi cum ai umple un cârnat?

— O eroare minoră, spuse ea, cu ochii aţintiţi asupra părţii cu pricina. Faţa de masă se desprinsese de mult. Evident că mama vorbea metaforic.

— Asta e o erecţie, spuse el, trecându-şi mâna pe întreaga ei lungime. Şi, apropo, nu sunt neputincios, după cum ar fi trebuit să-ţi dai seama când s-a sculat în loc să se culce.

Linnet simţi un nod în gât. Ar fi vrut să-l atingă în felul acela cu mâinile ei.

— Un bărbat are erecţie doar când vrea să fie în pat cu o femeie. Dacă nu, i se culcă.

— Aha. Deci mama a avut dreptate. Poţi s-o faci pe a ta să se culce, să văd cum arată?

— Nu. Imposibil.

— Nu o poţi controla?

— Nu în momentul de faţă şi, spre surpriza mea, rareori când eşti prin apropiere.

Linnet se simţi mai bine auzind asta.

— În caz că te întrebi, nu sunt virgin. Nu că aş susţine că am făcut dragoste cu o femeie. Am fost cu una sau două, sau cu mai multe. Dar tu eşti, evident, virgină şi una foarte neinformată. De ce nu-mi spui care crezi că-s principiile de bază, iar eu îţi voi corecta presupunerile eronate, o provocă el.

— Ca să zbieri la mine cum faci cu bobocii când fac o presupunere greşită?

— Nu. Vrei să trecem peste teorie şi să ajungem

direct la practică? Mă ating.

Instinctiv, ochii ei se întoarseră la mâna lui şi la ce făcea.

— Aş vrea să-mi dai o mână de ajutor.

— Chiar am crezut că eşti neputincios, şopti ea. Credeam că nu poţi face asta.

— Gândeşte-te bine. Bănuiesc că ai destule cunoştinţe, încât să ştii exact ce-aş vrea să fac cu ceea ce sunt dotat. Funcţionează ca unsă.

Linnet trase adânc aer în piept, fără să-şi dezlipească ochii de mâna lui.

— Nu prea cred că se potriveşte, spuse ea, mă îndoiesc că poate să intre.

— Eu, unul, nu am nicio îndoială, răspunse el.

— Dar am crezut că, adică, tatăl tău mi-a spus... E adevărat că nu poţi avea copii?

— M-ai întrebat o dată, de două ori cum m-am rănit la picior, spuse el, privind-o cu ochi mai întunecaţi decât cea mai neagră catifea.

— De trei ori, îl corectă ea. Poate de patru.

— Într-o zi, tatăl meu era în stare de euforie din cauza intoxicaţiei cu opium. Am intrat în cameră – aveam şase ani – iar el a crezut că sunt un diavol venit să-i fure sufletul.

— A crezut că eşti un diavol? La şase ani?

— Bizar, nu? Mulţi oameni ar fi de acord cu el acum, dar te asigur că eram destul de frumos la vârsta aceea, fără urmă de sulf. Deşi, aparent, eram de dimensiunile unui drăcuşor, spre eternul meu regret. Oricum, m-a aruncat în şemineu, protejându-şi sufletul în consecinţă. Ar trebui să mă bucur că e aşa un bun creştin.

Linnet suspină, ducându-şi mâna la gură.

— Din fericire, nu am luat foc, dar o pereche de suporturi de lemne forjate mi-au imprimat acest minunat memento.

Linnet se aşeză lângă el.

— Groaznic. Trebuie să fi fost înspăimântat şi în mari dureri. Ce cumplit trebuie să fi fost pentru tine! Pentru amândoi, de fapt.

— Nu-mi aduc aminte prea multe. Doar că am zburat prin aer şi că am simţit ceva durere. Dar urmările... mi le amintesc prea bine. Pentru că durerea nu voia să mă lase.

— Aşa că mama ta te-a dus în Franţa.

— Şi apoi în Bavaria. Aveau doctori mai buni acolo. Totuşi, nimeni nu înţelegea de ce nu mi se vindecă piciorul. Nu s-a vindecat. Şi nici nu se va vindeca. Câtă vreme am fost plecaţi, tatăl meu a demarat procedurile de divorţ. L-a costat un sfert din moştenirea mea să se asigure că soţia lui – mama mea – e declarată în mod legal drept adulteră.

— Nu era el însuşi. Ca doctor ştii asta, spuse Linnet mângâindu-i din nou piciorul. Degetele-i trecură peste pielea devastată.

— Ca fiu… rosti Piers, clătinând din cap.

— Aşa că i-ai spus că ai rămas neputincios! Pentru că e atât de mândru de istoria familiei sale. Ştiai exact ce-l va durea mai mult decât orice, ideea că el însuşi e cauza stingerii viţei sale.

— Rostit de gura ta, parcă nu mai pare un plan atât de inteligent.

Şi el îi pusese mâna pe picior, înscriindu-i mici cercuri de foc pe coapsă.

— Iau în considerare o eventuală împăcare.

— Ar trebui.

— Prin asta voiam doar să-ţi arăt că nu sunt cu adevărat impotent. Iartă-mă dacă nu izbucnesc în lacrimi şi nu fug să-l consolez pe tăticu’.

Linnet îşi îndreptă atenţia asupra piciorului lui, mişcându-şi degetele de la cicatrice la pielea acoperită cu fire de păr, întinsă peste muşchi. Nu-l privi în faţă.

— Amândoi am fost de acord să punem capăt logodnei.

Piers încuviinţă.

— Asta înseamnă că trebuie să te hotărăşti ce anume vom face în continuare. Eu nu am nimic de pierdut, pe când virginitatea ta e în pericol.

Tipic pentru Piers. Un alt bărbat ar fi minţit-o sau ar fi ascuns faptul că vrea să se culce cu ea, dar fără să o ia de

soţie. Nu şi Piers.

— Şi dacă aş refuza?

Degetele i se întinseră pe muşchii coapsei şi ea deja ştia că nu ar refuza. Ar putea fi unica ei şansă de a face dragoste cu un bărbat pe care îl dorea într-adevăr. Contele ridică din umeri.

— Eşti o femeie inteligentă. Posezi un bun extrem de valoros pe piaţă, chiar mai valoros datorită frumuseţii tale. De ce-ai fi dispusă să mi-l dai mie, pe gratis?

— Vorbeşti de parcă sunt de vânzare pentru cine licitează mai mult.

Piers nu răspunse.

— Ei bine, poate că am fost un obiect de licitaţie, dar licitaţia s-a anulat fiindcă toată lumea crede că nu mai posed acel bun atât de valoros. Dacă ţi-l ofer ţie, îmi poţi garanta că nu va rezulta o sarcină?

— Nu. Casa aceasta nu are toate facilităţile pe care ţi le-ai putea dori.

Licărul de amuzament din vocea lui îi trezi un zâmbet în priviri.

— Dacă rămân însărcinată?

— Ne vom căsători.

Linnet încuviinţă cu sfială.

Piers o trase la pieptul său.

— Cred că trebuie să ne dăm seama exact ce avem de gând să facem.

Îşi aşeză buzele pe ale ei, agresiv şi încântător.

— La urma urmei, îl auzi ea câteva minute mai târziu, cu glasul înăbuşit fiindcă buzele încă-i alunecau pe piele, dacă se întrevede posibilitatea căsătoriei, trebuie să procedăm cu precauţie. Trebuie să ne sfătuim. Să ne asigurăm că niciunul dintre noi nu are vreo umbră de ezitare.

Ea se lipi de el, neinteresată de deliberări şi de precauţii. Ca într-o beţie, se simţea de parcă lichiorul îi curge prin vene, adunându-i-se între coapse.

Voia *mai mult.*

De fapt, singurul lucru de care era interesată era

acum lipit de coapsa ei.

Piers încă vorbea, în felul acela sardonic care o enerva. Aşa că-şi coborî mâna între picioarele lui şi-l apucă.

El tăcu imediat. Linnet ţinea în palmă ceva cald şi neted, pulsând de viaţă şi mult prea mare.

— Mă ţii ca pe un castravete de soi pe care vrei să-l culegi, zâmbi Piers.

Dar ceva în vocea lui dădea de ştire că nu era atât de plictisit precum părea.

Ea strânse degetele şi alunecă apoi cu ele în sus şi-n jos, aşa cum făcuse şi el. Un geamăt frânt ieşi dintre buzele bărbatului.

Felul în care pielea lui se mişca era fascinant... degetele i se încleştară din nou. Piers îşi dădu capul pe spate.

Era în acelaşi timp moale şi tare, o stranie combinaţie pe care trupul lui Linnet o înţelese mai bine decât ea.

Îşi înfăşură degetele mai tare şi reîncepu să-l mângâie. Atingerea o făcu să se cutremure şi, simţind că se sufocă, slobozi un suspin.

Patima o străfulgeră, luându-i răsuflarea.

— Cred că e de-ajuns, şopti ea, dându-i drumul şi îmbrăţişându-l. Nu am îndoieli.

— De *ajuns?*

Piers hohotea de râs din nou, însă ea era prea ocupată să-i guste gâtul, plimbându-şi limba pe mărul lui Adam şi aproape accidental atingându-şi buzele de-ale lui.

— Haide, spuse Linnet, încercând să-l tragă peste ea.

— N-ar trebui să ne grăbim, şopti el, cu limba plimbându-se pe buzele ei, în vreme ce degetele-i făceau acelaşi lucru jos. Eşti încă virgină. Ai un mic impediment înăuntru. Trebuie să fi auzit de durerea provocată de pierderea virginităţii.

Linnet abia îl auzise, într-atât era de captivată de modul în care el o dezmierda. Totuşi, ce-şi dorea ea nu erau mângâieri sau alintări, nici măcar sărutări. Aşa că-l cuprinse hotărâtă de umeri.

— Acum, rosti ea sălbatic.

Piers se aplecă peste ea, cu faţa încordată, aproape chinuită. Apoi îl simţi *acolo.* Se arcui spre el instinctiv.

— Încet, şopti el.

Ea nu voia încet. Simţea o nevoie adâncă de căldură, de iureş şi de posedare. Senzaţia era atât de intensă, că nu-şi găsi cuvintele, doar suspină o dată, strângându-i umerii.

El ştia… ştia cumva la ce se gândeşte. Mâna-i puternică îi ridică şoldul mai sus, degetele îi muşcară în carne, iar apoi îi şopti printre buclele de păr.

— Eşti sigură?

Linnet nu se obosi să-i răspundă, ci doar mormăi ceva la urechea lui, ca şi cum şi-ar fi pierdut capacitatea de a vorbi.

Aparent ştia cum să-i interpreteze semnalele, întrucât se năpusti feroce asupra ei, răsucindu-se din şolduri.

— Te doare? o întrebă un moment mai târziu, cu buzele pe obrazul ei.

Nu era durere. Se simţea lărgită, ocupată, posedată… exaltată. Îşi arcui şoldurile, îl invită mai adânc.

— Ai putea…

Îşi pierdu răsuflarea când se urni, cascade arzânde coborându-i pe picioare.

— Mă pot opri, spuse Piers. Aştept să te acomodezi. Trupul tău se va obişnui cu mine, doar acordă-i câteva clipe.

Glasul său era mai gros ca niciodată. Linnet abia îl auzea. Se arcui din nou, încercând să regăsească senzaţia aceea, focul. Se simţea bine, dar… îl apucă de umeri.

— Atâta tot? Apoi îşi dădu seama cum sunaseră vorbele ei. E foarte frumos. Chiar e. Foarte…

Piers îi luă graiul când împinse din şolduri.

Râdea din nou, un râs adânc şi gâfâit. Îşi aşezase coatele lângă urechile lut Linnet, care-i simţea freamătul trupului… ea deschise ochii şi îl privi iritată.

— Nu cred că se cuvine să râzi.

— Mmm, făcu el, aplecându-se şi muşcându-i buza.

Mişcarea lui îi trimise încă un fior, de la mijloc până la vârfurile degetelor. Închise ochii din nou.

— Te simţi confortabil? întrebă Piers.

Asta era totul, într-adevăr? Sigur, se simţea confortabil, dar asta nu putea fi totul.

— Destul de confortabil, spuse ea, sărutându-i bărbia.

— Atunci, ar fi cumva cazul să pornesc?

— Să porneşti? Unde să porneşti?

Îl apucă instinctiv de umeri. Chiar dacă era întrucâtva dezamăgită de actul în sine, cu siguranţă, nu voia ca el să plece undeva.

— E deja gata?

Piers îşi îngropă faţa în umărul ei, râzând înfundat.

— Nu mai râde de mine! se răţoi Linnet, gândindu-se că poate ar trebui să-l împingă de pe ea înainte să apuce să plece. Aşa, i-ar arăta ea!

Îşi ridică genunchii şi-şi propti tălpile de pat. Mişcarea bruscă îi trimise unde lichide de plăcere în tot trupul. Respiraţia lui Piers îi atingea cu asprime urechea. Fără un cuvânt, acesta se îndreptă de spate şi îi ridică un genunchi.

— Oh, răsuflă ea, înţelegându-i comanda tăcută şi înfăşurându-şi picioarele în jurul şoldurilor lui.

Asta îi aduse mai aproape unul de altul, îl împinse cumva mai adânc în ea. Ceea ce îi plăcea. Chiar mai mult, după ce se legănă dintr-o parte în alta, în aşa fel încât să se potrivească perfect.

— Ce bine e! Îmi place, spuse ea, sărutându-i bărbia.

— Am să mă pornesc acum, rosti el cu dinţii încleştaţi. Perioada de acomodare pentru virgine s-a sfârşit.

— A, bine, făcu ea, dezamăgită, lăsându-şi picioarele să se desfacă din jurul lui.

Fusese atât de bine! Întregul ei trup pulsa.

Piers se dădu înapoi. Sentimentul de pierdere pe care fata îl încercă era agonizant. Carnea ei în mod inconştient se agăţă de el, jelind. Dar apoi îl simţi cum se împinge din nou în ea. Un suspin îşi luă zborul de pe buzele ei, iar picioarele îi săriră ca nişte arce în jurul şoldurilor lui. Trupul i se cambra, întâlnindu-l pe al lui.

— Ce… abia îngăimă ea.

El nu-i răspunse. În schimb, se retrase, apoi îşi

împinse iar corpul, din nou şi din nou.

Linnet se agăţase de el ca scaiul, lăsând plăcerea sălbatică să-i pătrundă în fiecare oscior. Se auzea scâncind, auzea răsuflarea aprigă a lui Piers. Încet-încet, un soi de căldură incandescentă se acumula în trupul ei, făcându-i degetele de la picioare să se îndoaie, iar cele de la mâini să-i străpungă umerii lui Piers.

— Linnet, mormăi el, după care tăcu.

Vocea aceea nu suna deloc a Piers, care se controla tot timpul şi era atent la sine însuşi, încât îl trase mai aproape, acoperindu-i cu sărutări umerii, bărbia şi gâtul.

— Trebuie să…

— Ce e? întrebă ea, trezită brusc din uluială. Fac totul cum trebuie? Ar trebui să fac altceva? Poate să…

— Taci odată, îi şopti la ureche.

Nu era prea frumos din partea lui. Linnet s-ar fi simţit jignită, dar în momentul următor el îşi coborî mâna între ei, chiar în locul în care se contopeau, şi o atinse acolo. O singură alintare blândă cu degetul mare şi corpul ei reacţiona ca un rug stins cu coniac.

Dădu glas unui ţipăt sugrumat. Îl simţea ca pe o febră în sânge, gros, cald şi posesiv.

Buzele ei sloboziră un murmur de satisfacţie, şi el împinse din nou. Linnet vedea stele verzi, de-a dreptul. Ceea ce făcea el cu mâna, combinat cu delicioasa fricţiune, îi făcea trupul să erupă cu febră.

— Piers! ţipă ea. Piers!

Acesta renunţă la orice urmă de stăpânire de sine, izbindu-se în ea cu atâta tărie încât sunetul patului lovindu-se de perete rivaliza cu cel al grindinei.

Linnet simţi căldura mistuindu-i trupul, o plăcere atât de vie şi de feroce, cum nu-şi putuse imagina. Nu mai auzea, nu mai vedea, ci doar îşi simţea trupul lichefiindu-se, relaxându-se într-o arşiţă delirantă ce-i vuia în sânge.

Auzi vag un muget sufocat, răguşit şi animalic. Deschise ochii şi văzu capul lui Piers dat pe spate, în vreme ce pulsa în ea o ultimă oară.

Expresia de pe chipul său – de abandon absolut, de

neţărmurită plăcere – declanşa încă o cascadă de scântei încinse în trupul ei, făcând-o să freamăte în clipa când Piers scoase un ultim strigăt, parcă unul de victorie.

Apoi se prăbuşi peste ea.

capitolul 19

Mai târziu în acea după-amiază

— Lady Bernaise s-a retras din pricina unei dureri de cap; ducele joacă şah cu marchizul, spuse Prufrock, urcând scările înaintea lui Piers. Am izolat un nou pacient într-o cameră. Bobocii sunt cu el.

Piers ridică din sprânceană.

— *Boboci?* Linnet te-a contaminat şi pe tine.

Când dorea, Prufrock era capabil să afişeze un chip absolut nevinovat, iar aceasta era una dintre acele ocazii.

— Unde-i asistenta Matilda? întrebă Piers.

— În sufragerie, cu domnişoara Thrynne. După cum aţi cerut, revizuieşte responsabilităţile domnişoarei Havelock în privinţa pacienţilor. Când le-am văzut ultima dată, lucrurile nu păreau să meargă prea bine.

Piers ezită pentru un moment, apoi îşi alungă problema din minte. Până la urmă, ce mai conta? Imediat după plecarea lui Linnet, putea să-i permită intendentei să se întoarcă la obiceiurile ei. Pacienţii tot ar fi murit, fie că aveau sau nu familiile lângă ei, în caz că el şi Sébastien nu găseau o cale să-i ţină în viaţă pentru un timp.

Intră în mica încăpere în care obişnuiau să izoleze noii pacienţi până stabileau de ce boală suferă. *Dacă* reuşeau să stabilească.

Bobocii – drace, împrumuta numele pe care Linnet li-l dăduse – erau adunaţi în jurul patului, certându-se.

Lovi cu bastonul în tăblia patului şi se aşternu tăcerea.

— Bitts, cine e pacientul nostru?

Bitts îşi îndreptă umerii.

— Domnul Juggs e un cârciumar în vârstă de şaizeci şi opt de ani, din Londra.

— Şaizeci şi opt? întrebă Piers, dându-l pe Kibbles la o parte, ca să-l cerceteze el însuşi pe omul cu pricina. Se pare că ţi-a mers bine la cârciumă; lasă câteva beri şi pentru noi, ceilalţi. De ce nu pui cepul la butoi şi să te odihneşti în pace?

Pacientul era dolofan şi lipsit de orice urmă de păr, în afară de sprâncenele atât de stufoase, încât păreau două jivine gata să-i sară de pe faţă.

— Ei, gargară! rosti el cu un splendid accent cockney. Taică-meu a trăit pân' la nouăşdoi şi doar n-oi avea io plapumă de ţărână mai degrabă decât el. Dacă eşti aşa de bun cum merge vorba.

— Ei bine, nu sunt. Bitts, simptomele?

— Nu aude.

— Prostii. Nu m-a făcut „plin de gargară" mai înainte? Sper să-mi aud şi un „Scuteşte-mă!" Ai fost în Marină, Juggs?

— Doişpe ani caporal în regimentul 14 de cavalerie uşoară. N-aud tot timpul. O dată aud numa' bine, dup-aia se duce.

— Te-ajunge bătrâneţea din urmă, spuse Piers. Luaţi-l din pat şi puneţi pe altcineva în el.

— La fel cu vederea. Se stinge încet, da' se-ntoarce ea, adăugă Juggs.

— Nu-i bătrâneţea. Bitts, ce părere ai?

— Plămânii îi par sănătoşi. Am folosit metoda acustică pe care o practicăm în ultimul timp. Are forţă în membre şi reflexele sunt normale.

— Voi doi, ceva de adăugat? îi întrebă Piers pe Penders şi pe Kibbles.

— Şi-a pierdut vederea de trei ori, răspunse Kibbles. Când a asistat la vizita regelui Norvegiei în Londra, la a şaizecea aniversare a soţiei sale şi la o paradă militară. Ocaziile par să fie conectate cumva cu boala.

— Măi, măi, făcu Piers. Te-ai însurat cu o femeie mai

tânără. Hoţ de legănaşe.

— Numa’ cu opt ani, se apără Juggs.

— Ce diagnostic îi pui? îl întrebă Piers pe Kibbles.

— Bazându-mă pe cele trei ocazii în cauză, surescitare ducând la puls prea rapid.

— Şi de când pulsul rapid cauzează pierderea vederii? se amestecă Penders. Cred că i s-a oprit inima.

— Un atac de cord nu cauzează pierderea vederii, obiectă Bitts.

— Se poate întâmpla, dacă nu i-a mai venit sângele la cap, răspunse Penders. Eraţi ameţit în timpul acelor incidente, domnule Juggs?

— Nu. Doar mi-era al naibii de cald.

Uşa se deschise în spatele lui Piers. Ştia că era Linnet chiar dinainte să intre fiindcă îi recunoscuse mirosul, ca de flori proaspete cu un strop de lămâie. Începu să se întrebe dacă glandele olfactive sunt mai receptive într-o stare de excitaţie sexuală.

Inflexiunile fermecătoare ale vocii Matildei îl aduseră din nou la realitate.

— Doctore, sunt profund ofensată de ceea ce s-a întâmplat astăzi, aparent cu permisiunea dumitale, dacă nu chiar cu încurajarea. Profund ofensată. Şi cu toate că-mi pare rău să te întrerup, chestiunea aceasta nu suportă întârziere.

— Pacientul a trecut printr-o posibilă stare febrilă în timpul episoadelor, care a dus la pierderea vederii. Ce ne spune asta? îi chestiona Piers pe boboci.

Apoi, întoarse capul, cam stingher.

Adevărul era că Linnet era teribil de frumoasă. Buze perfecte, obraji perfecţi, totul perfect.

Un zâmbet secret perfect ascuns în ochii ei perfecţi.

Era enervant.

Abia se reţinu să nu-i răspundă cu un zâmbet.

— Ce naiba cauţi pe-aici?

Zâmbetul ei se risipi.

— Doresc să o întreb pe intendenta responsabilă de aripa vestică – adică aripa aceasta – despre procedurile

pentru îngrijirea pacienţilor, inclusiv dieta şi vizitele de familie.

— Înţeleg, rosti el. Făcu un semn spre sora Matilda. Asta caută aici. Sarcina ta e să răspunzi, având în vedere că acesta e rolul tău în aripa de vest.

Pieptul asistentei se umflă impresionant, ca acela al unei broaşte pregătindu-se să orăcăie.

— Sunt insultată de tonul acestor întrebări impertinente. Dacă ai întrebări în ce priveşte felul în care mă ocup de aripa aceasta şi de pacienţi, ar trebui să-mi spui direct.

Piers îşi îndreptă din nou atenţia spre boboci.

— Pierdere temporară a văzului, la fel şi a auzului, posibilă febră. Ce alte întrebări aţi pus?

Bobocii nu scoaseră un cuvânt.

— Să înţeleg că niciuna. Tu, din pat. Nu aveai ameţeli. Ţi-a spus careva că eşti roşu la faţă?

Juggs clătină din cap.

— Ai simţit că ţi se înmoaie genunchii? Ţi-a fost cald, apoi rece?

— Doar cald. Şi… am vomitat de câteva ori.

— Şi n-ai menţionat asta? Mai e ceva ce nu ne-ai spus?

— Nevastă-mea spune că eram beat. Dar nu eram.

Juggs se încruntă, iar sprâncenele i se uniră la mijloc. „O expresie interesantă, deşi n-ar fi fost la modă în cluburile de domni”, gândi Piers.

— Am fost patronul cârciumii Glezna Sirenei vreme de douăzeci de ani şi ştiu când un om e beat criţă. Eu nu eram.

— Beţivii sunt, de obicei, ultimii care-şi dau seama. De fapt, cei mai mulţi dintre ei recunosc c-au fost beţi abia după ce se trezesc dimineaţa. Eşti cel mai în măsură să ştii asta.

Se întoarse spre sora Matilda.

— Ce te-a supărat atâta, în mai puţin de cinci cuvinte! Să înţeleg că întrebările domnişoarei Thrynne te supără.

— Această tânără domnişoară nu are nici cea mai mică idee despre ce înseamnă să fii asistentă. A insinuat că

sunt crudă.

— Am folosit cuvântul „inumană”, glăsui Linnet.

Din nou îi înflorise zâmbetul acela pe chip, iar bobocii rămăseseră ca trăsniţi. Până şi Juggs se urnise spre marginea patului, să o vadă mai bine.

— Asta pentru că le spun pacienţilor că, odată ce ajung aici, nu vor avea vizitatori, răspunse ferm sora Matilda, Ştii şi dumneata prea bine, lord Marchant, că mulţi dintre pacienţii noştri nu mai pleacă de-aici. Nu vreau să am de-a face cu smiorcăieli şi altele de-acest fel. Familia poate la fel de bine să-şi ia rămas-bun când lasă pacientul aici. Nu are rost să prelungim durerea despărţirii.

Linnet se încruntă, dar Piers nu o băgă în seamă.

— I-ai ţinut discursul ăsta şi doamnei Juggs?

Asistenta încuviinţă.

— Într-adevăr.

O străfulgera pe Linnet cu o căutătură plină de animozitate.

— Din păcate, tânăra aceasta mi-a încălcat ordinele şi-a trimis-o pe femeie la bucătărie, unde probabil că e deja o povară.

— Totuşi, asta înseamnă că poate veni aici să relateze cum anume arăta domnul Juggs în situaţiile respective, interveni Linnet. Domnişoară Havelock, de ce nu o aduci aici?

Curios, deşi Linnet era mult mai pirpirie decât intendenta, avea în ea ceva atât de poruncitor, încât Matilda părăsi camera fără să protesteze.

— Dumnezeule mare, n-aş vrea să mă pun cu intendenta aia, observă Juggs, privind-o apoi cu deplină admiraţie pe Linnet. Ce-aţi făcut aţi făcut bine. Nevastă-mea s-ar supăra nevoie mare dacă ar pleca şi m-ar lăsa de izbelişte. Nu ar mai dormi de grijă.

— E zâmbetul, nu-i aşa? o întrebă Piers.

— Zâmbetul meu nu are nici cel mai mic efect asupra domnişoarei Havelock, răspunse Linnet. De cât timp sunteţi căsătoriţi, domnule Juggs?

— Mai avem puţin şi facem douăşpatru de ani. Prima

oară când s-a întâmplat asta a fost la a douăzecea noastră aniversare.

— N-ai menţionat asta mai devreme, remarcă Bitts, notându-şi în carneţel. Înseamnă că au fost patru ocazii.

— Poate mai multe, recunoscu Juggs. Mi-a luat ceva timp să-mi fac curaj pân' să merg la doctor. Mai mult nevasta se îngrijea de asta.

Uşa se deschise din nou şi asistenta, evident furioasă, intră, urmată de o femeie plinuţă, temătoare, care purta o bonetă – probabil de lână – acoperită cu cireşe.

— Cum arăta soţul dumitale în timpul atacurilor? întrebă Piers, fără să se sinchisească de formalităţi.

Femeia clipi.

— Păi, ca-ntotdeauna.

— Roşu la faţă?

— Nu mai mult decât de obicei când îi beat.

— Nu-s beat niciodată, strigă Juggs din pat.

— Ba erai.

Încuviinţă cu atâta tărie, încât cireşele de pe bonetă se clătinară.

— Aşa faci tot timpul la ocazii şi să nu cumva să tăgăduieşti, dom'le Juggs.

— Atuncea în York, n-am băut mai mult de-o halbă, rosti pacientul cu un aer triumfător.

— Ţi se-mpleticea limba, spuse nevasta, apropiindu-se şi bătându-l pe picior. Nu-i nimic rău cu o halbă, două, da' ţie-ţi tre' mai mult ca să-ţi adoarmă limba-n gură. În York s-a umplut paharul, îi spuse ea lui Piers, dar cumva adresându-i-se şi lui Linnet. Mi-a promis că se duce la doctor dacă i s-o întâmpla din nou.

— Ei aş! făcu Juggs cu frustrare. N-am băut nici pe juma' pe cât pot să duc.

— Cu ce ocazie era? întrebă Linnet. Purtaţi boneta aceasta superbă, doamnă Juggs?

Chipul doamnei Juggs se lumină.

— Aşa-i, aşa-i. Păi, era parada militară. Şi să-l fi văzut pe domnul Juggs îmbrăcat în uniformă, deşi acum îi vine cam mică. Dar tot timpul îi place s-o poarte la ocazii

speciale. Am făcut boneta asta pentru atunci, deşi era deja vară şi cam cald pentru ea.

— Pun pariu că Juggs transpira cât pentru zece, zâmbi Piers.

— O, nu, el nu transpiră niciodată, declară nevasta cu mândrie. Nu trebuie să-i spăl mai deloc uniforma de sudoare, ceea ce-i o binecuvântare. Tovarăşii lui de la paradă erau leoarcă.

— Şi atuncea a dat orbeala-n mine şi n-am mai văzut nimic până dimineaţa, rosti Juggs amărât.

— Predicatorul nostru a crezut că-i pedeapsă pentru păcatele lui, explică doamna Juggs.

— Atuncea am zis că merg la doctor. Că doar n-oi fi păcătuit eu mai mult decât alţii.

— Ei bine, Bitts? Kibbles? Penders? E destul de clar ce s-a întâmplat cu Juggs, nu credeţi?

Piers flutură mâna spre chipurile lor inexpresive.

— Sfătuiţi-vă între voi, neştiutori de două parale ce sunteţi!

Se întoarse spre sora Matilda. Între timp, Linnet cerceta cireşele de pe boneta croşetată a doamnei Juggs.

— Tocmai ai pierdut lupta. Doamna Juggs a rezolvat problema orbirii soţului ei. Sunt un prost că n-am insistat să vorbesc cu familiile în cazuri din astea.

— Eu am rezolvat? întrebă doamna Juggs cu gura căscată. E băutura, nu?

— Nu.

Asistenta Matilda sâsâia ca un ceainic care dăduse-n fiert.

— Care a fost cel mai important simptom? întrebă Linnet curioasă.

— Toate sunt.

Bobocii se întoarseră spre el.

— Juggs s-a îngrăşat în ultimul timp, uniforma e foarte strânsă pe el, episoadele acestea i se întâmplă doar la ocazii speciale, în timpul cărora i se face cald şi bea bere, probabil ca să se răcorească, deşi ajunge să vomite. Mai trebuie să ţinem cont şi că uniforma brigăzii de cavalerie e

din lână, cu strat triplu în zona umerilor, ca să nu mai menţionăm detaliul crucial că Juggs nu poate transpira.

— Atac de cord! exclamă Kibbles, în timp ce Penders şi Bitts încă îşi storceau creierii.

— Exact. Juggs, vestea bună e că te poţi da jos din pat, să te întorci la Glezna Sirenei. Vestea proastă e că incapacitatea de a transpira, uniforma de lână şi zilele călduroase sunt o combinaţie primejdioasă. Ai toate şansele să dai ortul popii într-una din ocaziile acestea şi eşti al naibii de norocos că încă nu te-au mâncat viermii.

— Dar ce s-a întâmplat? întrebă tulburată doamna Juggs. Nu era chiar atât de cald.

— Trebuie să bea mai multă apă, explică Kibbles.

— Şi fără bere, dacă e arşiţă afară. Nici măcar o halbă, rosti Piers poruncitor.

— Asta e? Asta a fost tot? Doar că nu a băut îndeajuns de multă apă?

Doamna Juggs încă părea nedumerită, însă domnul Juggs deja scoase picioarele din pat.

— Ştiam io că de fapt nu-s bolnav.

Se ridică.

— Mă feresc de apă ca de dracu dacă mergem la paradă, că n-am unde să mă uşurez fără să ies din formaţie.

— Ceea ce agravează problema, spuse Bitts, luând notiţe ca un posedat.

Piers îl lăsă pe Juggs să plece cu nevasta şi cu bobocii.

— Domnişoară Havelock, poţi hotărî dacă ai de gând să te conformezi planurilor domnişoarei Thrynne pentru spitalul meu sau poţi să-ţi găseşti o altă slujbă.

Asistenta se uita la el cu gura închisă mai strâns decât una dintre suturile lui Sébastien.

— Uită ce ţi-am spus. Eşti concediată.

O apucă de braţ pe Linnet şi o conduse afară, însă ea se opri pe coridor, ţinându-l în loc până când asistenta ieşi din încăpere.

— Domnia Sa doar glumea, îi spuse ea asistentei, arătându-i zâmbetul care, aparent, nu funcţiona la

intendente furioase.

Piers dădu să deschidă gura, dar ea îl ciupi atât de tare, încât nu mai scoase un sunet.

— Putem discuta mâine despre cum să abordăm vizitele de familie. Desigur, trebuie să ne gândim cum să-ţi modificăm programul cât mai puţin posibil. Sunt conştientă de cât de bine administrezi această aripă, domnişoară Havelock.

Era evident că zâmbetul nu funcţiona asupra Matildei. Totuşi, aceasta rămăsese încremenită în loc pentru o clipă, calculând dacă să cedeze sau nu.

— Cunosc prea bine umorul doctorului, rosti ea apăsat, într-un târziu.

— O zi bună, domnişoară Havelock, spuse Linnet, trăgându-l pe Piers după ea.

capitolul 20

— Eşti o băgăcioasă mică, mormăi Piers. Stai o clipă. Mă doare piciorul. Deschise o uşă.

— Ia te uită! Un pat gol gata să primească un pacient, spuse el şchiopătând înăuntru. Locul perfect în care să ne aşezăm şi să ne odihnim membrele obosite.

Linnet se proţăpi în uşă, râzând.

— E suficient de mare pentru doi, rosti Piers, având grijă să nu pară prea nerăbdător. Sau te ustură prea tare?

— Asta nu-i treaba ta.

— Evident că-i treaba mea. Intră şi închide uşa după tine. Nu vrem să-i dăm bietei Matilda mai multe motive de supărare decât a avut azi.

Linnet păşi înăuntru şi închise uşa. Însă nu dădu să se urce în pat lângă el.

— Hai aici, bătu el încet cu palma pe pat. E timpul pentru o consultaţie privată cu doctorul tău preferat. Vino să-mi spui totul despre senzaţiile sălbatice provocate de diavolul care a profitat de tine.

Linnet izbucni în râs.

— Şi trebuie să fiu în pat ca să-ţi spun asta?

— Păi cum aş putea să estimez daunele dacă nu te examinez? Trebuie să te examinez îndeaproape.

— Nu doare atât de rău. Oricum, nu mai putem face aşa ceva.

— De ce nu? Întinse bastonul spre ea. Ia-mi, te rog, bastonul.

Imediat ce Linnet făcu un pas înainte şi luă capătul bastonului, contele o trase ca pe un peşte în cârlig. Căzu peste el, ca un ghem moale de feminitate aromată.

Braţele lui Piers se încleştară în jurul ei.

— La naiba, miroşi atât de bine.

— Tu miroşi a săpun, spuse ea, adulmecându-l. Un săpun nu prea plăcut mirositor.

— Săpun de castor. Încercăm să oprim febra de spital.

— Ce Dumnezeu e aia?

— Febră care se răspândeşte prin spitale şi omoară pacienţi care nici nu se gândiseră să-şi cumpere loc de îngropăciune, răspunse el, căutând cu nasul prin părul ei, până-i găsi urechea micuţă. Castelul ăsta e perfect pentru că are atâtea camere încât îi putem izola pe mai toţi pacienţii până ce le trece febra.

— Aş vrea să angajez nişte sătence să vină şi să le citească pacienţilor treji şi neinfecţioşi.

— Sătence şi citit. Văd o mică problemă în planul tău.

— Măcar o săteancă trebuie să ştie să citească. Sunt sigură că există câteva. Şi încă una, două femei care să le ţină de urât copiilor şi, poate, să-i înveţe să citească.

— Să le ţină de urât? Ăsta-i un spital sau măcar încearcă să fie. Nu organizăm bâlciuri.

— Starea pacienţilor se va îmbunătăţi mai repede dacă au ceva care să le ocupe mintea. Gavan, de exemplu…

Închise gura, dar Piers prinsese ceva în vocea ei şi o muşcă puţin de ureche.

— Ce ticluieşti tu?

— Nimic. După prânz, Gavan s-a plimbat de cinci ori

înainte şi-napoi prin grajduri. Piciorul lui e mult mai puternic.

Piers se gândea la vocea ei în timp ce-şi punea mâna pe sânul ei.

— Te mai doare?

— Da, mărturisi ea puţin timid, îmbujorându-se.

— Vrei să mă uit şi să mă asigur că totul e în regulă? Plăcerea ar fi de partea mea.

Vorbea serios. În caz că ea ar fi consimţit, o acoperi cu sărutări de pe gât până la curbura sânilor. Din ce în ce mai aproape de locul problemei, cum ar veni vorba.

— Nu, răspunse ea cu hotărâre.

Însă mâinile ei se plimbau deja pe pieptul lui, alunecând peste cămaşă. Piers îşi scoase cămaşa din pantaloni, să-i uşureze treaba.

Îi trase cămaşa de pe el cu o lăcomie fermecătoare pe chip. O clipă mai târziu, degetele îi brăzdau pieptul. Piers se lăsă într-o rână, invitând-o să exploreze după placul inimii.

Cu un gest delicat, politicos, Linnet îşi îndoi gâtul, ca un bâtlan cercetând ceva în apă.

— Te rog, murmură el privind-o, aproape ruşinat de felul mieros, tânguitor, în care vorbise.

Dar nu era cazul.

Mai ales nu după ce o limbuţă rozalie îi gâdilă sfârcul. Un mormăit aspru îi scăpă printre buze.

— De ce-ai închis ochii? abia reuşi să întrebe, forţându-se să-şi păstreze luciditatea.

— Ai un gust minunat, rosti ea visătoare. Şi miroşi atât de bine, puţin sărat, dar a săpun, săpun cu miros plăcut, nu din acela groaznic.

Şiragul de dinţişori se apropie şi-l muşcă timid, iar trupul său se arcui instinctiv spre ea, cerşind ceea ce nu putea să aibă.

Îl săruta din ce în ce mai jos, pe burtă, pe zonele mai catifelate de piele cărora nimeni nu le dăduse atenţie până atunci. Piers închise ochii, dar îi deschise larg când o auzi întrebându-l:

— Nu ar fi mai bine să-ţi dai jos pantalonii?

Îşi ridică fruntea.

— Să-i dau jos? Linnet, nu putem face nimic serios. Sărmana ta scorbură n-ar suporta să fie pătrunsă încă o dată de…

— Asta? rosti ea, mângâind locul cu pricina. Aş vrea s-o văd. În toată gloria, vreau să spun. Dacă ai timp.

— Timp? repetă el, abia crezându-şi urechilor. Da, cred că am timp. Deşi poate că ar trebui să închidem uşa cu zăvorul.

Linnet se ridică şi zăvorî uşa, iar el abia atunci observă că obrajii i se îmbujoraseră de-a binelea şi că ochii îi luceau arzător şi puţin sălbatic. Dorinţa ei o alimenta pe-a lui şi abia reuşi să-şi dea jos pantalonii şi indispensabilii… dar reuşi.

Se întinse pe pat şi îi aşteptă reacţia. Care fu…

Îngenunche lângă el, apoi se întinse pe-o rână, lăsându-l să admire întreaga splendoare a apetisantelor ei curbe. Îi admira talia, cum se arcuia la şolduri, spre fund.

— Perniţe, murmură el, trecându-şi mâna pe şoldurile ei, apoi ducând-o în spate. Un alt termen pentru fese. Unul mai poetic, poate.

Degetele-i tremurau.

Până acum, Linnet doar îl privise, dar acum întinse mâna şi îşi înfăşură degetele în juru-i.

Sunetul pe care contele îl scoase era cel puţin indecent. Era un sunet carnal şi avu impresia că faţa lui Linnet se îmbujorase încă şi mai mult. Luptând cu impulsul de-a rămâne pe spate şi de-a o lăsa să facă ce vrea, îşi împinse cu hotărâre mâna prin crăpătura feselor ei, pe lângă cea mai delicioasă crăpătură dintre toate, cea dintre picioare.

Linnet tresări.

— Te ustură destul de rău, spuse el, retrăgându-şi mâna. Îmi cer scuze.

Linnet îl privi amuzată.

— Ai vrea să nu se fi întâmplat?

Să nu i se fi întâmplat ceea ce fusese – ca să pună punctul pe „i” – cea mai extaziantă experienţă sexuală a

vieţii lui?

— Nici în ruptul capului.

Fetei păru să-i placă răspunsul, de vreme ce se urni la baza patului, coborî capul şi îl atinse cu limba. Contele îşi trânti ceafa pe pernă, cucerit de alintarea ei caldă, lichidă. Totuşi…

— Linnet, abia reuşi să îngaime.

— Da?

Îl privea gânditoare. Piers îşi alungă din minte dorinţa de a ghici posibilităţile la care se gândea ea. Îşi drese glasul.

— Mă văd nevoit să menţionez…

Linnet se aplecă, îl linse din nou, apoi buzele îl împresurară precum mătasea umedă.

Un ţipăt aspru îi sfâşie pieptul.

— Ce-i? întrebă ea, privind spre el.

În ochii ei se îmbinau amuzamentul şi dorinţa… era necazul prin definiţie.

— Majoritatea doamnelor, vreau să spun, a femeilor care nu sunt plătite pentru asemenea servicii, nu-şi satisfac bărbaţii în asemenea fel, rosti el jenat.

— Nu o fac? De ce nu? Tu mi-ai făcut asta şi mi-ai spus că e cât se poate de decent.

Îşi trecu degetele pe toată lungimea, ca şi cum ar fi atins-o cu o pană.

— Îmi place partea asta a ta. Are o formă atât de interesantă, ca şi cum ar fi făcută pentru un sărut. Vezi?

Se aplecă din nou, înainte ca Piers să schiţeze măcar un gest, nu că ar fi oprit-o. Gura ei se strânse în juru-i, precum un delir, precum o febră pulsându-i în sânge, precum…

— Din ce aud, nu pare să-ţi displacă, rosti ea, oprindu-se din nou.

— Afurisito, oftă el, ridicându-şi capul. Nu…

— Să nu continui? întrebă ea, cu prefăcută tristeţe. Începeam să-mi imaginez ce ţi-ar plăcea. De pildă…

O făcu din nou, mai adânc, în timp ce mâna ei înfăşură strâns partea din jos. Şoldurile îi zvâcniră înainte,

iar Piers îşi dădu seama că mai are la dispoziţie exact cinci secunde să se asigure că Linnet – delicioasa Linnet – ştia precis ce face.

— Dacă nu te opreşti, o să ejaculez, rosti el cu voce sugrumată. Asta înseamnă că sperma mea o să-ţi ţâşnească direct în gură. Deşi mă voi retrage, evident.

— E dăunătoare?

Părea curioasă, fără urmă de teamă. Ceva în el se relaxă, un fel de precauţie puternică din adâncul său.

— Nu, şopti el.

Se jucă şi cu mâna dreaptă, atingându-i testiculele, frecându-le. Părul ei lucea în lumina soarelui ce bătea prin fereastră, în vreme ce se apleca din nou asupra lui, părul mătăsos al unei prinţese. Însă nicio prinţesă nu-i dăruise atâta plăcere stăpânului inimii ei. Se putea retrage. Îşi spuse să se retragă. Niciodată nu-i permisese unei femei să-i ofere ceva atât de intim, niciodată.

Însă nu-şi putea stăpâni sunetele ce-i ieşeau din gât. Scrotul i se strânsese, iar el se arcui spre ea pentru o ultimă oară. Limba ei se răsuci jucăuş, o dezmierdare care-l incendie până în testicule şi coapse…

Piers se pierdu pe sine aşa cum nu o mai făcuse vreodată. Mintea i se închise precum capacul unui cufăr, lăsându-l nimic mai mult decât un bărbat în mâinile şi în gura unei femei, o femeie căreia acest lucru îi făcea plăcere. „Nu există afrodiziac mai bun decât acesta”, se gândi el ca prin ceaţă.

Şi se opri de tot din gândit, fiindcă mâinile ei. Gura ei…

Uită să se retragă. Îşi uită numele. Uită că era medic. Uită…

Uită totul în afară de Linnet şi de conturul gâtului ei, de căldura umedă a gurii ei şi de micile zgomote pe care ea le scotea şi care-i spuneau că era fericită.

În fapt, mintea lui era încă goală în întregime când ea se târî lângă el şi-i spuse cu glas adânc, jinduitor.

— Acum îmi eşti dator.

Într-adevăr.

capitolul 21

După cină, se retraseră cu toţii în salon pentru a bea un coniac (domnii) şi un ceai (doamnele).

Lui Linnet îi era greu să se menţină în limitele comportamentului civilizat. Voia să-l atingă pe Piers, să vorbească cu el, să-i zâmbească într-un fel de neconfundat.

Suferea de o dorinţă de nestăvilit, de parcă pofta ar fi fost singura senzaţie din trupul ei.

Din când în când, un gând pentru viitor – ba, uneori, chiar un impuls de nerăbdare – îi trecea prin minte. În fond, dăduse cu piciorul virtuţii, cea mai de preţ comoară pe care o avea. Tatăl ei ar fi fost oripilat, cu atât mai mult dacă ar fi aflat că Piers îi promisese să o ia de nevastă doar dacă era însărcinată.

Dar o singură privire la corpul puternic al lui Piers făcea ca inima să-i bată în gât şi un fior de căldură să-i mângâie picioarele. N-avea rost să se mintă, dacă ar avea şansa, ar renunţa la virtute din nou şi din nou.

Era ca o nebunie. Era ca o beţie, de parcă ar fi avut coniac în ceai.

După câteva minute în salon, Linnet începu să se întrebe dacă nu cumva lady Bernaise era cea care avea coniac în ceai. Aceasta insistă să danseze, luându-l pe marchiz ca partener şi dându-i-o pe Linnet domnului Bitts. Chiar şi după sfârşitul valsului, era remarcabil de veselă, ochii îi sticleau şi-şi făcea încontinuu vânt cu evantaiul.

Linnet se uită la rochia ei albă şi suspină. Lady Bernaise purta o rochie superbă de sifon lila, prinsă chiar sub corset cu funde de culoarea murelor. Deşi denumirea de corset nu era tocmai potrivită, din moment ce decolteul era atât de amplu, încât sânii ei păreau a fi mai mult decoraţi decât ascunşi.

Piers se sprijinea de zid, privind cu o expresie sardonică în timp ce mama lui devenea din ce în ce mai

nesăbuită, flirtând cu tinerii medici, bătându-i pe umăr cu evantaiul, râzând în felul ei reţinut şi franţuzesc. Linnet îi atrase privirea şi se aşeză lângă ea pe canapea.

— M-ai chemat? întrebă el, un moment mai târziu.

Întregul ei trup se cutremură când simţi greutatea lui pe canapea şi umerii lor se întâlniră.

— Nu crezi că mama ta a băut cam multă şampanie? şopti ea, încercând să nu pară prea încântată că el răspunsese chemării ei.

— Mă îndoiesc. Cred, de fapt, că a descoperit o nouă distracţie, care ar putea fi descrisă ca *torturează-l pe duce.*

— *Tortură,* adică să-l facă gelos? întrebă Linnet, uitându-se la duce. Cred că funcţionează.

Tatăl lui Piers stătea drept ca o scândură, privind ţintă la fosta lui nevastă.

— S-ar putea să fie ceva mai complicat de-atât. Ştii, tata a divorţat de ea pe motiv că era o…

— Ah, înţeleg, şuşoti Linnet. Mai încet, te va auzi tatăl tău.

— Aşa, şi?

— Din câte înţeleg, ea îşi etalează acum independenţa. Ca femeie uşoară poate să se distreze cu cine vrea, inclusiv cu bărbaţi tineri. Deşi, desigur, ea nu este, cu adevărat, o femeie uşoară.

— Mi se pare că onorabilul Bitts este concurentul preferat. Cine-ar fi crezut că are o asemenea aură de curtean? Deşi mă gândesc că a moştenit-o în mod cinstit, fiind fiul unui viconte sau cam aşa ceva.

— Oare ea ar…? şopti Linnet.

— Niciodată. Şi tatăl meu ştie asta. Mamei îi place să flirteze – în fond, e franţuzoaică –, dar a fost o nevastă devotată, atât primului, cât şi celui de-al doilea soţ.

— El cum era? Linnet se uita, fascinată, cum fosta ducesă îl încântă pe domnul Bitts aşezându-se la pian. Ceilalţi doi medici se alăturară şi ei.

— Cred că pot să-i vadă până la buric, remarcă Piers. Şi ca să-ţi răspund la întrebare, a fost un soţ excelent. Un antidot pentru tatăl meu: solid, nu foarte isteţ, extrem de

civilizat. Din păcate, şi lipsit de cap, după ce s-a pornit Revoluţia, iar el a refuzat să plece, convins că ţăranii *lui* nu erau la fel de supăraţi ca toţi ceilalţi.

Ducesa cânta, cu ochii înflăcăraţi şi cu degetele fugindu-i pe claviatură.

— Ce melodie simpatică, spuse Linnet. Şi o cântă în engleză!

— Altfel ce rost ar mai avea, răspunse Piers sec. Tatăl meu nu vorbeşte franceză îndeajuns de bine ca să înţeleagă versurile.

Linnet ascultă mai atentă.

— „Şi ce femeie lascivă era…”, cânta ducesa veselă.

— Extraordinar! exclamă Linnet râzând. Era o melodie demnă de mătuşa sau de mama ei, deşi nu putea să-i spună asta lui Piers.

— Tatăl meu nu pare a fi la fel de amuzat, spuse Piers arătând din cap înspre el.

— Mă simt de parcă urmăresc o piesă de teatru.

Într-adevăr, ducele era atât de încruntat, încât asemănarea cu fiul său era evidentă.

— Eu aveam aceeaşi senzaţie aseară. Dacă am fi într-o lojă la teatru, spuse Piers, ar fi destul de întuneric.

— Şi?

Ducelui îi tremura buza de jos, iar degetele sale băteau darabana pe genunchi.

— Mi-aş pune braţul în jurul tău, cu riscul de-a ne face de ruşine în public.

Exact asta făcu, trăgând-o pe spate în adâncimile canapelei. Linnet se uită la el.

— Mă gândesc că dacă aş fi foarte, foarte obosită după vreo activitate din timpul zilei, mi-aş odihni capul pe umărul tău.

Ceea ce şi făcu. Degetele lui Piers făceau cerculeţe pe braţul ei, făcând dificilă încercarea de-a fi atentă la drama ce se desfăşura în faţa ei. Lady Bernaise îşi încheie melodia şi se ridică de la pian fluturându-şi fustele. Bobocii mişunau în jurul ei. Cu toţii râdeau cu poftă.

— O vai, spuse Piers, actorii aceia ar face bine să nu

uite că au public, mai exact, pe noi.

Dar chiar atunci se auzi vocea mamei lui, cu claritate, prin valurile de râs. Avea evantaiul deschis şi ochii îi străluceau periculos de jucăuş.

— Întotdeauna mi s-a părut, domnule Bitts, că e tare greu să găseşti un bărbat bun. Dar ce bine când găseşti unul tare…

Linnet cu greu îşi stăvili râsul, dar Piers se uita la tatăl său.

— Cred că a scos leul din cuşcă cu gluma asta.

În următorul moment, ducele era în picioare, iar medicii se împrăştiară ca frunzele în faţa lui. Apoi puse o mână pe braţul doamnei şi o scoase din cameră mai repede decât putea Linnet să clipească.

— Ce păcat, spuse Piers fără a se mişca.

Linnet încercă să se ridice.

— Ar trebui să…

Piers se uită o dată în ochii lui Kibbles şi făcu o mişcare bruscă din cap. Într-o secundă, bobocii erau afară din cameră.

— Spectacolul s-a încheiat, numai noi am mai rămas în sala de teatru întunecată.

— Unde e vărul tău? întrebă Linnet, observând brusc că marchizul nu era nicăieri.

— Prufrock l-a scos din cameră acum câteva minute. Un pacient trebuie să fi apărut cu ceva rupt, din moment ce asta e specialitatea lui.

Linnet se relaxă pe umărul lui Piers, lăsându-l să o tragă mai aproape, apoi îşi înclină capul ca să studieze tavanul. Nu era mare lucru de examinat, dar îi dădea lui ocazia să-l presare sărutări pe gât.

— Mmmmm, murmură Linnet.

— Ador când faci asta, spuse Piers, ridicându-se ca să-i dea un sărut pe colţul gurii.

— Ce anume?

— Când scoţi sunetul acela care spune că eşti dispusă sau pregătită.

— Vrei să sugerezi că sunt uşoară?

— Vrei să sugerezi că nu te-aş respecta dacă ai fi? Până la urmă, nu tu eşti cea care tocmai a lăudat virtuţile bărbaţilor tari. Aceea a fost mama mea, femeia pe care am cel mai mare motiv să o respect.

— Nu sunt uşoară, insistă Linnet cu încăpăţânare.

— Eu, mai mult decât oricine altcineva, ştiu asta, spuse el chiar la urechea ei. Dar crezi că ai putea să imiţi puţin o femeie uşoară mai târziu, în seara aceasta?

Linnet începu să tremure. Piers o ţinea strâns şi îi lingea – lingea! – lobul urechii.

— Ce ciudat să faci aşa ceva, spuse ea, evitând întrebarea.

Ca răspuns, o muşcă uşor de ureche, trimiţând un val înflăcărat direct spre coapsele ei.

— Foarte ciudat! reuşi să spună.

— Părul tău îmi stă în drum.

— Cât despre diseară, începu Linnet… dar se deschise uşa.

Era Prufrock.

— Îmi cer scuze pentru întrerupere, dar Domnia Sa marchizul are nevoie de ajutor.

— Operaţie dificilă? întrebă Piers de după urechea lui Linnet.

Ea încercă să se ridice, dar el nu-i dădu voie.

— Aşa am înţeles, spuse Prufrock. Apoi, ascultând de un semnal invizibil sau de un cod nescris, ieşi imediat pe uşă închizând-o în urma lui.

— La naiba, suspină Piers.

— Cât de greu poate fi să ciopârţeşti un membru? rosti Linnet. Îmi imaginam că ar fi destul de simplu, ca şi cum ai tăia un buştean, dar mai murdar.

— Unde ţi-e sensibilitatea feminină? o întrebă Piers. Vorbeşti de parcă nu te-ar deranja să fii la unul dintre capetele firizului.

— Nu m-ar deranja deloc, spuse Linnet după ce se gândi puţin. Cred că ar fi chiar interesant. Acum, te rog, lasă-mă să mă ridic, cred că Prufrock a fost oripilat de noi.

— Prufrock? Nimic nu-l oripilează pe el. În plus, eşti

logodnica mea. Avem voie să ne gudurăm unul pe lângă celălalt.

— Nu fără un însoţitor în apropiere, susţinu Linnet cu tărie.

— Eh! Mă gândesc că nu ai plecat niciodată fără însoţitoare, pe vremuri, nu?

— Niciodată.

— Şi uite unde-ai ajuns. Însărcinată cu un prinţ şi logodită cu un maniac.

Din moment ce Linnet se gândise de nenumărate ori la acelaşi lucru, îi era greu să protesteze. În schimb, îşi întoarse capul, doar o idee, şi îi prinse buzele. Buzele lui erau fioroase, puternice, deloc galante. Ea îşi deschise gura, permiţându-i, chiar primindu-l, cu o lăcomie de nestăvilit. În sărutul lui ghicea o invitaţie pe care ea voia să o refuze. Nu puteau să facă din nou *lucrul acela.*

Se desprinse brusc de el, răsuflând anevoie, doar ca să vadă că Bestia râdea de ea, cu ambele mâini pe sânii ei. Corsetul ei nu era la fel de lasciv ca cel purtat de lady Bernaise, dar cu toate acestea era ţinut închis doar de o fundă. Iar Piers, isteţul Piers, dibacele Piers, trase uşor de fundă, lăsând să-i cadă sânii goi direct în ghearele sale.

— Eşti superbă, şopti.

Degetele lui se jucau cu sfârcurile ei. Era aşa o senzaţie plăcută, încât o făcu să chicotească. Avea control deplin asupra sânilor ei acum, strângându-i aproape cu brutalitate, aplecându-şi capul…

Spatele lui Linnet se arcui din instinct şi un ţipăt scurt îi scăpă printre buze, trezind-o la realitate.

— Prufrock… e chiar afară, se bâlbâi ea, încercând să împingă umerii lui Piers.

El dădu drumul sânilor ei abia după a doua îmbrâncire.

Întregul ei trup se cutremură sub privirile lui flămânde, sălbatice, necontrolate.

— Nu putem să facem asta, spuse ea respirând greu, cu sânii dezveliţi.

Ochii lui Piers se întorceau cu disperare la ai ei,

amintind de-un om în mijlocul mării care descoperă brusc o frânghie.

— Doamne, eşti perfectă, murmură el.

— Nu crezi că sunt prea mari? întrebă ea, simţindu-se prost în clipa în care cuvintele îi ieşiră pe gură. Tata zicea… adică, guvernanta mea a spus că arăt ca o vacă.

— De-ar arăta vacile aşa… spuse Piers, incapabil de-a se mai gândi la a doua parte a propoziţiei. Sânii tăi sunt perfecţi, Linnet – visul oricărui bărbat.

— Al tău? întrebă ea.

— Nu am îndrăznit vreodată să visez la aşa ceva, spuse el, uitându-se, în sfârşit, în ochii ei.

Era sigură că bucuria pe care-o simţea în inimă i se putea citi şi pe chip.

Chipul lui se întunecă. Se întinse şi îi ridică corsetul trăgând uşor de fundă şi legând-o. Ea nu se mişcă, uitându-se doar la ochii lui aplecaţi şi întrebându-se.

— Doar pentru că nu te-am visat niciodată nu înseamnă că am să mă căsătoresc cu tine, spuse el într-un târziu.

— Ştiu asta, răspunse Linnet încercând să-şi adune minţile. Nu ne potrivim, am căzut de acord.

— Uite, ţi-am adus ceva, spuse el scoţând din buzunar un pacheţel mic de pânză legat cu aţă.

— Ce e acolo?

— Săruri de baie. Dacă faci o baie lungă în seara asta, ai să fi pregătită pentru înot mâine. Ea luă pachetul.

— O a doua baie! Servitorii se vor plânge că-i pun să care atâta apă caldă. El ridică din umeri.

— Cum vrei.

Apoi se ridică în baston, întinzându-i mâna.

— Trebuie să plec.

Părea brusc iritat, de parcă dădea vina pe ea pentru ceva. Ea îl prinse de mână.

— S-a întâmplat ceva?

— Nu.

— Ne simţeam minunat acum un moment, iar acum eşti ţeapăn şi neprietenos.

El se întoarse cu o mică grimasă.

— Unui bărbat nu-i place niciodată să-şi piardă minţile din cauza unei femei.

Linnet se încruntă.

— Nu văd niciun semn că ţi-ai pierde minţile.

— M-am hotărât acum mult timp că nu mă voi căsători, spuse încruntându-se şi el. Abia pot să am grijă de mine, darămite să mai am şi de altcineva.

— Pare un motiv prost pentru refuzarea căsniciei, dar da, ai mai spus asta. Te-am rugat eu să-ţi schimbi părerea?

— Nu.

— Atunci de ce dai vina pe mine pentru gândurile necurate care-ţi trec prin căpăţâna aia mare? Eu nu mă gândeam la căsnicie în timp ce ne sărutam.

Piers începu brusc să râdă.

— Nici eu.

— Atunci de ce faci crize de supărare?

Îi slobozi braţul.

— Pentru că sunt un măgar? răspunse el, cedând. Trebuie neapărat să-l ajut pe Sébastien, altfel va fi furios.

Ochii îi zâmbeau, aşa că-l luă de mână şi-l lăsă să o conducă până afară. Chiar înainte să deschidă uşa, se opri şi îi plasă un sărut pe nas.

— Dacă ar fi să mă căsătoresc cu cineva, Linnet, tu ai fi aceea.

— Ştiam eu că într-o zi sânii mei îşi vor dovedi utilitatea, spuse ea satisfăcută, făcându-l să râdă.

— Dacă aş fi alt bărbat, altfel ar sta şi lucrurile.

— Închipuie-ţi, mi-aş putea petrece timpul cu un logodnic care nu mă atacă atunci când are toane.

— Toane! Mă faci să par a fi o mătuşă acră.

— Toane, repetă ea cu un zâmbet şugubăţ. Apoi, mai împăciuitoare: Trebuie neapărat să-ţi controlezi nervii, Piers. Promit că nu m-am hotărât brusc să te iau de soţ, oricât de mult mi-ar plăcea sărutările tale.

El clipi, uitându-se înspre baston.

— Sunt un prost. Un prost vanitos în cazul acesta.

— Nu e din cauza piciorului, se grăbi ea să spună.

Dar el râdea, deschizând uşa.

— Limba mea ascuţită, presupun? zise ea.

— Orice femeie ar trebui să o ia în considerare. Poate nu i-ar pica bine să aibă limba aia a ta la micul dejun, provocând scandaluri.

Ezită puţin, după care se hotărî să o spună.

— E o joacă. Iar eu… eu merit să mă joc, după câte-am pătimit în ultima vreme.

El încuviinţă.

— Aşa e, iar eu sunt un măgar, după cum am zis.

Apoi, în faţa servitorilor şi a lui Prufrock, şi a oricui altcineva care putea fi la intrare, se aplecă şi o sărută într-un fel lacom, decisiv.

O cerere.

Iar ea acceptă, cedă din instinct, strângându-i haina cu mâna, lipindu-se de trupul, de buzele lui.

El se aplecă şi îi şopti la ureche, atât de încet, încât să nu audă nimeni.

— Eşti o parteneră de joacă extraordinară.

Apoi plecă, tropăind pe scări. Linnet se forţă să se uite în ochii lui Prufrock.

— Aş dori o baie, te rog.

El le făcu semn servitorilor.

— Bineînţeles, domnişoară Thrynne. Camerista dumneavoastră vă aşteaptă în cameră. Îşi drese glasul, apoi continuă: Javra, care mai nou poartă numele de Rufus, a fost spălată şi tunsă, deşi nu pot spune că i-ar fi îmbunătăţit cu ceva condiţia.

Uitase cu totul de el.

— Poate să vină în camera mea, spuse, suspinând. Prufrock, evident, nu era de acord.

— Câinele va fi cât se poate de comod în grajd, poate chiar în beci dacă insistaţi.

Ea dădu din cap.

— I-am promis lui Gavan. Îi e teamă că Rufus va fugi.

— Din beci nu are cum să fugă.

— Am promis, repetă ea. Dacă mi l-ar putea aduce cineva după ce-mi termin baia, ar fi minunat.

Bineînţeles că valetul se comporta complet profesionist, de parcă nici nu ar fi văzut sărutul.

Dar, în timp ce urca scările, îi simţi ochii sfredelindu-i ceafa. „Suntem în Wales, îşi spuse ea. Nimănui nu-i pasă ce se întâmplă în Wales. Aici, servitorii nu pot bârfi cu vecinii lor.”

Ce se întâmplă în Wales rămâne în Wales.

capitolul 22

Robert Yelverton, duce de Windebank, se gândea uneori cu disperare că i-a transmis o singură caracteristic de-a sa lui Piers, fiul şi moştenitorul său: înclinaţia spre dependenţă. Deşi nu era tocmai sigur că se putea vorbi despre muncă – mai ales o muncă atât de onorabilă precum cea de chirurg – ca fiind o dependenţă. Cu toate acestea, pasiunea devotată a lui Piers pentru acest lucru îi amintea prea mult de propria lui cădere privind abuzul de opiu.

Probabil că nu l-ar fi mulţumit deloc pe Robert să-şi dea seama că mai era ceva ce-i lăsase moştenire lui Piers: privirea încruntată în timp ce-o scotea pe fosta lui soţie, Marguerite, din cameră, identică cu privirea pe care o văzuse de-atâtea ori la fiul său.

— *Alors!* ţipă Marguerite, încercând în zadar să-l facă să-i dea drumul. Robert, nu ai niciun drept să mă tratezi aşa, eşti… eşti…

Aparent, nu se putea gândi la un cuvânt potrivit în limba engleză, pentru că ceea ce urmă era un şir de invective în franceză.

Robert se retrase în bibliotecă, trăgând-o după el. Când ajunseră înăuntru, îi dădu drumul la mână. Ea se răsuci în faţa lui – o privelişte superbă de sâni şi fuste –, iar el simţi un fior de dorinţă atât de puternic, încât era cât pe ce să cadă în genunchi. Nu doar frumuseţea ei fizică îl făcea să tremure: era senzaţia de drag, amintirea zâmbetului ei la o ceaşcă de ceai sau pe un cearşaf de

mătase, bucuria pierdută de-a o avea soţie.

— *Cretinule!* urlă ea, atât de furioasă, încât aproape că-i cedă vocea. Cum îţi permiţi să pui mâna pe mine într-un asemenea fel? Cum îţi permiţi să mă atingi?

— Nu ştiu, răspunse Robert cu sinceritate. Dar am avut impresia că spectacolul mersese destul de departe şi că era cazul să intervin.

— Nu e cazul să intervii câtuşi de puţin în viaţa mea. Aş prefera să iau un bărbat de pe stradă, da, din şanţuri, decât să te am lângă mine din nou.

— Ştiu.

Ea clipi, şi flacăra din ochi i se mai stinse puţin.

— Atunci de ce m-ai adus aici? Nu avem ce să ne spunem.

— M-am schimbat, Marguerite. Nu mai sunt acelaşi om cu care te-ai căsătorit.

— Nu mai erai acelaşi om cu care m-am căsătorit nici la cinci ani după cununie, spuse ea întorcându-se spre uşă.

— Dacă aş putea face ceva, orice, ca să iau înapoi suferinţa pe care v-am provocat-o, ţie şi lui Piers, în anii mei de abuz de opiu, aş face-o, insistă el cu disperare. Mi-aş tăia o mână! Mi-aş da viaţa!

Ea se opri cu o mână pe uşă. Umerii înguşti îi erau rigizi. Puţine, foarte puţine fire albe îi străluceau printre şuviţele arămii.

— Nu sunt omul cu care te-ai căsătorit. Sunt mai bătrân şi mult mai înţelept, continuă el sperând să o facă să mai stea o clipă. Nu mi-am dat seama atunci cât de mult trebuia să te preţuiesc.

Marguerite se întoarse încet şi se sprijini de uşă.

— De-atâtea ori mi-ai zis că ai să încetezi cu drogurile! Mi-ai promis de-atâtea ori!

— Ştiu. Şi nu am putut să mă ţin de cuvânt.

— Dar văd că, într-un târziu, te-ai oprit. Piers spune că de câţiva ani buni, chiar.

— Şapte ani, aproape opt.

— Deci pentru mine nu ai putut, dar pentru… ce? Ce iubeşti mai mult decât visul tău de opioman?

— Viaţa. Eram pe moarte, cred. Şi am descoperit, spre marea mea surprindere, că voiam să trăiesc.

Se apropie uşor de ea, doar atât cât să poată să-i simtă parfumul franţuzesc. Au stat acolo pentru un moment, doi oameni la a doua tinereţe, despărţiţi de ani întregi de furie şi de regrete.

— Eşti mai frumoasă ca niciodată, spuse dregându-şi glasul.

— Tu întotdeauna vorbeai de frumuseţe, dar vedeai doar superficialul din oameni, spuse ea, dar fără năduf.

— Aşa era? Nu-şi amintea. Te-am iubit nu doar pentru frumuseţea ta. Îţi admiram tăria, Marguerite, şi inteligenţa, felul în care ţi-ai asumat rolul de ducesă cu atâta graţie, felul în care i-ai închis gura mamei. Felul în care ne-ai crescut fiul.

— Asta spui acum.

— Asta spun acum. Şi îmi pare rău dacă nu am înţeles asta atunci. Nu există decât o singură femeie pe care să o fi admirat şi iubit aşa cum te iubesc pe tine.

— Cine?

— Tu.

— Oh. Stau cam prost cu engleza, nu te-am înţeles.

El încercă să-şi aleagă vorbele cu mai multă grijă.

— Ştiu că nu ai mai vrea niciodată să fii nevasta mea, după durerea pe care v-am pricinuit-o, ţie şi lui Piers. Dar dacă m-ai putea ierta pentru ce ţi-am făcut… se opri, înghiţi şi continuă. Mă aştept să consideri că e de neiertat, dar mă gândesc tot timpul la asta.

Ea ridică din umeri într-un fel specific franţuzesc.

— *Alors,* Robert. Am trecut de mult de punctul în care îmi doream să te strâng de gât pentru că mi-ai stricat reputaţia, sau chiar pentru că ai iubit drogul mai mult decât pe mine. Dar prin ce-a trecut copilul meu, fiul nostru… Asta nu pot să ţi-o iert.

Robert se apropie de ea.

— Nici nu m-aş aştepta să faci asta.

— Dar cred că ar fi cazul ca *el* să te ierte, spuse ea cu ochii tulburaţi de griji, fără să observe că stătea atât de

aproape de el.

— Piers e mai dur decât ar trebui să fie.

— Ştiu. Poate… cândva.

Nu voia să vorbească despre Piers, şi-i era greu să se controleze. Mâinile lui se ridicară din proprie voinţă până la chipul ei. Înainte ca ea să apuce să-l respingă, se aplecă şi o sărută. Dădu tot ce avea în acel sărut, regretul, dragostea, dorinţa. Anii lungi şi reci de abstinenţă, când ea era căsătorită cu altul şi el nu avea altceva la care să se gândească decât propria prostie.

Pentru un moment, un binecuvântat, superb moment, ca îi răspunse la sărut. Avea gust de caise – dulce-acrişor, un gust bine cunoscut.

Dar apoi îşi puse mâna pe pieptul lui şi îl împinse de lângă ea. Fără niciun cuvânt, se întoarse, deschise uşa şi ieşi. Lăsând nimic mai mult în urmă decât un miros vag de parfum.

Totuşi, era ceva în ochii ei… în felul în care buzele ei cedaseră buzelor lui…

Speranţa era un risc. Cel mai probabil, speranţele lui s-ar transforma în praf, eşec şi durere. Nu mai avusese aşa un sentiment prostesc de ani buni. Dar oricum, speranţa izvorî dintr-un loc secret din inima lui.

capitolul 23

Linnet spera, ca în acea noapte, un doctor irascibil, cu baston, să intre peste ea, dar nu avu parte de un asemenea tratament. În schimb, el o vizită de dimineaţă, picurându-l ciocolată caldă pe obraz.

— Ce faci? ţipă Linnet, lingând ciocolata.

— Te fac să arăţi de parcă ai avea vărsat de vânt. Încă un strop pe obrazul stâng. Da, arăţi exact cât trebuie de oribil. Ştiai că regina Elisabeta avea cicatrici grave de la

vărsat?

— Uf, făcu Linnet, luând o batistă şi ştergându-se viguros. Ce nepoliticos din partea ta!

— De ce? întrebă Piers, rezemându-se de stâlpul de picioarele patului. Ar fi chiar aşa groaznic să rămână cicatrici după ce-ţi revii din boală?

— Bineînţeles, răspunse Linnet supărată. Mai am ceva pe faţă?

— Nimic. De ce-ar fi aşa de teribil?

— Pentru că, răspunse ea nonşalant, ar fi.

— Dar multe femei sunt mai puţin frumoase decât tine şi au vieţi fericite. Chiar şi cele cu cicatrici, adăugă el.

— Da, dar…

— Regina Elisabeta a avut o viaţă minunată.

— Dar nu s-a căsătorit niciodată, aşa-i? Linnet luă ceaşca de ciocolată din mâna lui şi bău puţin.

— Nu există nicio regulă care spune că femeile cu piele urâtă nu se pot căsători.

— Da, dar există o multitudine de reguli nescrise pentru ce înseamnă o femeie atrăgătoare. Pielea frumoasă fiind printre primele.

— Iar tu le îndeplineşti pe absolut toate, nu-i aşa?

Îşi fixă privirile pe ea, parcă încercând să-i examineze minuţios defectele. Ea nu îi răspunse, ştiind bine că el ar fi luat în glumă orice răspuns.

— Mă întreb dacă e mai rău pentru o femeie frumoasă sau pentru una urâtă să ia vărsat.

— Pentru una frumoasă, răspunse Linnet fără ezitare. Are mai multe de pierdut.

— Nu pot să ies la înot în dimineaţa asta, spuse el schimbând subiectul. Sébastien are de făcut o operaţie dificilă pe pacientul care a sosit ieri, iar eu trebuie să stau prin preajmă ca să-l sâcâi.

Linnet simţi cum buzele îi tremurau.

— Ah! Bineînţeles.

— Mă gândeam că, în schimb, putem să mergem după-masă.

— Ar fi acceptabil, spuse ea cu modestie.

El nu se uită la ea, ci se concentra să lovească mormanul de romane de pe noptiera ei.

— De ce-ţi face plăcere să le răstorni?

— Nu le răstorn. Vreau să văd în ce procentaj trebuie să fie cea de sus mai ieşită în afară ca să le facă pe celelalte să cadă.

Căzură.

— Aproximativ patruzeci la sută. I-am spus lui Prufrock că vreau ca postul de pază să fie remobilat, spuse el, ridicându-se de pe pat.

Ea se uită la el în timp ce se aplecă să-i dea un sărut.

— Mmm, esenţă de Linnet cu un strop de ciocolată.

Linnet stătea uitându-se la uşa închisă după el, cu ciocolata răcindu-i-se în mână. Îi spusese lui Prufrock că… dar de ce?

Ştia de fapt de ce. Obrajii care-i ardeau ştiau de ce. Micul fior care-i străbătu coapsele ştia de ce.

Mai merg o singură dată, îşi promise ea. Nu ar fi prea riscant. Nu era o uşuratică, nu?

Dar odată ajunşi la postul de pază? Uşuratică.

*

Comportamentul ei nu putea fi descris în alt fel. Nici în următoarea zi, nici în cea de după.

Cu siguranţă, nu în ziua în care Piers o prinsese pe coridor după ce tocmai terminase de citit *Camilla* unui grup de pacienţi, o trăsese într-o nişă şi, cu o mână pusă rapid între picioarele ei, o făcuse să se simtă…

Ei bine, uşuratică.

E doar o joacă, îşi spunea ea în fiecare noapte înainte de-a adormi, deşi litania începu să sune uşor apăsător.

Ne jucăm doar şi îi dăm timp ducelui să se împace cu nevasta lui. Sau viceversa. Nimeni nu putea să nege că fostul cuplu părea a-şi petrece din ce în ce mai mult timp împreună, cei doi discutând civilizat unul cu celălalt.

Apoi veni o săptămână în care Linnet avu dovezi clare că nu concepuse un copil la prima lor întâlnire. Chiar şi aşa,

Piers decise că nu era pregătit să trimită scrisoarea de anulare a logodnei la ziarul *Morning Post.*

— Nu se ştie niciodată, spuse el, apoi explică în câte feluri putea da greş o scrisoare.

— Atunci, poate ar fi mai bine să ne oprim acum, spuse Linnet, ştiind cu siguranţă că niciunul dintre ei nu avea de gând să se oprească.

— Ne jucăm doar.

— Şi o facem pe uşuraticii, menţionă Linnet.

— Nu cred că se poate spune asta, răspunse Piers.

El nu venea niciodată la ea în dormitor ca să facă dragoste, niciodată nu dormea lângă ea. Dar în acea noapte, veni la ea pe la miezul nopţii, o trase din pat şi o aduse jos în bibliotecă pentru a-i arăta un text important, scris în mod special (spunea el) ca să marcheze finalul cursurilor ei. De fapt, era scris pe bucăţele mici de hârtie pe care le împrăştiase pe canapea lângă foc, iar pe fiecare hârtie era o sugestie.

— Nici ca adverb nu merge folosit cuvântul *uşuratic,* continuă el meditativ. Stătea pe canapea gol puşcă, focul strălucindu-i pe piept şi cu picioarele musculoase întinse. Nu aş putea spune, de exemplu, că *maman* se poartă uşuratic, umblând aşa, îmbrăcată într-o batistă.

— Dar nu ai putea spune nici că e o uşuratică, spuse Linnet, pentru că nu este. De aceea, cuvântul e mai util în grade de comparaţie, ca adjectiv sau ca adverb.

— Tu nu eşti o uşuratică, o asemenea femeie sare de la un bărbat la altul, spuse el renunţând la argumentul ei gramatical.

— De fapt, orice femeie care ajunge în patul unui bărbat fără a fi căsătorită cu el merită această etichetă. Nu e nevoie să viziteze mai mult de un pat. Am devenit exact ce crede întreaga Londră că sunt.

— Te deranjează?

Ea se cuibări în celălalt capăt al canapelei, stând pe cămaşă în loc să o poarte.

— Uită-te la mine.

El se uită, cu o strălucire plăcută în ochi.

— Nu la asta mă refeream, spuse ea. Iată-mă în biblioteca unui domn, goală puşcă. Încep să cred ca sunt întocmai ca mama. Pot doar să sper că nu mă voi trezi având reputaţia ei.

În sinea ei, teama cea mai mare nu era de a-şi pierde reputaţia, ci de a-şi pierde inima. Dar nu vedea niciun motiv să împărtăşească acea teamă.

Descoperiră că le făcea o deosebită plăcere să stea pe marginea bazinului sau în postul de pază, sau în bibliotecă. Şi să disece. Cuvinte, trupuri, deşi doar prin intermediul lui Piers. Oameni, metaforic. Pacienţi, din punct de vedere al comportamentului.

Linnet vizita în mod regulat camerele pacienţilor cu boli neinfecţioase şi avea poveşti amuzante despre doamna Havelock, cunoscută uneori şi ca doamna asistentă Havelock, şi despre luptele ei cu puţinii pacienţi care îndrăzneau să se răscoale.

Într-o seară, Linnet îl făcu pe Piers să râdă isteric, imitând şotiile unui anumit domn Cuddy, care se folosi de vizitele nevestei sale ca să procure o sticlă de gin, după care, spre marele dezgust al doamnei asistente, se îmbată.

— Nu ştiu dacă-mi face bine să aud aşa ceva, spuse Piers.

— De ce nu?

— Pacienţii, răspunse el. Nu trebuie să ştii prea multe despre ei. Sunt doar boli, până la urmă, doar atât pot să tratez.

Linnet stătea pe podea, între picioarele lui, învelită într-o pătură.

— Eşti un prostuţ lipsit de speranţă. El se aplecă şi-i luă în palme părul.

— Ar trebui să vindem ăsta.

— Nu l-ar cumpăra nimeni.

— Străluceşte în lumina focului precum guineele, dacă guineele ar avea ceva mai multă roşeaţă.

Linnet se lăsă pe spate şi îi dădu voie să se joace cu buclele ei.

În fond, era doar o joacă.

capitolul 24

Într-o dimineaţă frumoasă, la câteva săptămâni după ce Linnet se împrietenise cu Gavan, acesta fu transportat în faţa casei de către Neythen şi aşezat la lumina soarelui, pentru a aştepta să vină cineva să-l ia.

Linnet îl găsi acolo şi se aşeză lângă el.

— Vine tatăl tău să te ia?

— Probabil mama, cu căruţa. Aşa m-a adus aici. Tata e pe câmp sau cu oile.

— Deci eşti fiu de fermier. Şi tu vrei să devii fermier?

— Tata nu e fermier, are grijă de o moşie mare pentru cineva care nu vine niciodată acolo. Eu am să fiu medic, spuse el cu încredere. Şi am să fiu mai bun decât ăia doi, spuse, arătând din cap spre castel.

— Să ştii că s-au descurcat bine cu tine, răspunse ea ascunzându-şi un zâmbet. Părinţii tăi ce părere au despre planul tău?

— N-au de unde să ştie, nu? Din cauză că Havelock i-a spus mamei că trebuie să mă lase aici. Nu stăm departe, acolo, în Tydfil, spuse el arătând vag spre est. Mama mi-a zis că mă va vizita, dar Havelock i-a spus că nu are voie deloc.

— Deci Tydfil e aproape? îl întrebă Linnet.

Gavan, în schimb, se chinuia deja să se ridice de pe scaun. Linnet sări să-l ajute.

— Uite căruţa! urlă el, plin de veselie. Chiar e mama!

În momentul în care ajunse la uşa castelului, o femeie sări din căruţă, fugi înspre ei şi îl ridică pe Gavan în braţe.

— Iată-te! exclamă ea. Sclipitor ca un bănuţ şi vesel ca aurul!

El îşi înfăşură braţele în jurul ei.

— N-am plâns, spuse.

Dar plângea acum. Adăugă:

— Nici măcar atunci când m-au legat şi…

Dar cuvintele se pierdură în şuvoiul de lacrimi. Linnet le făcu loc pe banca pe care stătuse mai devreme cu Gavan, iar mama lui veni să stea alături de fiul ei, strângându-l la pieptul său. Nu era cu mult mai în vârstă decât Linnet, după cum părea, părul negru lucindu-i sub bonetă.

Stătea jos, mângâindu-l pe Gavan pe cap.

— Nu e rău să plângi. Absolut deloc.

Apoi statură pur şi simplu la soare, legănându-se, cu capul lui sprijinit de umărul ei.

Uşa se deschise în spatele lor, iar Linnet auzi sunetul bastonului lui Piers. Se întoarse înspre el să-i arunce o privire ameninţătoare. Nu era momentul să se poarte necivilizat. Dar era chiar manierat, comparativ cu alte daţi.

— Doamnă Wing, spuse. Copilul se vindecă minunat. Are voie să stea în picioare cel mult o oră pe zi în următoarele săptămâni, şi apoi, din ce în ce mai mult, treptat. Are un baston, trebuie să-l folosească.

Doamna Wing dădea din cap aprobator.

— Vă mulţumesc. Nu pot să vă mulţumesc îndeajuns.

Ochii îi erau înlăcrimaţi, deşi era clar că era o femeie plină de energie, cu prea puţin timp pentru slăbiciuni. Piers era pe punctul de-a pleca.

— Staţi! strigă doamna Wing.

El se opri şi se întoarse pe jumătate.

— Doamnă?

— Trebuie să vă spun ceva.

Îi dădu drumul fiului ei şi îl plasă, foarte natural, în braţele lui Linnet.

Gavan nu mai plângea, şi doar suspina uşor.

— Săptămânile acestea fără Gavan, fără să ştim ce-a păţit, au fost groaznice pentru tatăl său şi pentru mine. Groaznice. Şi nu aveaţi niciun motiv. Locuim imediat după acel deal. Puteam uşor să-l vizităm, fără să deranjăm pe nimeni. Acea… acea intendentă a dumneavoastră ne-a spus…

— Ne schimbăm abordarea, spuse Piers, oprind-o. Vorbiţi cu domnişoara Thrynne, acea fiinţă frivolă de lângă

dumneavoastră.

Apoi, intră în casă.

— Aşa ceva n-am pomenit! exclamă doamna Wing, aşezându-se din nou. I-am promis soţului meu că voi vorbi cu el, şi ştiam că doctorului nu-i va conveni să audă ce-am de zis, spuse în timp ce-şi făcea vânt cu boneta. Dar cum s-a uitat la mine! De parcă eram o rozătoare găsită într-un coş de nuiele.

— Nu e chiar *aşa* de rău, protestă Linnet.

Gavan sări brusc din braţele ei.

— Mamă, nu ţi l-am arătat pe câinele meu, Rufus!

Doamna Wing clipi.

— Un câine?

— Domnişoara, ea l-a găsit în grajd şi mi l-a dat mie, explică băiatul, trăgându-l pe Rufus de sub banca unde acesta se bucura de umbră. Nu-i aşa că e cel mai grozav câine pe care l-ai văzut vreodată, mamă?

Rufus se ridică, cu limba scoasă şi cu urechea ridicată.

— Ei bine, pare a fi un bun vânător de şobolani… spuse ea, uitându-se la Rufus. Apoi se întoarse înspre Linnet: Dumneavoastră aţi găsit câinele şi i l-aţi dat fiului meu?

— Da, ea m-a dus la grajd chiar înainte să pot merge, şi l-am găsit acolo, spuse Gavan de pe iarbă, întinzându-se pe jos pentru ca Rufus să-i poată linge faţa. L-a ţinut la ea în cameră ca să nu fugă. Şi m-a dus să văd şi marea.

Doamna Wing aşează o mână pe genunchiul lui Linnet, cu ochi înlăcrimaţi şi buze tremurânde.

— Nu pot să vă spun cât de mult înseamnă pentru mine. Am stat trează nopţile, gândindu-mă la Gavan singur în castel, şi la posibilitatea ca ceva rău să se întâmple şi să nu-l mai vedem niciodată. Se opri şi luă o batistă.

— Nu am fost aici pe toată perioada sa de convalescenţă, dar cred că a fost fericit. Are aşa un suflet vesel!

— Nu-i aşa? Doamna Wing îşi şterse ochii. Tot ce pot să vă spun e că am făcut patru cuverturi cât l-am aşteptat.

Patru. Tăiate, cusute şi finisate.

Linnet habar nu avea ce înseamnă să faci o cuvertură, dar îşi imagina că era mult de lucru.

— Bineînţeles, am avut ajutor. Noi, toate femeile din Tydfil, facem cuverturi împreună. Şi dacă se întâmplă ceva, cum a fost cu Gavan, lucrăm mai mult. Ne distrage atenţia.

Linnet avu brusc o idee.

— Nu e nevoie de un război de ţesut pentru cuverturi, nu?

Doamna Wing dădu din cap.

— E vorba doar de-a aduna bucăţi pătrate de material. Stăm toate în cerc şi coasem împreună. Şi vorbim. Apoi, mai târziu, le pun pe un cadru şi le finisez.

— Mă întreb dacă aţi putea veni aici, la castel. Vedeţi, doamnă Wing, avem o cameră plină de femei în aripa de vest care se plictisesc tare rău. Avem o femeie însărcinată cu gemeni, de exemplu, care nu poate să se dea jos din pat câteva luni bune. Şi doamna Trusty are o gravă problemă la picior, deşi începe încet-încet să meargă.

— Ar permite administratoarea aşa ceva?

— Se poate aranja, spuse Linnet cu convingere. Un cerc de croitorie, aici, la castel. Aţi putea veni o dată pe săptămână, doamnă Wing? Aveţi timp?

— Bineînţeles. Doctorul e puţin nesuferit, totuşi i-a salvat viaţa lui Gavan.

Linnet dădu din cap aprobator.

— În plus, ajută atunci când ai dureri. Distrage atenţia. Nu şi la naşteri, în schimb. Acolo nu ajută. Nu am cunoscut în viaţa mea o femeie în travaliu care să poată să facă o cusătură dreaptă.

— Doamnă Wing, văd că vă veţi descurca de minune, spuse Linnet veselă.

— Îmi place să-mi fac treaba. Văd ceva de făcut şi fac. Norocul meu că pe soţul meu nu-l deranjează niciodată nimic. Dacă amândoi am pleca la treburile noastre de fiecare dată când ceva trebuie făcut, nu ne-am mai vedea niciodată! spuse ea râzând.

— Am să vorbesc cu doamna Havelock,

administratoarea aripii de vest. Poate treceţi pe-aici peste o săptămână sau două, când Gavan se simte mai bine?

Doamna Wing dădu din cap.

— Aşa am să fac. Se uită la Gavan. Mă gândesc că nu e o idee bună să se tăvălească pe jos aşa, în caz că-l doare piciorul?

— Nu pare a avea dureri, spuse Linnet. E un băiat aşa bun!

— Iar dumneavoastră aşa o domnişoară bună, răspunse ea luând-o de mână. Nu pot să vă spun cât de tare m-aţi liniştit, faptul că aţi fost aici, că i l-aţi găsit pe Rufus, şi că mă ajutaţi să-l răsplătesc cumva pe doctor prin ideea cu cercul de croitorie.

— Linnet, spuse impulsiv strângând mâna femeii. Mă cheamă Linnet.

Doamna Wing chicoti.

— Diana, spuse ea. E un nume ciudat, ceva legat de-o zeiţă care, probabil, nu e cu nimic mai bună decât se cade să fie. Mă gândesc că ai să înveţi şi dumneata să coşi cuverturi cu noi, nu?

Zâmbetul lui Linnet se stinse.

— Mă tem că sunt aici doar în vizită, şi sunt şanse mici să mă mai aflu aici peste două săptămâni, deci am să ratez ocazia.

— Ce păcat, spuse Diana. Mare păcat! Ei bine, dacă vorbeşti cu doamna Havelock şi îl avertizezi pe doctor, mă descurc eu.

— Nu-l lăsa să te sperie, latră mai tare decât muşcă.

— Nimeni nu poate să mă oprească să le ajut pe acele femei, spuse Diana râzând din nou. Gavan, băiatule, ridică-te.

— Am nevoie de baston.

Reuşi să se ridice în picioare cu ajutorul bastonului.

— Vedeţi, vedeţi domnişoară? Arăt exact ca doctorul acum, nu-i aşa?

Stătea sprijinit de baston, zâmbind în soare, cu părul în ochi. Linnet nu putu să nu râdă.

— Da, deja arăţi ca un doctor.

— Asta pentru că am să fiu doctor! spuse el cu satisfacţie. Cel mai bun!

capitolul 25

În următoarea seară...

— Încă doi pacienţi primiţi în aripa de est, cu febră, spuse Sébastien.

— Ce fel de febră? întrebă Piers.

— Aceea care tu susţii că e tifoidă, şi eu zic că nu. Nu te-am putut găsi în dimineaţa asta, căci voiam să-i vezi şi tu.

După micul dejun, Piers o trăsese pe Linnet într-un dormitor liber şi, după ce ea adormise, el rămăsese cu ea în pat timp de o oră, satisfăcut, relaxat, mângâind-o pe umeri. Îşi auzise numele strigat, dar ignorase chemarea.

Se gândea la tatăl lui. Linnet, tatăl lui, Prufrock, mama lui, Sébastien. Tatăl lui din nou. Linnet.

— Am să mă uit la ei după-masă, promise el.

Intrară în salon. Kibbles şi Penders erau la bufet, flecărind în jurul carafei de vin. Linnet stătea lângă mama lui, iar tatăl său era vizavi, cu o privire flămândă în ochi.

— Unde e Bitts?

— Era cam palid şi zicea că nu se simte prea bine, aşa că l-am trimis sus.

Piers se uită în ochii lui Sébastien.

— Bolnav?

— Dureri de cap, fără febră. Probabil că nu e caz de spitalizare, dar e mai bine să nu apară în aripa de vest până nu ştim sigur. Mai ales, pe lângă familia ta.

Familia lui… un fior rece îi trecu pe şira spinării.

— Am mai văzut privirea asta, spuse Sébastien în glumă.

— Da. Prufrock, vreau şi eu un pahar. Cum adică ai mai văzut privirea asta?

— Chipul pe care am văzut o mie de... *încruntări,* spuse Sébastien cu evidentă plăcere. Se pare că te gândeşti şi faci ceva care-ţi va dăuna pe termen lung. Am mai văzut privirea asta şi o văd şi acum.

— Crezi că brusc eşti capabil să-mi pui tocmai mie un diagnostic? Tu, care nu te descurci cu o febră simplă.

— Ştiu că ai o atracţie pentru nefericire, spuse Sebastien, ducând paharul la buze. În mod paradoxal, nu eşti fericit decât atunci când eşti nefericit. Şi faci asta dând la parte toţi oamenii care ţin chiar şi puţin la tine. Pe mine de exemplu, doar că eu sunt imposibil de înlăturat, aşa te-ai lăsat păgubaş. Părinţii tăi. Logodnica ta superbă, spuse întorcându-se şi gesticulând înspre Linnet cu paharul.

— Frumuseţea nu e totul.

— Ea are tot ce şi-ar putea dori un bărbat, spuse Sébastien. Îşi lăsă paharul pe masă. Noi doi am fost împreună dintotdeauna...

— Haide, spune mai repede şi fii blând. Pleci în lume cu o lăptăreasă.

— Nu, nu...

Piers se uită în direcţia în care privea şi Sébastien.

— Pleci în lume cu Linnet.

Toţi muşchii din corpul lui se încordară.

Ea era a lui. A lui şi numai a lui.

— Dacă m-ar lua, aş fugi oriunde în lume cu ea. Sau după ea. Sébastien se întoarse cu spatele la Piers. Întotdeauna am fugit mai repede decât tine, Piers. Şi sunt un chirurg mai bun. Şi un iubit mai bun, deşi e urât din partea mea să-ţi atrag atenţia.

— Eu nu m-am obosit în viaţa mea să iubesc pe nimeni, spuse Piers.

Linnet râdea. Diamantele îi străluceau la urechi şi la gât. Era asemenea unei zâne plăsmuite din magie.

— Aşa-i. Şi nici acum nu te oboseşti, nu? Chiar dacă tatăl tău ţi-a împachetat-o şi ţi-a adus-o în braţe.

Piers tremură uşor, iar Sébastien începu să râdă.

— Aşa deci, nu vrei să o accepţi pentru că a ales-o tatăl tău. Eşti prea ocupat cu ura din trecut ca să recunoşti

că a ales femeia perfectă pentru tine.

Piers se întinse şi-l apucă pe Sébastien de cravata roz, trăgându-l mai aproape.

— Mă doare piciorul… de-aş putea să mi-l tai cu un cuţit de bucătărie, mormăi el printre dinţii încleştaţi.

Verişorul continua să-l ţintuiască din priviri, neclintit.

— Atunci poţi să-ţi ţii piciorul în braţe noaptea. Nu mai e loc şi de-o femeie, ţinând cont de accidentul grav pe care l-ai suferit.

Piers îi dădu drumul lui Sébastien. Avea dreptate, cu toate că fusese sarcastic.

Trebuia să înceteze să mai facă dragoste cu Linnet. Acum. Nu avea loc pentru ea în viaţa lui, ştiind bine că vor fi zile, poate săptămâni când singurul lucru pe care-l va putea simţi va fi agonia generată de durerile de picior.

Acelea erau zilele când îşi pierdea cumpătul din absolut orice, când urla la Prufrock şi la toţi ceilalţi dacă mişcau în front. Când durerea din picior i se împrăştia în corp şi-i cuprindea şi capul, şi se trezea singur, într-o cameră întunecată, tremurând.

— Ai dreptate, spuse. Evident, ai dreptate.

Sébastien, încă furios, se uită atent la el.

— Nu e stilul tău să cedezi. Dacă admiţi cât eşti de prost să o refuzi pe Linnet, haide, du-te acolo şi fă-i curte.

— Credeam că o vrei tu.

— O vreau, mormăi Sébastien.

— Atunci, du-te şi fa frumos, spuse Piers obosit.

Poate că azi era o zi bună pentru două pahare de coniac, nu unul.

— Nu are niciun rost.

— Doar pentru că tata a adus-o din Anglia pentru mine? Prostii. Are nevoie de un soţ, iar tu ai fi unul frumuşel.

Ceva i se răsucea dureros în stomac la ideea de-a o vedea pe Linnet cu un soţ. Cu un alt bărbat. Sébastien? De neconceput!

— Dar nu puteţi să locuiţi aici.

Vărul lui se întinse pe canapea, uitându-se în lumină

prin paharul de coniac.

— De ce nu? Mi-e bine aici. Castelul e mare, iar tu ai nevoie de aptitudinile mele chirurgicale.

Piers îi aruncă o privire furioasă.

— Nu o primesc, spuse el clar şi simplu, ca până şi vărul lui cu idealuri romantice să înţeleagă. Nu o mai vreau.

De-acum încolo, adăugă el în gând.

— Şi înainte să tot vorbeşti de tatăl meu, continuă el, vreau să ştii că nu e vorba de asta. Văd acum – Linnet m-a făcut să văd – că mă făceam de râs în privinţa lui. Prufrock e regele tuturor valeţilor, iar Linnet…

— Regina femeilor, spuse Sébastien.

— Dar sunt prea rănit pentru cineva ca ea. Pentru oricine. Sunt o bestie, Sébastien. Ştii asta.

— Mie îmi placi, chiar şi când eşti temperamental, răspunse el ridicând din umeri.

— Tu ai crescut cu mine. Nu aveai de ales, trebuia să te înţelegi bine cu mine. Nu pot să mă prefac că sunt altcineva decât nenorocitul care sunt. Poate dacă eram diferit, dacă firea mea nu era atât de feroce, dacă…

— Dacă nu ţi-ai da nas, lăsându-l să scape de sub control, spuse Sébastien sec.

— Nu înţelegi.

Durerea îl săgetă de parcă voia să accentueze cele spuse.

— Niciun bărbat în toate minţile, cu o sculă funcţională nu ar înţelege. Dacă aş avea o şansă la Linnet, m-ar durea undeva de durere. Aş lua-o şi i-aş pune un inel pe deget, şi aş avea încredere că, mai târziu, ne vom putea rezolva problemele. De-asta nu te pricepi la diagnoză, răspunse Piers în timp ce încerca să-şi uşureze durerea din picior întinzându-l.

— De ce?

— Nu reuşeşti să pui simptomele, observaţiile, cap la cap. Un nenorocit îndurerat, cu o limbă spurcată.

Ridică mâna, curmând protestul lui Sébastien.

— E o descriere bună şi ştii asta. În orice caz, o astfel de legătură nu poate avea decât un singur rezultat.

— Anume?

— Nefericirea, spuse el sec, îndreptându-şi piciorul.

— Nu neapărat.

— Nefericire pentru *ea.*

Piers lăsă să i se ducă pe gât coniacul tare. Sébastien tăcea.

— Nu poţi să te stăpâneşti?

— Sunt ceea ce sunt. Nu vreau să o văd ofilindu-se când sunt înnebunit de durere. Sau să înceapă să se sperie, cum păţea mama din cauza lui tata, dacă încep să iau laudanum, să-mi uşurez chinul.

— Niciodată n-ai făcut asta.

— Aş putea. Mereu există posibilitatea, ispita, în mintea mea. Aşchia nu sare departe de trunchi, mă gândesc. Nu vreau să treacă şi Linnet prin asta.

— La naiba! Eşti îndrăgostit de ea, spuse Sébastien holbându-se la el.

În cealaltă parte a camerei, Linnet chicotea şi-l bătea pe Penders cu evantaiul. Îl avea la degetul mic.

— Cine n-ar fi? spuse Piers, recunoscând adevărul cu voce tare. Cine n-ar fi?

Prufrock intră, îndreptându-se spre ei cu pas grăbit.

— Infirmierul din aripa de est a spus că pacientul de ieri, cu febră, se simte şi mai rău.

— Mă duc eu, spuse Piers punându-şi jos paharul, cu un clinchet. Oricum, nu am ce căuta aici.

— Nu… spuse Sébastien, dar cuvintele sale se pierdură în văzduh, căci Piers închisese deja uşa în urma lui.

Se uită la scările din faţa lui, epuizat. În spatele său era o lume de femei parfumate şi de coniac auriu. Pe scări în sus era lumea reală, a pacienţilor care mureau, cu chipuri pătate şi obosite.

Începu să urce.

Infirmierul îl aştepta în capul scărilor.

— Pacientul a dezvoltat o iritaţie acum trei zile, la câteva zile după primele simptome.

— Care sunt acelea?

Infirmierul îi deschise uşa înspre aripa de est.

— Înţepenirea umerilor şi a gâtului, dar pacientul e morar şi era convins că era doar obosit de la cărat saci de făină. Noaptea s-a trezit cu friguri, alternând cu febră. În câteva zile, s-a făcut roşu ca racul, după descrierea lui.

— Iar acum?

— Nu a mâncat nimic de când l-am internat ieri, şi a vomitat după ce-a băut nişte supă. Are febră, nu poate să respire. L-am rugat pe domnul Prufrock să vă aducă, pentru că pielea a început să-i erupă în pustule, iar buzele i se înnegresc.

— La naiba! exclamă Piers.

Într-adevăr, când îl examina pe pacient, descoperi că avea pete mici maronii în gât şi umflături în spatele urechilor.

— Mii de draci! Cine l-a văzut? Cine-a fost la el în cameră?

— Păi, domnul doctor Bitts l-a internat ieri, spuse infirmierul. Şi, evident, eu.

Dădea semne de nelinişte, dar se stăpânea bine.

— Domnia Sa a venit după domnul Bitts şi a zis să-l izolăm. Doctorul Bitts ne-a zis să-l punem în camera bolnavilor de febră aftoasă.

— Nu e aftoasă, spuse Piers după ce ieşiră. E *scarlatina anginosa.* Scarlatină. Sau, mai probabil, *scarlatina maligna.* Dacă nu-i un caz izolat, am dat de dracu'. Unde sunt ceilalţi doi pacienţi pe care i-am primit azi?

— În camera de jos. Împart o cameră pentru că sunt cizmari care lucrează împreună şi s-au îmbolnăvit amândoi deodată.

— De unde vin?

— Little Millow. Cam la două mile de-aici. Primul pacient e din Aferbeeg.

— Doar o milă. Cizmarii mai ştiu de altcineva care să fie bolnav?

— I-am întrebat pe toţi trei pacienţii. Morarul a mai livrat făină două zile până să-l doboare boala. Credea că-i e

o simplă tuse şi-i va trece curând.

— Livra grâu... cel mai probabil pe o rază mare în jurul Alerbeegului.

Intrară în camera cizmarilor. Ambii aveau eczeme, leziuni în gât. Morarul trecuse pe la ei cu cinci zile în urmă, să-şi repare cizmele.

— Din rău în mai rău. Există o posibilitate mare să avem de-a face cu o epidemie, spuse Piers. În primul rând, trebuie să ferim pe toată lumea din castel.

Îl chemă pe Prufrock, apoi urcă scările şi ridică mâna ca să-l oprească pe valet la jumătatea drumului.

— Mai ţii minte planurile pe care le-am făcut anul trecut în caz de epidemie?

Prufrock dădu din cap aprobator.

— E momentul să le punem în aplicare. Scoate pe toată lumea din spital dacă prezenţa lor nu este absolut necesară pentru îngrijirea pacienţilor. Toţi pacienţii care nu dau să moară vor pleca acasă, în afara cazului în care au usturimi în gât, înţepenirea articulaţiilor sau semne de febră. Trimite servitorii să împrumute toate caleştile pe o rază de câteva mile ca să ducă pacienţii acasă. Toată lumea trebuie să plece. Scoate-i pe duce şi pe mama de-aici, iar domnişoara Thrynne va merge cu ei, evident.

Prufrock părea cu-adevărat speriat; coborî treptele fără niciun cuvânt. Piers simţi un gol în stomac la gândul că n-avea s-o mai vadă niciodată pe Linnet.

Apoi se întoarse în aripa de est. Scarlatina era letală, şi părea că morarul infectase o populaţie întreagă. Dar Piers era celebru pentru faptul că nu pierdea pacienţi cu febră, chiar şi cu scarlatină, şi avea de gând să se lupta din răsputeri cu boala. Ţinuse un discurs în faţa Societăţii Regale ca să demonstreze că febra anginoasă nu se transforma, în mod obligatoriu, în varianta letală, *malignă,* şi era momentul să-şi pună vorbele în practică.

În mai puţin de o oră, se auzi huruitul caleştilor ce urcau spre castel şi coborau cu câte unul sau mai mulţi pacienţi. Între timp, el şi Sébastien începură un inventar minuţios al aripii de est, găsind manifestări ale bolii printre

ceilalţi pacienţi ai lor, ceea ce complica şi mai mult situaţia.

— E din cauza tusei, spuse Piers, dar cred că se transmite şi prin atingere. Vreau găleţi cu un amestec de apă, alcool şi săpun în faţa fiecărei camere, îi spuse infirmierului. Spălaţi-vă pe mâini în permanenţă.

Unii dintre pacienţii lui, slăbiţi de boală, erau sortiţi pieirii, dar mult mai puţini decât ar fi murit la oraş, unde primeau tratamente cu lipitori sau cu vomitive.

— Ceai slab şi supe, îi mai spuse infirmierului. Vom trata febra răcorindu-i pe pacienţi pe cât se poate. Deschideţi toate geamurile şi daţi-le încontinuu lichide. Vreau un anunţ postat la toate bisericile pe o rază de cinci mile de Aferbeeg, dacă cineva dă semne de febră sau usturimi în gât trebuie pus în carantină imediat. Trebuie să ne asigurăm că Penders şi Kibbles nu ratează cazuri incipiente în aripa de vest, spuse Piers ceva mai târziu. Avem deja şase aici, dar sper să nu se fi extins şi acolo.

Spre ghinionul lor, febra se răspândise.

— Cum s-a întâmplat asta? întrebă el frustrat, după câteva ore.

Erau cinci cazuri în aripa de vest, toate în stadiile incipiente de *scarlatina anginosa.* Sébastien dădu din cap nedumerit.

— Suntem singurii care au tot făcut ture între cele două aripi. Tu cum te simţi?

— E Bitts! exclamă Piers. Pentru Dumnezeu, e Bitts. Oare s-a obosit cineva să treacă pe la el?

În nici două minute, erau la al doilea etaj, în dormitorul oaspeţilor. Bitts ardea.

— Mă înţeapă tot, suspină el.

Servitorul îi stătea pe-aproape.

— Important e să-l ţii la răcoare şi să-i dai apă, îi spuse Piers. Bitts!

Tânărul medic deschise ochii.

— Te vei face bine. Ai pete albe pe amigdale, nu maro. Bea apă multă. Ţi-am ţinut prelegeri de nu mai ştiu câte ori asupra importanţei hidratării. Învaţă şi tu, în sfârşit, ceva de la mine.

Umbra unui zâmbet se ivi pe buzele lui Bitts.

— N-o să aibă probleme, spuse Sébastien mergând înaintea lui Piers. Ce-ar fi să te culci şi să mă trezeşti şi pe mine peste câteva ore?

Prufrock îi aştepta la jumătatea scării.

— Domnia Sa şi lady Bernaise refuză să plece, spuse.

— Prufrock, îţi frângi mâinile, îi răspunse Piers. Am să vorbesc eu cu ei.

— Nu pot să-i forţez să urce în caleaşcă. Iar domnişoara Thrynne e cu ei.

Piers suspină.

— Mă ocup eu de asta, îi spuse lui Sébastien. Îţi mai aminteşti discursul pe care l-am auzit despre aplicarea spumei obţinute prin fermentarea malţului în gâtul pacienţilor bolnavi de febră scarlatină?

Sébastien dădu din cap.

— E exact genul de lucru pe care îl uit în clipa în care ajung înapoi, pe hol.

— Roag-o pe sora Matilda să se ocupe de asta. Merită să încercăm.

Se apucară să discute detaliile tratamentului, când cineva bătu cu forţă în uşa de la intrare. Un servitor deschise şi patru – nu, cinci… chiar opt pacienţi intrară, doi pe propriile picioare, ceilalţi căraţi sau târâţi.

— Îi iau eu, spuse Sébastien. Tu vezi ce faci cu părinţii tăi, apoi încearcă să dormi.

— Va trebui să dormim cu rândul, aprobă Piers. Încearcă să pui *anginosa* în aripa de vest şi *maligna* în aripa de est.

Coborî scările înspre salon, ocolind pacienţii. Acolo, mama sa, tatăl său şi Linnet formau un grup strâns, pur şi simplu fermecător. Piers se simţi de-a dreptul ostenit numai uitându-se la ei. Stăteau la o masă plină cu prăjituri şi cu ceşti de ceai şi discutau despre Michelangelo. Păreau a fi într-o altă lume, o lume de porţelan şi artişti italieni, de parfumuri franţuzeşti şi voci timide de femei. Mama lui sări în picioare de îndată ce-l văzu.

— Nu plec de-aici, Piers. Nu fără tine!

— Eşti nebună? întrebă el fără să se mişte din uşă. Suntem în miezul unei epidemii serioase de febră scarlatină, *maman.* Dacă rămâi, rişti s-o iei şi tu.

Ea îşi scutură părul cu dispreţ.

— Nu mă impresionează pe mine febra scarlatină. Dacă tu te îmbolnăveşti, cine va avea grijă de tine? Eu.

— Atunci o condamni şi pe camerista ta să moară cu tine? Tinerii sunt mult mai predispuşi la formele grave ale bolii.

— Ne-am expediat de mult servitorii, interveni tatăl său. Ne aşteaptă la hanul din sat.

— Nu puteţi sta aici, spuse Piers cu încăpăţânare. Nu-mi permit să-mi fac griji pentru voi.

— Nu plec fără tine, se răsti mama sa.

În ochii ei vedea sursa temperamentului feroce pe care-l avea.

— Postul de pază, spuse Linnet.

Piers se întoarse înspre ea, abia înţelegând ce spune.

— Despre ce vorbeşti?

— Lady Bernaise ar putea să meargă la postul de pază, şi servitorii i-ar putea lăsa mâncarea la uşă. E doar la mică distanţă pe poteca înspre mare, îi explică ea mamei lui. Aţi fi în siguranţă acolo şi îndeajuns de aproape să aveţi grijă de Piers, în caz că se îmbolnăveşte.

— Să fiu al naibii dacă permit aşa ceva, începu Piers.

Dar mama lui se ridicase deja.

— Mă veţi găsi la post.

— Nici măcar să nu te apropii de mine, cedă Piers. Avea multe bătălii de dat, şi erau mult mai importante. Şi să nu ieşi pe uşa din faţă. Coridorul e plin de pacienţi, şi-mi închipui că toţi tuşesc. Trebuie să ieşi pe geam.

Se întoarse spre Linnet. Era atât de drăgălaşă şi de diferită de el, ca însăşi regina zânelor. Din prostie, încercă să-şi imprime imaginea ei în memorie: nasul mic şi frumuşel, bărbia încăpăţânată, genele arcuite, pielea perfectă. Lucru care îl făcu să se gândească din nou la efectele febrei.

— Trebuie să pleci, spuse. Acum, repede.

— Am să plec. Avea mâinile împreunate. Of, Piers!

Făcu un pas spre el.

— Nu! spuse el ferm. Vreau să te văd plecată. Nu pot să mă gândesc la tine sau să-mi fac griji pentru tine. Ea dădu din cap înţelegătoare.

— Pentru totdeauna, continuă el. Pleacă înapoi la Londra sau în Franţa, sau oriunde te duc picioarele.

— Nu! suspină ea.

— S-a terminat totul între noi, spuse Piers, simţind o distanţă ciudată în propria-i voce.

Sus, pacienţii mureau, şi cu toate astea inima lui suferea, şi lacrimile din ochii ei păreau letale.

— Ştiai că aşa va fi, adăugă el cu mai multă blândeţe. Nu avem un viitor împreună.

Ea se încruntă şi, brusc, începu să semene remarcabil cu mama lui. Piers se adresă tatălui său.

— Deschide un geam, te rog. Du-o pe mama la postul de pază. Linnet va fi gata de plecare în două minute.

Atât el, cât şi Linnet stăteau împietriţi ca nişte statui de marmură în timp ce ducele deschise un geam.

— Să ai grijă de tine, Piers, dragul meu, spuse mama lui în timp ce ducele îi întinse mâna să o ajute. Să ai multă grijă!

— Eu nu mă îmbolnăvesc niciodată, *maman,* spuse el cu sinceritate. Atribuise mereu această şansă felului în care natura compensa durerile constante de picior.

În final, plecară.

— Nu poţi garanta că n-o să te infectezi, spuse Linnet printre lacrimi.

— Dacă se întâmplă asta, voi avea grijă de mine cum trebuie. Pierd foarte puţini pacienţi cu febră, dacă ajung la mine în timp util. Nu vreau să mă las păgubaş.

— Nu vreau să te părăsesc.

— Nu vreau să te iau de nevastă. Adevărul ieşise la suprafaţă, clar şi concis. Va trebui să-l aştepţi afară pe tata, spuse el, dar să te fereşti de ceilalţi, inclusiv de Prufrock. Ai înţeles? Şi mai bine, aşteaptă mai departe de casă. Cred că se răspândeşte prin aer.

Linnet inspiră adânc. Piers se sprijinea puternic pe baston, vizibil extenuat.

— Nu vreau să te părăsesc.

— Nu ai de ales. Doamne, Linnet, în câte feluri să ţi-o spun? Nu te vreau de nevastă.

— Eu nu m-am hotărât dacă te vreau sau nu de soţ, spuse ea încercând să facă o glumă. Poate.

— Nici măcar nu ai varianta asta. Nu ai avut-o niciodată.

Linnet se uită la el, se uită la umbrele de sub ochii lui, la umbra de pe bărbia lui, şi îşi dădu seama că-l iubea. Că nu va iubi niciodată pe altul. Mintea lui feroce o ispitise, dar în final, inima lui caldă o cucerise.

— Haide, du-te. Nu te vreau. Refuz să te iau de soţie. E destul de clar?

— Nu. Ea văzu durerea din ochii lui şi înţelese pricina ei. Noi doi trebuie să fim împreună, spuse ea, ştiind că era adevărul. Nu ai să iubeşti vreodată pe altcineva.

— Eşti orbită de propriile tale idei despre frumuseţe, spuse Piers evitând răspunsul. Te rog frumos să pleci până nu ajung să zic lucruri pe care mai apoi am să le regret.

Dar inima lui Linnet zbura pe aripi de dragoste.

— Te iubesc! spuse din nou. Şi tu mă iubeşti pe mine.

— Nu-mi pasă, răspunse Piers.

Pentru un moment, ea nu-l auzi. Apoi nu înţelese.

— Cum adică?

— Adică aşa. Nu mă interesează ce simţi sau ce crezi că simţi pentru mine.

— De ce eşti atât de rău cu mine?

— Nu sunt. Politeţurile nu sunt indicate în situaţia asta. Sinceritatea, da.

Ea îl apucă de guler. El se trase înapoi cu violenţă.

— Dă-te înapoi! S-ar putea să fiu infectat.

— Nu eşti. Niciodată nu te îmbolnăveşti. Te cred.

— Atunci de ce nu mă crezi când spun asta? Nu te vreau. Nu vreau să mă căsătoresc cu tine. Nu vreau să mă căsătoresc cu tine!

De data aceasta, urlase.

— Ba da, vrei, spuse ea, aducându-i obrazul lângă al ei pentru un sărut drăgăstos, plin de dorinţă.

— Nu mă căsătoresc pentru sex, spuse el, dând-o la o parte.

Ea nu putu să-l înţeleagă şi mâna ei se întinse să-i prindă mâneca în timp ce se întorcea.

— La naiba, nu mai ai strop de demnitate? Am făcut-o şi ne-a fost bine, dar nu eşti prima şi nu vei fi ultima.

Linnet simţi cum i se uscă gâtul.

— De ce-mi vorbeşti aşa?

— Pentru că refuzi să asculţi în orice alt fel, spuse e vizibil frustrat. Ştii ce fel de om sunt, Linnet. Ne-am distrat împreună, ne-am veselit, ne-am rostogolit în aşternuturi, cum vrei să-i zici. Dar niciodată nu am sugerat că asta ar duce la căsătorie.

— Nu, niciodată, şopti Linnet, străbătută de un fior.

Asta era clar.

— Mă gândesc că trebuia să te refuz, dar erai acolo, erai dornică…

Linnet înghiţi în sec.

— Pentru că eram… dornică? Aparent, chiar era ca mama ei, cel puţin în ochii lui. De-aia?

— Şi pentru că eşti teribil de frumoasă, dar da, erai dornică. Poate ar trebui să fii mai discretă dacă te găseşti din nou în aceeaşi situaţie.

Inima ei era grea ca un bolovan.

— Trebuie să pleci. Am nevoie de somn. Eu şi Sébastien avem un castel plin de pacienţi, şi Bitts e bolnav deja, ceea ce înseamnă că şi ceilalţi doi ar putea fi.

— Aş putea să… dar cuvintele îi muriră pe limbă.

— Pleacă. Nu poţi ajuta. Nu avem nevoie de tine aici.

— Şi nici nu mă vrei, simţi ea nevoia să spună cu voce tare.

— Dacă te referi într-un fel fizic, răspunsul e da. Asta apropo de frumuseţea şi de entuziasmul tău. Orice bărbat vrea asta în pat. Dar într-un fel casnic, până ce moartea ne va despărţi? Nu. Şi niciodată nu am să te vreau aşa. Ochii lui erau aproape blânzi. Acea blândeţe, se gândi Linnet, era

groaznică.

— Nu vrei să recunoşti că mă iubeşti, ca să nu-ţi asumi răspunderea pentru propria nefericire, spuse ea cu bărbia ridicată şi cu ochii înflăcăraţi. Sau lipsa ei!

— Poftim?

— Exact cum ai auzit. Dacă te-ai căsători cu mine, dacă ai recunoaşte ce simţi ar însemna că nefericirea e o alegere, nu un fapt deja stabilit.

— Porcării!

— Ei bine, eu te iubesc, nu mi-e frică să spun asta. Şi te şi vreau de soţ.

— Eu, nu…

— Văd că tu nu, îi tăie răspunsul mergând spre fereastră. Sper să meargă totul bine în castel.

— Va merge, o asigură el.

Acum, că era cu spatele la el, i se păru că vocea lui era îndurerată. Când se întoarse însă, părea hotărât.

Ea se opri o ultimă oară, pentru că era o femeie încăpăţânată.

— Am să te aştept în Londra o vreme, spuse ea. În caz că te răzgândeşti.

— Nu are nimeni un strop de demnitate în casa asta? spuse el aproape urlând. Eşti la fel de jenantă ca tatăl meu.

— Nu mă deranjează să fiu o naivă pentru tine. Te iubesc.

Nu veni niciun răspuns în urma ei şi nici nu credea că va mai exista vreodată unul, aşa că escaladă pervazul.

— Urcă în caleaşca, spuse Piers din spatele ei, arătând spre o caleaşca mare ce se afla deoparte.

Caii tropăiau, agitaţi.

— E a ducelui, după sigiliu.

— Adio, spuse ea. Cu bine!

Plecă înainte ca el să-i dea vreun răspuns, pentru că nu ar fi fost răspunsul pe care ea şi-l dorea şi, oricum, era orbită de lacrimi.

capitolul 26

Robert sări de la fereastră şi îi întinse mâna lui Marguerite, dar ea refuză să se urnească. Rămăsese locului, încremenită, ascultând vocea lui Piers venind din salon.

— Trebuie să mergem, spuse încet ducele, apucând-o p Marguerite de mână, să o tragă la o parte, exact în momentul când fiul lor spuse fără nicio emoţie: „Nu vreau să mă căsătoresc cu tine”.

— E un prost, şopti ea. Atât de prost! Linnet îi este menită. Nu va mai fi o alta, nu ca ea.

Însă Robert o trase după el pe cărarea spre postul de pază, ascultând în tăcere cum îi spunea ceea ce ştia deja: că Piers pare hotărât să atragă încă şi mai multă nefericire asupra lui. Că fiul lor era incapabil să accepte o femeie pe care o iubea şi care-l iubea.

Tăcu de-abia când pătrunseră în postul de pază. Nu arăta ca bârlogul unei slugi, ci mai degrabă precum casa de ţară a unui nobil, deşi în miniatură. Pereţii erau decoraţi cu tablouri, iar camera strălucea de culoare, înteţită mai ales de cuvertura stacojie întinsă pe un mic divan aflat în faţa şemineului.

— Ce straniu, spuse Marguerite, privind împrejur. Privită de-afară, clădirea pare necizelată, dar înăuntru e chiar primitoare. Uită-te la micul divan: nu era în salonul cel mic acum o săptămână?

Robert pricepuse pe loc de ce locul era decorat precum un cuibuşor exotic, dar se feri să o lumineze pe mama lui Piers în această privinţă.

— Poţi pleca acum, Robert, îi trânti ea, deschizând uşa dormitorului şi vârând capul înăuntru. Aici mă voi simţi ca acasă. Mă vor ajuta servitorii, iar dacă Piers se îmbolnăveşte, poţi conta pe mine să-l îngrijesc.

— Ca întotdeauna, spuse el, apropiindu-se de ea.

Marguerite îi zâmbi peste umăr. Nu o mai sărutase, după acea primă oară de la revederea lor, din teamă că l-ar putea respinge definitiv. Însă vorbiseră mult despre ultimii câţiva ani, despre cum ieşise el încetul cu încetul de sub vraja morfinei şi-şi dăduse seama că-şi pierduse familia, în

anii singuratici care urmaseră, singura sa fericire fusese certitudinea ce-i era săpată în suflet, că Marguerite avea grijă de fiul lor cât de bine era în stare.

— Ştiu, rosti ea, acceptându-i gândurile.

— Dacă te îmbolnăveşti tu, Marguerite, ce se întâmplă?

O cuprinse din spate cu braţele şi o sărută pe obraz.

— Atunci ce?

Spre enorma lui satisfacţie, ea nu se retrase din braţele lui.

— O, asta nu se va întâmpla, răspunse ea cu deplină încredere care o oglindea pe a lui Piers. Nu mă îmbolnăvesc niciodată.

— Eu îmi amintesc altceva.

— Niciodată!

— Când erai însărcinată cu fiul nostru. Nu-ţi aminteşti cât de rău te simţeai?

Începu să râdă la amintirea acelor vremuri şi chiar i se cuibări în braţe.

— Cât ajunsesem să urăsc acel nenorocit vas verde pe care-l ţineam în dormitor! L-am aruncat imediat ce s-a născut Piers.

— Aşadar, te-am văzut suferind, rosti Robert, strângând-o şi mai tare şi îndrăznind s-o sărute pe ureche. Te-am îngrijit atunci, mai ţii minte? Când ţi-era rău în toiul nopţii. Şi dacă se întâmplă ceva, voi fi din nou lângă tine să te veghez. Iar dacă Piers se îmbolnăveşte, ne va avea pe amândoi lângă el.

— Prostii, oftă ea, eliberându-se din îmbrăţişare şi întorcându-se spre el. Ce tot îndrugi acolo, Robert?

Chiar şi felul în care îi pronunţase numele, cu încântătorul ei accent franţuzesc, îi făcu inima să tresalte.

— Vreau să spun că nu te voi părăsi.

Marguerite îl privi neîncrezătoare.

— Prostii!

— Nu.

— Prostii, insistă ea.

Pentru un moment, ducele nu schiţă niciun gest, doar

se uită la ea. Apoi declară cu neţărmurită convingere:

— Nu te voi mai părăsi niciodată!

— Ce Dumnezeu vrei să spui cu asta?

— Dacă mă dai afară din casa asta, voi dormi pe cărarea dinaintea ei. Dacă te întorci pe continent fără mine, te voi urma. Îmi voi ridica o cabană de salcie în faţa porţii, voi dormi sub fereastra ta, te voi aştepta în faţa uşii de la intrare.

Femeia îşi duse mâna la gură, însă în zadar; hohote de râs îi scăpau printre degete.

— Ţi-ai pierdut minţile, Robert!

— Tocmai mi le-am găsit. Te iubesc. Întotdeauna te-am iubit. Chiar şi cu mintea înceţoşată de somnul morfinei, ştiam un singur lucru: că te iubesc.

— E trist că nu ţi-ai amintit de asta în ziua în care Piers a intrat, pe neaşteptate, în biroul tău.

Însă vocea ei nu era dojenitoare.

— Îl voi implora pe Piers să mă ierte, până în ziua în care voi muri. Dar, Marguerite… în clipa asta nu vreau să vorbesc despre Piers. E un bărbat în toată firea, un bărbat minunat, ceea ce e în întregime meritul tău. Dar nu eşti doar mama lui Piers. Eşti soţia mea, singura femeie cu care am vrut vreodată să mă însor, eşti soţia inimii mele, chiar dacă m-am comportat ca un prost după ce l-ai luat pe Piers în Franţa. Ai avut tot dreptul să pleci.

— Ai fost un mare *idiot,* îl săgetară vorbele ei, însă ochii spuneau altceva.

— Nimeni nu te va mai iubi aşa cum te iubesc eu, mărturisi el, luându-i mâinile şi sărutându-i palmele. Nimeni nu te-a iubit vreodată cum o fac eu. Marguerite, eşti inima şi viaţa mea.

La auzul vorbelor lui, un mic zâmbet îi înflori în colţul gurii, un zâmbet fermecător, absolut feminin.

— Primeşte-mă înapoi.

Cuvintele lui păreau să atârne în aer, să răsune în casa aceea mică.

— Sunt convinsă că faptele tale sunt impardonabile. Toate prietenele mi-au spus aşa, rupse ea tăcerea ce se

aşternuse.

— Au dreptate. Nu trebuie să mă ierţi. Doar… doar primeşte-mă înapoi.

Degetele i se încleştară pe ale ei.

— Şi dacă refuz?

— Atunci voi părăsi casa aceasta.

— Şi?

— Nu voi permite să fii expusă la scarlatină. Voi sta afară, în caz că ai nevoie de mine. Voi lua mâncarea de la servitori, ca să nu te infecteze.

— Ai putea să te îmbolnăveşti, spuse ea cu glas scăzut.

— Sunt gata să mor pentru tine.

Speranţa îi rupsese zăgazurile inimii, iar acum îi şiroia prin vene: un torent de bucurie, teamă şi patimă.

Marguerite făcu un pas înainte, îşi eliberă mâinile şi îi împresură gâtul cu braţele. Îşi găsise din nou căminul.

— Poţi să rămâi.

Ducele o trase spre el, îşi odihni obrazul pe părul ei şi închise ochii.

— *Mon amour.*

— Dar nu sunt sigură că vreau să mă recăsătoresc cu tine.

— Nu-mi pasă. Putem trăi în păcat pentru tot restul vieţii.

Îi răspunse cu un râs cristalin.

— Doar sunt *franţuzoaică.* Suntem foarte prudente.

— Prudente şi încântătoare, şopti el, coborându-şi mâinile pe spatele ei îngust.

— Dar dacă morfina ţi-a produs vreo deficienţă permanentă?

Robert se dădu înapoi, cercetându-i chipul.

— Nu sunt…

Cu un zâmbet strengăresc, privirea îi alunecă spre pat.

— O franţuzoaică nu ia niciodată – dar niciodată – de bune asemenea chestiuni importante.

Cu un puseu de bucurie, Robert îşi luă în braţe fosta

soţie – nu, actuala soţie – şi trecu pragul dormitorului.

— Mi-ar face mare plăcere să-ţi demonstrez că nu ai de ce să te îngrijorezi.

Se îndreptă de spate, cu râsul ei încă răsunându-i în urechi.

— Trebuie să mă asigur că Linnet a ajuns cu bine la trăsură. Apoi am să gonesc până aici cu o asemenea viteză, că servitorii mă vor socoti nebun.

— Chiar eşti nebun, chicoti Marguerite ca o fetişcană.

— Nu, spuse el, aplecându-se să o mai sărute o dată. Sunt în toate minţile. Pentru prima dată de ani buni.

capitolul 27

— Îmi pare atât de rău, o consolă ducele de Windebank pe Linnet, când o găsi plângând în trăsură. Îmi cer scuze că te-am adus aici, domnişoară Thrynne.

— Linnet, te rog, abia reuşi ea să spună. Până la urmă, aproape că am fost înnădiţi prin căsătorie. Ai cumva o batistă? A mea e udă.

— Fiul meu e un om dificil, rosti ducele, întinzându-i o batistă enormă de mătase, pe care era brodată emblema lui.

— E un… un prost, suspină ea.

— Aşa e.

— Mă iubeşte, sunt convinsă de asta, şi totuşi mi-a spus că nu se va căsători cu mine. Că nu vrea să se căsătorească. Ducele rămase tăcut. Linnet îşi suflă nasul.

— Poate că se va răzgândi.

Însă adevăratul răspuns se citea prea bine în ochii ducelui.

— Nu o va face, nu-i aşa?

Lacrimile începură din nou să i se reverse pe obraji.

— Draga mea, draga mea, aş vrea să-ţi pot da un alt răspuns.

— Nu-i nimic. Acum putem pleca? Ducele ezită. Ea îl

înţelese imediat.

— Vrei să rămâi cu ducesa, vreau să spun, cu lady Bernaise.

— Nu o pot părăsi.

În privire i se citea acea hotărâre neînduplecată, atât de tipică la Piers.

— Şi nici pe Piers. Cu toate păcatele mele, ei sunt familia mea şi aşa vor fi pentru totdeauna.

Linnet îşi trase nasul fără vreun gând la regulile de etichetă.

— Aş proceda la fel. Nu vă faceţi griji pentru mine. Voi fi bine.

— Îmi pare rău pentru tot ce s-a întâmplat. Atât, atât de rău! Trăsura te va duce în satul unde aşteaptă servitorii şi menajera ta. Nu trebuie să mai întârziem, fiindcă le-am spus să continue fără noi dacă nu sosim înainte de lăsarea serii. Vreau să fiţi cât mai departe de epidemia aceasta.

— Sunt gata de plecare, rosti Linnet printre sughiţuri.

— Mă tem că va fi o călătorie în care te vei simţi singură.

— Sunt obişnuită cu singurătatea, îi zâmbi ea.

— Ah!

Ducele părea şi mai necăjit.

— Nu-mi da atenţie, spuse ea, surâzând stingherită. Doar îmi plâng de milă. M-am îndrăgostit de imposibilul vostru fiu. Până peste cap. Iar acum, trebuie să-mi croiesc o viaţă fără el. Ceea ce voi şi face.

Deşi nu-şi putea imagina cum. Până şi durerea de-a se gândi la asta îi sfâşia inima.

— Nu va fi uşor, spuse ducele aplecându-se şi bătând-o pe genunchi. Dar poţi s-o faci. Eu am făcut-o.

— Poate când voi avea şaizeci de ani, voi reveni în Wales, să-l forţez pe Piers să stea cu mine în postul de pază pentru o săptămână, două, surâse ea vag.

— Aşa să faci. Mi-ar face plăcere să ştiu că-l vei scoate din castel într-o bună zi.

— Dacă îi destăinui asta, nu voi avea pentru ce să-mi fac planuri când ajung la vârsta aceea, îi spuse ea cu

francheţe.

— Înţeleg. Nu voi sufla o vorbă. Dacă mi-aş fi dat seama cât de adâncă e aversiunea lui pentru mine, nu ai suferi atâta în clipa asta. Regret atât de mult!

— Dacă aşa ar fi stat lucrurile, nu l-aş fi întâlnit pe Piers. Prefer să am inima frântă, zise ea şi îşi şterse lacrimile.

— Ştii, eşti într-adevăr o femeie minunată, spuse ducele, mângâindu-i genunchiul.

De astă dată, Linnet lăsă să-i scape un zâmbet timid, fără pic de talent genetic în el.

— Mulţumesc pentru tot. Îţi doresc cât mai mult noroc.

Ducele ridică din sprânceană exact ca fiul său.

— Mulţumesc.

Dădu să iasă.

— Te voi vizita imediat ce mă întorc în Londra.

— Cred că nu vei fi singur, spuse Linnet. Ducele se opri o clipă pe treptele trăsurii, iar ea abia îi auzi răspunsul când puse piciorul pe pământ.

— Şi eu sper asta.

Uşa se închise în urma lui. Un cor de voci bărbăteşti se iscă în jurul trăsurii, care porni. Departe de castel, departe de ocean şi de piscină, departe de Kibbles şi Bitts, de Prufrock şi de pacienţi. Departe de Piers.

Scăpă batista ducelui pe podea. Plânsul îi provocase o migrenă teribilă, năucitoare. De fapt, părea de neconceput că ziua nu se sfârşise încă. Se găsea într-o trăsură, şi nu într-un pat. Îi era cu neputinţă să-şi imagineze călătoria înapoi spre Londra, zi după zi, în trăsura aceasta.

După un timp, se culcă pe băncuţa căptuşită, cu ochii pierduţi în tavanul ce se rotea. Nu se simţea deloc confortabil. Se gândi că îşi forţase prea mult gâtul şi umerii la înot.

În sfârşit, închise ochii şi lăsă legănatul blând al trăsurii să o poarte departe de cuvintele aspre ale lui Piers, deşi îi răsunau în vise.

capitolul 28

Şase zile mai târziu

— E pe moarte, rosti Piers cu grimasa de frustrare care-i apărea pe chip în momente ca acesta.

Se uită la pacientul său, un bărbat solid, cam pe la şaizeci de ani.

— De fiecare dată când îi dau apă, i se scurge din gură, spuse infirmierul.

— Asiguraţi-vă că e bine îngrijit. Se poate ca ochii roşii să fie semn că va deceda în curând, încheie Piers, îndreptându-se spre coridor.

— Arată ca un dihor, se auzi glasul lui Sébastien.

Stătea sprijinit de perete.

— Du-te şi te culcă, îl sfătui Piers. Ai fost treaz toată noaptea. Nu vei mai fi de niciun folos dacă o ţii tot aşa. Oricum, nu ne-au mai venit pacienţi de cel puţin două ore.

Ca un fel de răspuns, se auziră bătăi în uşa de la intrare.

Râsul lui Sébastien părea lipsit de viaţă.

— Care mai e starea lui Bitts?

— Are pulsul rapid, dar l-a lăsat febra. I-am spus omului său să-i dea supă de pui începând de azi. A trecut de ce era mai rău.

— Cred că epidemia se potoleşte, rosti Sébastien, renunţând să mai stea rezemat de perete.

— Era şi timpul. Am trimis porunci privind izolarea pacienţilor. Slavă Domnului că nu s-a răspândit dincolo de drumul morarului.

— Mă duc să mă culc, spuse vărul său, apoi făcu o pauză.

— Ştiai că tatăl tău e încă aici?

Piers îşi întoarse capul spre el.

— Ce?

— Locuieşte în postul de gardă împreună cu mama ta.

Am ieşit ieri să iau o gură de aer. Stăteau în grădină şi le-am făcut cu mâna, de la depărtare, desigur.

— Erau în grădină?

Piers era atât de extenuat, că-şi simţea creierul ca o legumă pusă la murat.

— Împreună, în postul de gardă? adăugă el.

Până şi gândul la acel loc îi trimitea o durere năprasnică în inimă, ce parcă ameninţa să se crape în două.

— Bănuiesc că, în curând, vom avea o nouă ducesă, spuse Sébastien cu voioşie. L-am văzut ţinând-o de mijloc. Foarte intim.

— Stai! Asta înseamnă că a trimis-o pe Linnet acasă fără nicio escortă. A trimis-o până la Londra neînsoţită.

Piers simţea mânia arzându-i în vene. Sébastien se încruntă.

— Nicio escortă în afară de-o ceată de slugi, menajere şi nuntaşi. Trei trăsuri pline cu ei. Pentru numele Domnului, Piers, ai dat-o afară. Scoate-ţi-o din minte! Va fi în deplină siguranţă. Gândeşte-te doar că mama ta a venit aici tocmai din Andaluzia.

Linnet era într-o primejdie de cincizeci de ori mai mare decât fusese mama sa. Dar Piers îşi înghiţi cuvintele înainte să-i scape pe gură.

Kibbles îşi făcu apariţia la jumătatea scărilor.

— Unul dintre noii pacienţi e în stare gravă. Doctorul din sat l-a tratat cu lipitori.

— Revino-ţi odată, spuse Sébastien, cu glasul hodorogit de oboseală. Linnet a plecat. Ia-ţi gândul de la ea.

— Culcă-te odată, mârâi Piers, făcându-i vărului său semn să plece.

Apoi se întoarse spre Kibbles.

— Credeam că am anunţat care e tratamentul adecvat.

— Nevasta lui spune că au auzit despre izolarea bolnavilor, dar nimic despre tratament.

— Ce sat e ăsta?

— Llanddowll.

— Deja ne-au venit trei pacienţi de-acolo. Spune-i lui Neythen să ia un cal şi să se ducă acolo. Pare descurcăreţ cu lucrurile astea şi e de prin partea locului. Spune-i să-l convingă pe doctor să înceteze. Dacă asta nu merge, să-i dea una în cap şi să-l aducă aici. Îl arunc în donjon.

Kibbles clătină din cap.

— Neythen e la pat. Nu cred că e un caz grav. E în aripa de vest. Bănuiesc că Prufrock nu prea are cum să ne dea pe cineva în locul lui.

— Atunci sătenii vor trebui să se descurce singuri, rosti Piers, vlăguit. Du-mă la pacient.

— Domnul Connah are febră puternică şi puls scăzut, îl informă Kibbles câteva momente mai târziu, când ajunseră la căpătâiul pacientului.

— Gâtul?

— Are ulceraţii închise la culoare. Şi decojirea e atât de violentă, încât şi-a pierdut unghiile, adăugă Kibbles, întorcând braţul pacientului.

Piers se uită cu luare-aminte la bărbatul întins pe pat. Avea ochii închişi şi respira neregulat.

— De câte zile e bolnav? o întrebă pe soţia acestuia.

— Asta e a şasea zi, răspunse femeia, frângându-şi mâinile. A apărut pe neaşteptate, aşa că l-am pus de unul singur într-o cameră, cum ne-a sfătuit pastorul, şi am trimis copiii de-acasă.

— Probabil le-ai salvat vieţile.

— Şi soţul meu? Cum rămâne cu Barris al meu?

Piers învăţase că era mai bine să fie direct.

— Nu cred că va supravieţui. Există o şansă, firește. Soţul dumitale pare un bărbat puternic şi vom lupta pentru el. Ziua de mâine va decide.

Femeia îşi încleştă mâna pe stâlpul patului.

— Dacă-l aduceam aici chiar când a făcut febră, ar fi trăit? Spuneţi-mi!

— Nu, răspunse Piers fără menajamente, întâlnindu-i ochii. Cursul bolii e cursul bolii. Nu putem spune cine va trăi şi cine va muri.

— Nu a fost din cauza lipitorilor? N-am vrut să-i pună lipitori, dar doctorul a insistat. Venise tocmai din celălalt sat, aşa că am crezut că-l fac să-şi piardă vremea dacă nu-l las. I le-a pus chiar pe gât, pe partea care-l durea, să scoată sângele otrăvit, aşa a spus.

— Nimic din ce-ai fi făcut nu ar fi contat. Doar Domnul ştie când e timpul unui om să moară.

— Domnul, repetă ea cu un mic suspin. Aşa e. Barris mergea la biserică în fiecare duminică şi îi ajuta pe nevoiaşi. Dacă e să moară…

Piers o aşteptă să-şi revină.

— Dacă e să moară, a avut o viaţă bună. I-a iubit pe copii. Şi pe mine. Mi-a spus-o imediat ce şi-a dat seama că e bolnav. Am trăit doisprezece ani împreună.

— Aţi fost fericiţi în aceşti doisprezece ani?

— Am avut şi greutăţi, dar da, da, răspunse femeia, cu ochii înecaţi în lacrimi. E un om bun. Barris e un om bun.

— Atunci ai de ce să fii mândră. La fel şi copiii voştri.

Ieşi pe coridor împreună cu Kibbles.

— Spune-i infirmierului să-i dea cât mai multă apă. Cere-i şi soţiei să dea o mână de ajutor. Trebuie să-l răcorim cât mai mult; să încercăm cearşafuri umede. Nu cred că spuma de hamei face mare lucru în afară de a împuţi camera, aşa că s-o lăsăm baltă.

— De ce i-ai spus lucrurile alea? Despre posibilitatea să fi procedat altfel? Nu am pierdut niciun pacient care a ajuns aici îndeajuns de repede. Ar trebui să le spunem oamenilor, să ştie că scarlatina poate fi învinsă.

Oricât era de extenuat, glasul lui Kibbles încă vibra de mândrie.

— Trebuie să se împace cu ea însăşi. Şi trebuie să se împace cu amintirea lui. E îndeajuns pentru o femeie, răspunse Piers, dând să plece.

— Şi ce-a fost cu discuţia despre Dumnezeu? Nu te-am auzit niciodată spunând aşa ceva, continuă Kibbles, mergând în urma lui.

— Fii mai atent la ce se întâmplă în jurul tău, naivule, izbucni Piers. Întotdeauna îţi spun asta. Purta o cruce la gât.

— Ceilalţi doi pacienţi care au venit nu sunt în stare atât de gravă. Cred că ar trebui să te culci şi tu puţin.

— Tocmai ce l-am trimis pe marchiz la culcare.

— Penders şi cu mine am dormit deja cinci ore. Şi acum ştim cu ce avem de-a face. Ne descurcăm noi. Odihneşte-te.

— Eşti cel mai bun dintre ei, spuse Piers, aruncându-i o privire. N-ai dopuri în urechi.

— Atunci, ai încredere în mine. Culcă-te.

— Mă duc numai să-l verific pe Neythen. S-a mai mai bolnăvit careva dintre membrii personalului?

— Nimeni, de la cele două cameriste de-acum câteva zile, răspunse Kibbles. Cred că spălatul pe mâini dă rezultate.

Neythen dormea, aşa că Piers nu intră în cameră. Vedea de la uşă că servitorul suferea de o formă blândă a bolii; faţa şi braţele îi erau înroşite uniform, ceea ce însemna a recuperare destul de rapidă.

Apoi o luă spre pat, clătinându-se din pricina epuizării în vreme ce străbătea coridorul, sprijinindu-se în baston ca pe un al treilea picior.

La un moment dat, slujitorul său fusese în încăpere, cuverturile erau aranjate şi o cină rece îl aştepta pe masă. Se opri doar să-şi dea jos încălţările înainte să se prăbuşească în aşternuturi.

Visul îl aştepta, la fel ca în fiecare seară de când ea plecase.

Linnet râdea dezbrăcându-şi cămaşa, ca în ultima lor dimineaţă petrecută împreună. Stătea pe piatra de lângă piscină, cu ochii radiind, cu silueta ei superbă, mlădioasă, înconjurată de razele soarelui, cu nimic mai prejos decât un înger.

Îi făcu cu mâna în vreme ce păşea pe cărare, plănuind să-şi arunce hainele de pe el şi să i se alăture… Iar apoi văzu nişte colţi lucind în piscină. Primejdia pândea în apă.

Ceva intrase în piscină şi acum o aştepta, hămesit şi nimicitor.

Încercă să strige, dar ea nu-l auzi. Apoi începu să fugă

spre ea, doar că nu putea să fugă. Durerea îi săgeta piciorul, însă continua să fugă, aruncându-şi violent bastonul înainte şi călcând apăsat, încercând cu disperare să ajungă la ea.

Linnet îi făcu semn cu mâna, iar apoi plonja în apă, cu acea bucurie feroce, cu neînfricarea ce-o împinsese în unda răcoroasă chiar din prima zi, înainte ca măcar să ştie să plutească.

Se trezi tremurând, lac de sudoare, cu inima bătându-i sălbatic în piept. Vreme de cinci minute nu reuşi nici măcar să gândească, ci rămase încremenit, privind pierdut la tavan, spunându-şi încontinuu că Linnet era în drum spre Londra. Că era în siguranţă. În deplină siguranţă. Servitorii tatălui său erau cei mai buni, oameni de încredere în orice sens posibil. Ştia prea bine cât de inspirat era ducele când venea vorba de angajări. Chiar şi el şi-ar fi pus viaţa în mâinile lui Prufrock fără să ezite.

Îşi spuse că visul era doar o consecinţă a epidemiei. Imaginaţia i-o luase razna din cauza celor petrecute în castel. Din cauza scarlatinei. Din cauză că el era un nemernic.

Cu toate acestea, chiar şi când inima i se linişti, ceva nu-i dădea pace… ceva ce nu-şi putea aminti prea bine, ceva despre Linnet. Nu putea fi ceva auzit de la cei din jur. Nimeni nu adusese vorba despre Linnet de când plecase.

Părea că până şi Sébastien o uitase.

Numai el se gândea la ea, cel puţin o dată la cinci minute. Se apleca asupra unui pacient şi, în loc de piele mâncată de boală, vedea mâna ei delicată.

Într-una dintre acele dimineţi, sora Matilda îl strigase, iar el se întorsese ca fulgerat, crezând că era ea.

Să confunde vocea Matildei cu cea a lui Linnet era un semn aproape clar că-l păştea nebunia.

Ce anume era? Ce trebuia să-şi aducă aminte? Orice ar fi fost, parcă îi scăpa printre degete, chinuitor de tainic. Ceva despre dans… ceea ce era absurd. Nu dansase în viaţa lui.

Într-un târziu, se întoarse pe-o parte şi adormi din

nou.

capitolul 29

Era agonizant să zacă pe spate, aşa că Linnet se întoarse pe-o parte, însă era la fel de rău. Se răsuci din nou şi se găsi încurcată în pături. Puseseră atâtea pături pe ea, atâtea pături.

— Apă, murmură ea, auzind o voce.

Ridică privirea şi văzu printre gene o siluetă uriaşă înălţându-se deasupra ei. Se aplecă şi o apucă de încheietură.

Îşi privi braţul ridicat, cu un amestec de groază şi fascinaţie. Pielea ei… ce se întâmpla cu pielea ei era înfricoşător. Dezgustător.

— Sigur că am putea s-o ducem la castel, veni un glas de undeva… de undeva de la picioarele ei. Dar recunosc că domnul Sordido nu a crezut că merită atâta timp şi cheltuială. La urma urmei, nu avem idee cine e. O îngrijesc pe cheltuiala mea, doctore. Pe cheltuiala mea.

— Castelul, se strădui Linnet să horcăie.

Dar nu păreau să o audă. Gâtul o durea amarnic, iar limba, pur şi simplu, nu-i mai încăpea în gură.

— Apă, încercă din nou să rostească.

Bărbatul care-i ţinea încheietura îi dădu drumul şi se îndreptă de şale.

— Nu ar supravieţui călătoriei, doamnă Sordido. Mi-e teamă că boala e prea gravă. Are ochii deschişi, însă e clar că nu e în *compos mentis.* Deja priveşte spre lumea cealaltă, aşa că nu e de mirare.

— Dar pare că i-a mai trecut fierbinţeala.

— Am descoperit că febra vine şi pleacă. Mă gândesc să scriu un tratat, când totul se va termina.

— O, da, ar trebui, doctore. Sunt sigură că le-ar fi de mare ajutor celorlalţi.

— *Tratat asupra stărilor febrile.* Poate cu un subtitlu

ce ar suna cam aşa: *Incluzând febrele intermitente, remitente şi continue, însoţite de scurgeri.* Voi raporta că am avut un succes moderat cu aplicarea lipitorilor pe zonele otrăvite, cât şi cu folosirea rubarbei drept laxativ.

Doamna Sordido slobozi un mic oftat aprobator.

— Aţi primit vreo veste de la duce? se interesă doctorul. Trăsura era proprietatea ducelui, nu?

— Asta credem după blazonul de pe trăsură. Îi va lua ceva timp omului nostru să ajungă la Londra şi să se întoarcă cu veşti. Mare păcat de vizitiu.

— L-aţi îngropat?

— Nu s-a mai trezit după prima noapte. Delira, crezându-se în Londra. L-am îngropat imediat. Domnul Sordido a considerat că nu mai avea rost să aşteptăm.

— Femeia aceasta nu poate fi o doamnă, rosti gânditor doctorul. Călătoreşte fără servitoare, fără niciun fel de bagaje, şi uită-te la cămaşa pe care o poartă. Mă gândesc că e o menajeră în serviciul ducelui sau un fel de slujitoare. Foarte generos din partea ta să ai grijă de ea, doamnă Sordido. Nu mulţi hangii s-ar sinchisi de aşa ceva.

— Nu deranjează pe nimeni. Coteţul ăsta era nefolosit oricum, spuse doamna Sordido cu modestie. Îmi trimit slujitoarea în fiecare dimineaţă şi seară să-i dea apă, după cum aţi spus.

— Nu e ca şi cum se poate plânge de mirosul găinilor. Doar boala în sine are un miros oribil, spuse doctorul.

— E teribil de umflată. Şi ce-i curge din ureche, doctore? întrebă doamna Sordido.

Doctorul întinse gâtul spre Linnet.

— E un lichid rău mirositor, spuse el, îndepărtându-se. Doamnă Sordido, nu se mai poate face nimic aici. Te asigur că ţi-ai făcut datoria creştinească faţă de aceşti bieţi călători.

— Să ieşim la aer curat, doctore, încheie doamna Sordido, iar paşii îi răsunară pe podeaua de lemn, în vreme ce se îndrepta spre uşă.

Mici rotocoale de praf se ridicară, plutind în faţa ochilor lui Linnet precum pulberea unui spiriduş. Doctorul

se îndreptă de şale şi dădu să plece la rândul său.

— Sunt sigur că ducele te va răsplăti pentru grija pe care le-ai acordat-o.

— Da, dar domnul Sordido nu e deloc încântat că o mai ţinem aici. Nu e de acord nici cu faptul că am intrat în coteţ cu dumneata, trebuie să mărturisesc. Dar i-am spus că vreau să o văd încă o dată, fiindcă nu vreau să-i am moartea pe conştiinţă.

— Ai făcut ce trebuia, într-adevăr, o încuraja doctorul. Pfui, chiar miroase aici, nu-i aşa?

— Nu, spuse Linnet, străduindu-se să se ridice. Nu, vă rog!

O văzu ca prin ceaţă pe doamna Sordido oprindu-se lângă doctor.

— Ce i se întâmplă acum?

— Convulsii, mă gândesc, spuse doctorul, aruncând o privire peste umăr. Să mergem, doamnă. Am încercat tot ce e omeneşte posibil, iar acum ar trebui să-i încredinţăm sufletul Domnului. Ar trebui să-i daţi de ştire preotului.

— O, nu aş putea să-l deranjez doar pentru o…

Vocea femeii se stinse.

Tremurând, Linnet îşi duse mâna la faţă. Abia o putea ţine ridicată. De cât timp era aici? Avea impresia că de săptămâni… luni.

Încet, încet, îşi duse mâna spre paharul de lângă scândura pe care se afla şi abia reuşi să-l ducă la gură. Apa îi curse în gură, rece şi întremătoare. Dar o clipă mai târziu, îşi dădu seama că uitase să înghită, iar acum gâtul îi era ud.

Încercă din nou şi apa îi intră în nas. O lacrimă i se scurse pe obraz.

Simţea căldura furişându-se, gata să pună din nou stăpânire pe ea. „Apă”, se gândi ea. De data aceasta, reuşi să înghită. Însă când aşează cana lângă ea, îi căzu din mână şi apa se scurse pe podeaua murdară.

Nu mai e apă, îşi spuse ea. Nu mai e apă. Cuvintele îi zvâcneau în tâmple în ritmul inimii.

Groaznica torpoare o năpădea din nou, trăgând-o

înapoi în vârtejul întunecat al febrei, unde nu vedea şi nu auzea nimic. Totuşi, apă…

Piscina sclipea înaintea ei, albastră, rece, proaspătă. Îl vedea aievea pe Piers, cu rânjetul lui sardonic pe buze, şi totuşi atât de atrăgător.

Pentru acea ultimă clipă, înainte să recadă în ghearele febrei, se concentra la a-l iubi, cu tot cu felul lui sălbatic de a-şi face drum prin viaţă, în agonie, însă fără a ezita. Îşi aminti de zâmbetul lui. De inteligenţa din privirea lui.

„Niciodată nu se dă bătut”, îşi spuse ea.

Mici puncte negre se adunau dinaintea ochilor ei, că abia mai vedea scândurile mâncate de vreme.

Febra o luă în stăpânire, iar ea îşi duse mâna neagră la ochi.

capitolul 30

A doua zi

Până la prânz, era evident că epidemia fusese oprită. Doar trei noi pacienţi sosiseră la castel şi nu erau în stare gravă.

Pentru prima oară de la declanşarea bolii, Sébastien şi Piers se opriră să ia prânzul, căzând pe scaunele din micul salon, unde Prufrock îi servi cu pui înăbuşit şi cu vin.

— Înapoi la civilizaţie, oftă Piers. Prufrock, le-ai dus ceva din mâncarea asta şi părinţilor mei?

— Da, milord. Excelenţa Sa a ieşit să o ia, odată ce m-am îndepărtat la o distanţă sigură. Prufrock îşi drese vocea: Părea foarte fericit.

— Nemernic norocos! L-a iertat, mormăi Piers.

Cumva, şi el îl iertase. Viaţa era cum era. Era timpul să uite de furia împotriva tatălui său şi să-şi continue viaţa, cu tot cu piciorul lui schilod.

— Fericiţi până la adânci bătrâneţi, remarcă Sébastien, sorbind din paharul cu vin. Hristoase, ce bine e să fii curat din nou. Parcă nu voiam să mai ies din baie.

Prufrock îi întinse lui Piers o farfurie de sparanghel

proaspăt.

— Doctorul Bitts nu mai e la pat. E încă destul de slăbit, dar sluga lui mi-a dat de ştire că deja întreabă de pacienţi.

— Bitts, rosti Piers gânditor. Nu e un doctor rău, mai ales pentru un nobil. Oricum, mai bun decât Penders. Nătărăul a născocit ieri o infuzie de trandafiri cu care să cureţe gâturile pacienţilor. N-am găsit nimic rău în asta, dar nici ceva util.

— Cred că tocmai oamenii de viţă nobilă devin cei mai buni doctori, spuse Sébastien. Uită-te la noi doi.

Rânji, cu umbre de oboseală în junii ochilor, dar totuşi triumfător.

— Am făcut o treabă al naibii de bună cu erupţia de scarlatina, Piers. Şi nici măcar n-am fost nevoiţi să tăiem membrele pacienţilor, treabă la care ne pricepem cel mai bine. Cel puţin, eu.

— Suntem o excepţie, observă Piers, învârtindu-şi paharul de vin şi căznindu-se să nu se gândească la Linnet.

Un efort inutil, căci singurele momente când ea nu-i ocupa gândurile era când avea grijă de vreun pacient.

— Majoritatea celor ca Bitts, care se simt ca acasă în sălile de bal, nu sunt…

Se opri.

Bitts… dansând cu Linnet, râzându-i la ureche. Plecându-şi gâtul spre ea. Respirând spre ea. În fiecare noapte, aproape în fiecare noapte. Se ridică atât de brusc de la masă, încât răsturnă scaunul.

— Linnet!

Sébastien căscă nedumerit gura.

— A dansat cu Bitts. Sunt un mare, mare idiot. A dansat cu Bitts în noaptea dinainte ca el să se îmbolnăvească şi apoi a plecat de una singură în trăsură.

Sângele îi pulsa în tâmple; se simţea ameţit.

— Unde mi-e bastonul, unde-i nenorocitul ăla de baston?

Căzuse pe podea. Prufrock se repezi să i-l ridice. Sébastien se ridicase şi el în picioare, încruntat.

— Simptomele lui Bitts au apărut în ziua următoare, rosti Piers cu glas sugrumat. Ziua următoare, Seb! Ar putea fi oriunde, bolnavă. Ar putea fi…

Se răsuci, îl împinse pe Prufrock la o parte atât de tare, încât majordomul se izbi de perete.

— Mă duc după ea.

— Stai! strigă Sébastien. Trebuie să ne gândim cum să procedăm.

— N-avem la ce să ne gândim.

Panica şiroia în el precum argintul viu, arzându-i venele.

— Mă duc după ea. Adu-mi haina, boule, se răsti el la slujitor. Prufrock, o trăsură. Cea mai rapidă pe care-o avem. Brişcă.

— Nu ai idee unde e, protestă Sébastien. Ce rută a luat spre Londra. Nu poţi să mergi cu brişca până la Londra.

— Îl întreb pe tatăl meu de rută. Şi dacă moare fiindcă a lăsat-o să meargă de una singură, mă întorc şi-l omor cu mâna mea.

— Piers!

Ignoră strigătul lui Sébastien, fugind pe treptele castelului, manevrându-şi bastonul cu băgare de seamă, să nu facă un pas greşit.

Ducele ieşi din postul de pază şi se făcu alb la faţă când auzi povestea lui Piers.

— Drumul spre Swansea, spuse el. Le-am poruncit servitorilor să o aştepte în Llanddowll.

— Llanddowll sau Llanddowrr?

Ducele păli şi mai tare.

— Cred că am spus Llanddowll. Nu sunt sigur.

— Mai probabil Llanddowrr; e pe drumul de nord spre Carmarthen.

Piers se răsuci pe un picior şi-şi împinse trupul pe cărarea spre castel. Coşmarul său devenise realitate. Era acelaşi lucru să o ia la deal sau la vale şi, oricum, era prea încet din pricina nenorocitului de picior, incapabil să o salveze.

Trăsura îl aştepta în faţa castelului, cu patru cai

odihniţi înhămaţi.

— Asta nu-i brişcă, se răsti Piers la Prufrock, care aştepta la uşa trăsurii.

Sébastien se apropie în fugă, pe treptele castelului.

— Nu ai idee unde e. Dacă a luat, totuşi, scarlatină de la Bitts – şi sunt mari şanse să nu se fi întâmplat aşa, de vreme ce mama ta pare să nu aibă nimic –, dacă s-a îmbolnăvii ar fi trebuit să prezinte primele simptome într-o zi sau două. Dar nu o vei găsi atât de aproape.

— De ce nu? izbucni Piers.

— Pentru că nu e bolnavă. Dacă era, servitorii ducelui ar fi adus-o înapoi aici. Ar fi trimis pe cineva călare să ne anunţe dacă era prea bolnavă să poată fi adusă. Au trecut şase zile. Chiar dacă nu s-ar fi îmbolnăvit până în cea de-a doua zi, cineva ne-ar fi dat de veste până acum. Nu toţi servitorii sunt bolnavi. Nu cred că vreunul a dansat cu Bitts.

Piers se opri, cu un picior pe treapta trăsurii.

— Au trecut şapte zile de când a plecat, nu şase. Puteau să străbată cale lungă până să aibă vreun simptom. Unii pacienţi… Aha. Înţeleg. Nu-mi daţi brişca pentru că s-ar putea să merg până în Londra.

Sébastien îi puse o mână pe umăr.

— Nu e bolnavă, Piers. Şi-au continuat drumul spre Londra şi e în deplină siguranţă, aşteptându-te acolo.

— Nu ai de unde să ştii precis.

Piers se sui în trăsură.

— Nu vei şti vreodată, cu siguranţă, dacă e vie sau moartă decât dacă o ţii întotdeauna lângă tine, rosti Sébastien cu o precizie agonizantă, chirurgicală.

Piers se aruncă în scaun. Vărul său îi întinse un săculeţ prin uşa trăsurii.

— Ia asta. În caz că… toate alifiile pe care le-au folosit infirmierii, deşi n-am idee dacă funcţionează. Puţin amestec spumos, chiar şi un borcan de esenţă acidulată de trandafir de-a lui Penders. Ai nevoie de slujitori?

— Nu vă puteţi lipsi de ei, spuse Piers. Neythen e încă la pat. Mă descurc cu Buller.

Puse săculeţul pe locul de lângă el.

— Sunt convins că e bine, sănătoasă şi că n-ai nevoie de leacuri, dar du-te după ea, rânji Sébastien. Ne descurcăm aici.

— Nu mă duc pentru motivul ăla, se răţoi Piers. Ar putea fi bolnavă, prostule.

— Te duci după ea, indiferent cât de mult protestezi că nu o faci, susţinu vărul său. Ştiam că o vei face. Nu o vei prinde din urmă; are un avans prea mare. O să trebuiască să te milogeşti în Londra.

— Nu…

Sébastien se întinse şi-i dădu un pumn uşor în umăr, genul de lovitură prietenească pe care şi-o dădeau când erau băieţi.

— Şi eu ţin la ea. Cu toţii o vrem în familie. Şi… e a ta. Simt asta la ea. E a ta.

— E a mea, rosti Piers, simţind gustul cuvintelor pe limbă.

Se potriveau, se potriveau în inima lui. „E a mea.” Nu era o întrebare, ci un răspuns definitiv.

— Aşa că du-te şi adu-o înapoi, spuse Sébastien, rânjind la el.

Piers se întinse şi izbi tavanul trăsurii, dându-i de ştire vizitiului că poate porni.

— Dă-te la o parte, Seb. Trebuie…

Uşa se închise înainte să-şi termine propoziţia.

— …să-mi găsesc soţia, rosti el în singurătatea trăsurii. Trebuie s-o găsesc pe Linnet, să o aduc acasă, să o iau de soţie.

capitolul 31

Llanddowrr era un mic sătuc adormit în soarele de după-amiază. Piers năvăli pe uşa hanului, mânuindu-şi bastonul ca un maniac. Niciun semn de călători bolnavi… de fapt, niciun semn de scarlatina. Nici cârpe stacojii la ferestre, nici vreun alt indiciu de îngrijorare.

— Am auzit veştile, desigur, spuse hangiul, cu o privire speriată numai la gândul bolii. Un alai mare de oameni au venit pe-aici, servitorii unui duce. Au luat masa şi apoi au plecat în grabă.

— Servitorii ducelui de Windebank. Cât timp au stat aici? întrebă Piers.

— Până pe înserat.

— Li s-a alăturat cumva o tânără doamnă într-o altă trăsură a ducelui?

Hangiul clipi, nedumerit.

— Păi, nu aş putea să spun. Erau trei trăsuri, iar eu şi nevasta le-am adus de mâncare. Erau paisprezece, toţi laolaltă, adunaţi în încăperile comune.

— Toţi laolaltă, repetă Piers. Dar tânăra doamnă? Ar fi trebuit să sosească mai târziu, după-amiaza.

— Nu ştiu nimic despre asta, poate că nu a vrut să ia masa.

Piers se gândi la Linnet ultima oară când o văzuse, la privirea ei rănită.

— E posibil să nu fi vrut să ia masa.

— Îl întreb pe grăjdar, spuse hangiul, ieşind de după tejghea. Trebuie să ştie dacă a mai venit o trăsură după celelalte. Erau foarte agitaţi, asta ştiu. Vorbeau între ei că ducele le-a spus să-şi continue drumul dacă nu ajunge până la amurg.

— Dar sigur trebuie să-l fi aşteptat pe duce, rosti Piers abia reţinându-şi emoţia din glas.

Probabil că nu-i prea ieşise, de vreme ce hangiul îi aruncă o privire agitată peste umăr înainte să se repeadă afară pe uşă, strigând:

— Daw! Daw, unde dracu’ eşti?

Daw inspecta caii lui Piers, îi ştergea şi stătea la bârfe cu Buller. Se îndreptă de umeri la strigătul hangiului.

— A sosit cumva o tânără doamnă în altă trăsură, să se alăture celorlalte trei trăsuri ale ducelui? întrebă hangiul.

Daw clătină din cap.

— Au aşteptat până pe la opt. E nebunie curată să o iei pe drumul de nord la o asemenea oră, dar le era teamă

să nu cumva să se îmbolnăvească. Cred că aveau de gând să călătorească peste noapte.

— Nu a mai ajuns aici, suspină Piers, cu un ghimpe în inimă. A părăsit castelul în jur de trei după-amiază. Ar fi trebuit să ajungă aici cu mult timp înainte să plece caravana.

— Vorbeau despre sosirea ducelui, îi dădu Daw de ştire. Dar nu a mai venit nimeni, aşa că au plecat. Trebuie să fi greşit satul.

Piers îi aruncă o guinee hangiului, apoi se întoarse spre Buller.

— Trebuie să facem cale-ntoarsă. Mergem în Llanddowll.

— Llanddowll, locul ăla e mai mic decât o latrină, remarcă Daw.

— E chiar mai mic acum, spuse Piers. Satul a fost rău lovit de febră.

Hangiul se îndepărtă, iar caii o luară din loc. Piers şedea în trăsură, bătând cu degetele în oblonul ferestrei. Nu a mai ajuns în Llanddowrr. Asta însemna… asta însemna ce? Că ea trebuie să fi ajuns în Llanddowll.

De ce nu se întorsese la castel dacă nu-i găsise pe servitorii ducelui? Nu ar fi putut să continue drumul spre Londra de una singură.

Imposibil. Nu avea bagaje, nici servitoare. Toate erau în cufere, duse de servitorii ducelui. Nu era în stare nici să-şi dea rochia jos de una singură.

Ceea ce-i spusese el nu era *atât* de groaznic încât să o ia la sănătoasa fără vreo haină de schimb.

Pădure, acri de pădure se perindau înaintea ferestrei Llanddowll era în direcţia opusă drumului de la castel spre Llanddowrr. Într-un târziu, Piers zări turnurile castelului în depărtare. Caii încetiniră, apoi se opriră.

— Nu ne putem opri, pe toţi dracii! strigă Piers la vizitiu.

— Caii sunt prea obosiţi, se scuză vizitiul. Dacă nu-i schimbăm, va trebui să încetinesc şi cred că ne va lua mai puţin timp dacă-i schimbăm.

Ceea ce urmă din gura lui Piers e greu de reprodus, însă nu ajută. Caii obosiţi o luară înspre grajduri. Soarele începea să apună. Timpul i se scurgea printre degete şi iarăşi se găsi fugind pe cărarea spre ocean. Avea să ajungă prea târziu.

Prufrock ieşi să-l întâmpine.

— Milord?

— Nu a mai ajuns în Llanddowll. Ne îndreptăm spre Llanddowrr.

— *Drace,* făcu iute majordomul.

Piers înghiţi în sec.

— Poate că a luat-o de una singură spre Londra, când nu a dat de servitori.

Prufrock încuviinţă.

— Se prea poate. Domnişoara Thrynne nu ar fi vrut să…

Se opri înainte să-şi încheie fraza.

— Nu ar fi vrut să se întoarcă aici, îl completă Piers, cu inima bătându-i în piept ca o pasăre în colivie.

— Atunci aşa a făcut, spuse majordomul, deşi era evident că nu era convins.

— Au mai venit pacienţi?

— Nu. Şi unul dintre cei care păreau cu un picior în groapă, Barris Connah, pare să-şi revină, zise Prufrock.

Caii odihniţi fuseseră înhămaţi, iar Piers se urcă din nou în trăsură, împleticindu-se, aproape căzând pe uşă. Porniră din nou.

Dacă Llanddowll era mic, Llanddowrr era un petic de pământ, abia ieşit din pădure. Un han bătut de ploaie, un atelier de cizmărie şi un mănunchi de case. Nu avea moară, ceea ce făcuse ca de-aici să vină primul bolnav. Cincizeci de suflete adunate acolo, poate.

Când ajunseră la han, deja se întuneca. Hangiul ieşi să-i întâmpine tocmai când trăsura se opri. Avea nasul subţire şi obrajii supţi, o barbă soioasă şi o eşarfă chiar mai soioasă în jurul gâtului. Îşi freca mâinile, cu o expresie precaută, dar primitoare.

— Bună seara, domnule, îl salută el pe Piers, care

tocmai coborâse. Şi bun-venit la Roata Norocului. Eu sunt domnul Sordido, gazda dumneavoastră, dar ar trebui să vă avertizez că am avut unele probleme în sat…

— Scarlatină, i-o tăie Piers. Eu sunt contele de Marchant, am internat patru pacienţi din satul ăsta.

— Am făcut tot ce-am putut, se grăbi hangiul, simţind reproşul din vocea lui Piers. I-am izolat imediat ce…

— A sosit aici o tânără doamnă într-o trăsură purtând emblema ducelui de Windebank?

Piers ghici răspunsul în ochii lui Sordido înainte ca acesta să apuce să răspundă – felul cum îi ocolea privirea, felul cum îşi deplasa greutatea de pe un picior pe altul, într-o clipită, îl apucă de eşarfa murdară.

— Unde e? E moartă?

— N-am făcut nimic! scânci hangiul, cu faţa roşie ca racul. Avem grijă de ea, multă grijă. Şi aşa am făcut şi pentru vizitiu, înainte să moară.

Era încă vie. Piers dădu drumul cârpei roşii şi făcu un pas înapoi.

— Unde e?

Sordido îi ocoli din nou privirea.

— Am izolat-o, aşa cum am auzit de la preot. Dacă binevoiţi să intraţi în camera de mese, milord, o pun pe nevastă-mea să verifice starea fetei, să vadă dacă poate primi vizitatori.

— Fată?

Hangiul se dădu în spate.

— Am crezut – doctorul a spus – că trebuie să fie o servitoare în slujba ducelui.

— O servitoare? Ai crezut că viitoarea contesă e o servitoare?

Obrajii hangiului, roşii până mai înainte, deveniră livizi.

— N-aveam cum să ne dăm seama că e o doamnă, milord. N-avea slujnică, nici bagaje.

— Vizitiul trebuie să-ţi fi zis înainte să moară.

Piers făcu un pas în faţă. Sordido aruncă o scurtă privire la bastonul lui.

— Nu a spus nimic. Omul era bolnav, bolnav pe moarte. Delira şi a bolborosit ceva, dar n-am înţeles nimic din ce-a zis. Apoi a murit repede.

Piers îşi închise ochii pentru o clipă. Ce făcea, certându-se cu hangiul, când Linnet…

— Du-mă la ea.

Nu era o cerere, ci un ordin. Bărbatul privi disperat înapoia lui. Apoi strigă:

— Moll!

Soţia lui era un pic mai curată decât el, iar ochii îi erau mici şi apropiaţi, ca ai unui dihor.

Glasul lui Piers vibra de panică. Vizitiul, care aşteptase în tăcere pe scaunul său, coborî, aruncă hăţurile peste un stâlp de lemn şi se opri lângă Piers.

— Contele a venit s-o caute pe femeia, ăăă, pe doamna care zace la pat. Am avut grijă de ea pe cheltuiala noastră, având în vedere că nu avea bani la ea, adăugă hangiul, ridicând bărbia.

Piers se încruntă. Era foarte posibil ca Linnet să nu fi avut o poşetă la ea sau să fi lăsat-o în salon când ieşise pe fereastră. Vizitiul ducelui trebuia să aibă bani de cheltuială asupra sa, dar cum căzuse pradă bolii imediat ce sosiseră aici, după câte susţinea hangiul…

Soţia hangiului făcu o plecăciune.

— E groaznic de bolnavă, îmi pare rău s-o spun. L-am adus pe doctor s-o consulte chiar ieri şi a spus că nu se mai poate face nimic pentru ea.

Falca lui Piers se încleşta într-atât de tare, încât abia mai putu să îngaime:

— Du-mă la ea.

— Cum am mai spus, dacă binevoiţi să aşteptaţi o clipă, soţia mea, doamna Sordido, se va asigura că tânăra doamnă poate primi vizite.

— Du-mă la ea!

Doamna Sordido făcu altă plecăciune.

— Îmi cer scuze, milord, dar nu aş putea face asta cu inima împăcată. Tânăra doamnă are o vârstă fragedă şi nu e măritată. O să mă duc să mă asigur că…

Vocea lui Piers pocni ca un bici în curtea tăcută.

— Du-mă la ea *acum!*

Porni spre uşă, cu bastonul bătând în pietriş, când vizitiul său îl strigă:

— Milord.

Nevasta hangiului o luase pe lângă han, în vreme ce soţul ei rămăsese locului, cu o expresie neajutorată.

Piers îşi schimbă direcţia. Evident că nu o lăsaseră în han. El însuşi se asigurase de asta, când dăduse ordinul de carantină. O luară pe după colţ, cu doamna Sordido grăbindu-se în faţă. Piers aruncă o privire peste umăr. Vizitiul său, Buller, o apucă de cot cât ai zice peşte.

— Nu ar fi mai bine să mergem cu toţii împreună? întrebă acesta.

Buller era un bărbat masiv, iar vocea lui, deşi calmă, păru să o înfricoşeze.

— Nu e cuviincios! scheună femeia. Nu e îmbrăcată cum se cuvine.

Piers se concentră să meargă printre pietre, în întunericul ce se aşternuse. Era conştient că hangiul rămăsese în urmă, era conştient de umbrele care ieşeau din pădurea care-i încercuia. Dar teama îi luase cu asalt mintea, punând stăpânire pe inima şi pe capul lui.

Ajunseră acolo în trei minute, însă lui îi păru o oră. Doamna Sordido se plânse tot drumul, dar Buller nu-şi slăbi strânsoarea pe cotul ei.

— Iată, le aruncă ea în sfârşit, sfidător.

Piers căscă ochii, dar Buller grăi:

— Ăsta-i pentru găini. E un coteţ de găini.

— E un coteţ bun, răspunse femeia. Îndeajuns de înalt încât să stai drept în el. Şi nu am mai ţinut găini în el de luni, de şase luni cel puţin. Am pus-o acolo şi mi-am pus slujnica s-o viziteze dimineaţa şi seara, din milă creştinească, să ştiţi. L-am adus pe doctor de două ori aici şi l-am rugat să facă tot ce-i stă în putere, cu lipitori şi câte şi mai câte, deşi nu avea cine să-l plătească.

Piers încremeni. Coteţul nu avea ferestre şi uşa atârna de un laţ de piele. Era construit din scânduri care

începuseră să cadă la un moment dat, căci fusese cârpită ici şi colo cu bucăţi de lemn.

— Ce-i cu *mirosul* ăsta? întrebă Buller, coborându-şi ameninţător vocea.

Probabil că-şi înteţise strânsoarea pe braţul doamnei Sordido, fiindcă femeia începu să scâncească.

— E de la găini, spuse ea. Adică, găinile miros şi n-am avut timp să-l curăţăm.

Piers se dezmetici şi străbătu cât putu de repede micul luminiş de dinaintea coteţului. O parte a minţii sale urla de panică, cealaltă era în mod sumbru conştientă că retrăia coşmarul în care încerca să ajungă la Linnet... dar era prea târziu.

Îi auzea înapoia sa pe doamna Sordido protestând şi pe Buller mormăind drept răspuns. Ajunse la uşă şi o trânti la o parte. Laţul se rupse, iar uşa se prăbuşi cu zgomot la pământ.

Odată ajuns înăuntru, Piers nu văzu nimic în penumbra încăperii şi ochii începură să i se umezească din pricina miasmei grele din aer. Cu grijă, puse bastonul înainte şi făcu un pas, aşteptând ca ochii să i se obişnuiască cu bezna.

— Linnet, spuse el încet.

Încet, pentru că în inima lui ştia adevărul. Era moartă şi era din vina lui.

Niciun răspuns. Mai făcu un pas şi ochii începură să se obişnuiască cu bezna. În coteţ nu era niciun pat. Se uită în jos şi văzu că era cât pe ce să calce pe ea.

Femeia de la picioarele lui nu se asemăna deloc cu zâmbitoarea, frumoasa lui Linnet. Însă medicul din el ieşi la suprafaţă, dând suferinţa la o parte. Îşi aruncă bastonul şi îngenunche lângă ea, să-i ia pulsul.

Pentru o clipă deznădăjduită, nu-i simţi pulsul, apoi reuşi să-l simtă: slab şi rar, dar era acolo.

— Linnet, o chemă el, cu mâna pe obrazul ei, văzând nu pielea rănită şi părul încâlcit, ci chipul ei drag, felul în care se chircea puţin într-o parte, ca întotdeauna când dormea.

O iubea; o iubea atât de mult, că i se frângea inima.

Niciun răspuns. Miasma de găină se ridică în aer când îşi mişcă genunchii. Linnet ardea.

Începu să-şi înşire în gând simptomele pe care le observa în penumbră, dar nu-l lăsă inima să le pună cap la cap, într-o concluzie evidentă.

În schimb, se întinse după baston, se ridică în picioare şi se îndreptă spre intrare.

— Nu a fost vina noastră, chelălăi doamna Sordido în momentul când îl văzu ieşind. Buller încă o ţinea de braţ.

— Bănuiesc că nu aveţi oaspeţi în han, rosti Piers.

— Nu, spuse ea, gâfâind pe jumătate. Nu pe moment, dar…

— Vă voi ocupa hanul. Tu şi soţul tău veţi pleca de-aici.

— Unde-i trăsura ducelui? întrebă Buller dintr-odată. Nu văd nici caii.

Urmă o secundă de tăcere, apoi Sordido spuse:

— I-am trimis la duce, evident. În Londra.

Buller o apucă din nou de braţ pe doamna Sordido. Însă în ochii lui Piers se ascundea ceva mai înfricoşător decât forţa fizică. Icni şi spuse:

— În şopron, în spatele hanului.

— Nu, nu sunt acolo, interveni Sordido, roşind. Am…

— Aţi furat trăsura, rosti Piers printre dinţi. Aţi furat şi caii. Probabil că i-aţi furat şi hainele soţiei mele.

— N-aţi spus că vă este soţie! se băgă Sordido.

— E soţia mea. I-aţi furat hainele şi banii pe care-i aveau cu ei şi sunt destul de sigur că l-aţi ucis pe vizitiul ducelui de Windebank.

— Nu, ţipă Sordido. N-avem nimic de-a face cu asta.

— A murit de boală, se grăbi să adauge nevasta lui. Au ajuns noaptea târziu şi s-a culcat în patul de deasupra grajdurilor, dar în dimineaţa următoare avea febră mare, era fierbinte, bolborosea şi tuşea. Nu şi-a mai revenit din starea asta.

Piers o cercetă cu privirea.

— Aşa e! adăugă ea, cu un ţipăt ascuţit. Delira despre

una-alta, dar nu puteam să-i purtăm de grijă cât e ziua de lungă. Pe deasupra, şi ea era bolnavă, la fel şi fierarul şi nevastă-sa. Eram ocupaţi până peste cap, încercând să-l aducem pe doctorul din celălalt sat. Şi apoi a venit preotul şi ne-a spus să-i izolăm pe cei bolnavi.

Îşi pierdu suflul.

— A murit, adăugă Sordido. A murit foarte repede. Dar nu şi ea. Aşa că trebuia s-o adăpostim undeva.

— Tu şi soţul tău, plecaţi de-aici, mârâi Piers. Dacă vă mai găsesc aici într-o oră, o să înfundaţi temniţa din castelul meu. E doar puţin mai rea decât locul în care mi-aţi băgat soţia.

Doamna Sordido căscă gura.

— Dumneata… nu, nu poţi!

Cu o smucitură puternică, scăpă din mâna lui Buller.

— Nu poţi veni aici şi să faci ce pofteşti pe proprietatea cuiva! Ăsta-i hanul meu şi al lui Sordido. L-am cumpărat cu acte în regulă, pe cincizeci de lire, şi nu plecăm de-aici. Sordido!

— Dacă părăsiţi hanul acum, nu vă duc în faţa magistratului.

— Nu poţi face asta! zbieră ea. Sordido, spune ceva! Nu ne-am făcut decât datoria faţă de femeia aia. Din bunătatea inimilor noastre.

— Nu aveţi inimă. Ceea ce aveţi e o oră să vă adunaţi averea şi să plecaţi. Nu vreau să vă găsesc la mai puţin de zece mile de castelul meu. Nu vreau să mai staţi în Wales. Dacă nu vă cărăbăniţi într-o oră, aranjez să fiţi deportaţi în colonii.

Doamna Sordido era, în mod evident, puterea din spatele tronului. Îl înfruntă pe Piers cu mâinile în şolduri.

— Nu poţi! strigă ea. E proprietatea noastră, cu acte. Am plătit pentru ea.

Acesta era unul dintre momentele din viaţa sa când Piers îşi dorea să fie un bărbat întreg, să fie capabil să se năpustească asupra celuilalt şi să-l trântească la pământ.

— Dacă părăsiţi hanul într-o oră, nu vă voi da pe mâna justiţiei. Dacă nu, veţi fi faţă în faţă cu magistratul

înainte să se crape de ziuă.

— Nu putem, începu Sordido să se smiorcăie. E aproape noapte şi de unde să facem rost de bani? Am băgat totul în hanul ăsta, până la ultima para pe care-o aveam.

Însă Piers isprăvise cu discuţia.

— Buller, te rog, adu-o pe so… pe Linnet în han. O oră, se răsti la doamna Sordido. În caz că nu credeţi că vorbele mele au influenţă asupra magistratului, tocmai i-am salvat fiica de la moarte de scarlatină.

— Am făcut ce-am putut din pură milă creştinească, se plânse doamna Sordido.

Piers ridică palma.

— E pe cale să moară. Vă spun să plecaţi, tocmai din milă creştinească. Fiindcă dacă se întâmplă să moară…

Doamna Sordido se întoarse şi îşi luă şorţul în mâini.

— Sordido! ţipă ea, luând-o la goană. Grăbeşte-te omule, grăbeşte-te!

— Adu-o pe Linnet în han, îi spuse Piers lui Buller. Mă duc să caut un pat acceptabil. Apoi dă-le proştilor ăstora câteva guinee pentru drum şi du trăsura la castel. Dormi câteva ore şi întoarce-te dimineaţă. Avem nevoie de ajutor.

Buller încuviinţă şi se îndreptă spre coteţ. Piers se răsuci şi o luă prin curte, spre han. O auzea pe doamna Sordido strigând la soţul său, care aduna lucrurile de la etaj.

Îşi făcu drum spre cel mai bun dormitor.

— Alea-s aşternuturile mele, spuse doamna Sordido din prag. Ai spus că ne putem păstra lucrurile.

O guinee se învârti în aer, iar ea o prinse fără probleme.

— Şi bucătăria? întrebă ea. Mă gândesc că veţi avea nevoie de o oală sau două şi deja am provizii pentru iarnă.

Piers se îndoia de vorbele ei, dar îi mai azvârli câteva monede.

— Acum, ieşi afară!

Femeia o luă la fugă. Măcar aşternuturile erau curate. Trase cuvertura, trase draperiile şi deschise fereastra. Îl

auzi pe Buller urcând scările. O aşezară împreună pe pat.

— Dumnezeule mare, şopti Buller. Ce i-au făcut? Nu am mirosit aşa ceva în viaţa mea. Şi faţa ei…

Piers aruncă o privire la faţa şi la pielea ei, atât de pustiite de boală.

— E de la scarlatină, nu din cauza coteţului. Îmi trebuie apă, Buller. Multă apă. Adu o găleată pentru acum şi pune câteva oale la fiert. Şi săculeţul din trăsură. Odată ce te asiguri că păduchii ăia au plecat, trebuie să mergi la castel să aduci ajutor. Acum mă descurc singur.

— Vă descurcaţi? şopti Buller. Ochii îi erau aţintiţi asupra lui Linnet. Nu aş fi recunoscut-o. Era o mândreţe de fată…

— Du-te, se întoarse Piers spre el.

Aşteptă până îl auzi coborând scările, apoi sfâşie aşa-zisa cămaşă de noapte pe care Linnet o purta. Era, oricum, ruptă şi zdrenţăroasă; evident, cei doi hangii îi luaseră hainele când o aruncaseră în coteţ. Tot nu se mişca, gâtul şi capul îi erau amorţite când îi dădu părul murdar de pe faţă şi îl întinse pe pernă.

Începu să-i vorbească pe un ton calm, spunându-i exact ce făcea în vreme ce-i verifica urechile, gâtul, limba înnegrită, pielea. Găsi urme de lipitoare pe grumaz şi scăpă o înjurătură care-i întrerupse blândul monolog.

Paşii grei ai lui Buller se auziră pe scări şi Piers se duse la uşă.

— Îmi trebuie saltele curate de la castel, cel puţin două. Asta nu va mai fi de niciun folos, după ce o răcoresc şi o curăţ pe Linnet, şi sunt mari şanse să fie purici în orice pat din clădire.

Buller încuviinţă din cap.

— Oalele cu apă sunt pe sobă. Soţii Sordido au plecat. Au şters-o când nu eram atent. Buller ezită o clipă.

— Ce-i?

— Sunt destul de sigur că au furat trăsura ducelui. Şi caii. Nu i-am văzut plecând, dar ăla nu era sunetul unei căruţe. Au spus ceva despre o slujnică, dar nu e ţipenie de om în jur. Fata trebuie să fi văzut ce se întâmplă şi a luat-o

la sănătoasa.

Piers ridică din umeri.

— I-au luat şi hainele lui Linnet, aşa că va trebui să-i aduci ceva de îmbrăcat. Întoarce-te la castel şi odihneşte-te, Buller. Te aştept mâine-dimineaţă la prima oră.

Vizitiul încuviinţă, însă apoi aşteptă un timp, cu teama citindu-i-se în priviri.

— Va trăi, declară hotărât Piers.

Închise uşa dormitorului, îşi aruncă haina şi începu lupta vieţii lui.

Pentru viaţa ei.

capitolul 32

— Trebuie să te curăţăm, scumpo, îi spuse lui Linnet, dar ea nu făcu nicio mişcare. Eşti în comă şi sper că n-ai habar cât de jegoasă eşti.

Spera asta din toată inima.

— Te voi spăla exact aşa cum sora Matilda îl spăla pe Gavan o dată pe săptămână; dacă simţi că vrei să te zbaţi şi să ţipi cum o făcea el, te rog, nu ezita.

Tăcere.

— Până nu dă apa în fiert, nu pot să spăl plăgile deschise, fiindcă s-ar putea infecta.

Din păcate, acestea îi acopereau aproape tot trupul. Dumnezeule, slăbise atât de mult! Cum se putuse întâmpla asta atât de repede, în doar o săptămână? Se transformase dintr-o femeie voluptuoasă, apetisantă, într-un schelet, părul îi era ca paiele, pielea…

Era acoperită din cap până-n picioare cu un strat gros de mizerie, toate pustulele şi rănile îi erau acoperite cu găinaţ.

Începu să-i cureţe picioarele, căci pielea încă nu se cojea de pe ele, şi spălă fiecare deget cu atenţie.

— Orice-ar fi jegul ăsta, îi spuse el, spălându-i degetele pentru a doua oară şi dându-şi seama că apa în

care storcea cârpa era deja maronie, voi scrie un articol despre el după ce îţi revii. Miraculoasele proprietăţi ale găinaţului. Nu poate fi mai rău decât hameiul fermentat, deşi mirosul e, cu siguranţă, mai înţepător.

Continuă să vorbească şi să vorbească, deşi nici măcar unul dintre degetele lui Linnet nu se mişcă drept răspuns. O anunţă că are să coboare să mai aducă apă şi o salută când se întoarse în cameră.

— Abia am urcat scările, îi mărturisi el. A trebuit ridic găleata pe fiecare scară şi apoi să mă ridic şi pe mine. Draga mea, acum începe partea grea. Are să doară. Eşti acoperită cu mizerie şi trebuie să-ţi curăţ pielea. Cu săpun, aşa că băşicile deschise te vor durea şi mai tare.

Din fericire, Linnet nu părea să simtă nimic, deşi durerea ar fi chinuit amarnic un pacient treaz, cei mai mulţi dintre ei urlând la o simplă atingere. Îi verifica ochii încontinuu, să vadă dacă i se contractau pleoapele, semn că ar fi resimţit durere.

Şi îi asculta într-una pieptul, căutând să audă horcăitul înfundat care-l asigura că respiră.

La un moment dat, turnă apă călduţă pe ea, nerăbdător să o cureţe, dar temându-se să-i şteargă pielea crăpată şi jupuită din pricina erupţiei de scarlatina. Nu funcţiona. Murdăria era lipită de corpul ei, singura cale de a o curăţa fiind cu apă şi cu săpun.

Se lăsă întunericul, aşa că aprinse singura lampă pe care o găsi, fără să închidă ferestrele. Fusese închişi într-un coteţ vreme de zile bune; aerul proaspăt nu putea decât să ajute.

— Te-ai mai răcorit. Febra a scăzut, cu toate că nu ştiu dacă a fost din cauza apei sau e doar cursul bolii. Ne-am dat seama că febra tot vine şi trece.

Îi curăţase încet-încet aproape tot trupul, trecând de sâni, de braţe şi de gât.

— Linnet, am ajuns la faţă. Asta are să fie un chin. Gavan ar urla ca din gură de şarpe.

Părul, gros şi râncezit de mizerii, îi căzuse pe faţă, aşa că îl dădu din nou la o parte. Era îmbibat cu un amestec de

sudoare, apă şi găinaţ.

— Trebuie să ţi-l tai. Vorbeşte acum sau niciodată.

Linnet rămase nemişcată, iar Piers nu-şi mai stăpâni ţipătul, un suspin, o reacţie pe care nu şi-o mai permisese din vechile zile ale suferinţei sale, când învăţase că plânsul doar face durerea mai insuportabilă.

Cine-ar fi crezut că există dureri mai rele în lume?

Coborî până în bucătărie şi se întoarse, cărând după el încă o găleată cu apă şi un cuţit.

— Trebuie să-l tai. Va creşte la loc. Dar acum, Dumnezeu mai ştie ce gângănii ai prin el.

Nu-i fu uşor să taie părul cu un cuţit nu prea bine ascuţit. Îl ciopârţi cât mai aproape de piele şi spălă restul cu apă şi cu săpun, având cât mai multă grijă la faţa ei.

Până să termine, firicele de apă curgeau de pe pat în toate direcţiile, pe podea.

— Drace, chestia asta e mai grea decât ce fac de obicei cu pacienţii. Cred că va trebui să-i dublez leafa sorei Matilda.

O întoarse cu grijă, sprijinindu-i gâtul de parcă era un copil nou-născut. Spatele îi era mai curat, însă erupţia devenise mai puternică, băşicile spărgându-i-se la simpla atingere.

— Nu pot să fac nimic în privinţa durerii, îi spuse el, cu mânie în glas. Pe toţi dracii! Linnet, am nevoie de încă o găleată de apă. Mă întorc numaidecât.

Când se întoarse cu apă proaspătă, o găsi atât de nemişcată, ca un cadavru, încât i se strânse inima. Se împletici spre patul ei, o apucă de încheietură… pulsul încă se simţea.

Când termină de spălat întregul corp, firicelele de apă de pe podea se adunaseră într-o băltoacă murdară.

— Se infiltrează prin podea în camera de jos. Probabil că e prima oară când podeaua asta e atât de curată. Ce să fac acum?

Era curată, însă nu putea să o usuce, nu într-un pat plin de apă şi de mizerie. O răsuci din nou, aranjându-i cu grijă braţele pe lângă corp.

— Miezul nopţii. Trebuie să iau lampa, draga mea. Nu văd nici pe dracu’ fără ea. Am să caut altă lampă, dar am presimţirea că soţii Sordido au luat cu ei tot ce putea fi cărat. N-am găsit nicio lumânare în bucătărie.

Luă lampa şi bastonul şi cotrobăi din cameră în cameră. Nu găsi nicio lampă şi, pe deasupra, doar o singură cameră mai avea aşternuturi.

— Fir-ar să fie, bombăni el.

Se întoarse la Linnet.

— Cântăreşti mai puţin decât saltelele alea.

Bolnava nu mişcă nici măcar o geană.

Piers se uită în jos, la hainele sale. Erau mizerabile, acoperite de găinaţ. Nu putea să o atingă aşa.

— Îmi dau jos hainele, o anunţă el. Ştiu că întotdeauna ţi-a plăcut să mă priveşti. Credeai că n-am observat când te uitai pe furiş la mine?

Ea nu-i răspunse, însă el auzi râsul ei în mintea lui.

— În camera de lângă noi mai sunt aşternuturi pe care doamna Sordido a uitat, în mod inexplicabil, să le ia. Trebuie să te car acolo şi, din nefericire, eşti puţin mai grea decât o găleată de apă.

După ce-şi dezbrăcă hainele, rezemă bastonul de pat, trase o gură de aer în piept şi îşi petrecu un braţ pe sub ceafa lui Linnet, iar pe celălalt, pe sub genunchi. Pentru un moment, o ţinu astfel şi-şi adună puterile. Obrazul ei se odihnea pe pieptul lui – singurul lucru ce-i oprea un nou suspin.

— Nu, rosti el hotărât, îndreptându-se.

Se răsuci pe piciorul bun şi înaintă cu cel bolnav.

— N-am să cad, o asigură pe Linnet.

Braţul ei căzu de pe piept, bălăbănindu-se înaintea lor. Pas, târâş, pas, târâş. Încă un pas şi ieşi pe coridor.

— Văd cu alţi ochi nevoia de lămpi de perete.

Pas, târâş, pas, târâş.

— Drace, trebuie să mă aşez.

Glasul îi era un icnet înfundat. Era conştient că, dacă se aşeza pe podea, nu ar mai fi avut cum să se ridice, nu fără baston şi cu ea în braţe. Aşa că se propti cu spatele de

perete, respiră adânc şi încercă să ignore durerea care-i exploda din picior înspre şold.

— Mai am câţiva paşi... Poate trei, doar trei şi ajungem la uşă. După ce intrăm, încă trei paşi până la un pat uscat.

Durerea îl răscoli, drept răspuns. Se împinse de la perete şi mai făcu un pas. Târî piciorul, încă un pas.

— Tot înotatul acela îşi spune cuvântul, îi spuse, printre gemete de durere. Eşti uşoară ca o pană.

Nu tocmai adevărat, dar nici prea departe de adevăr. În sfârşit, ajunse la pragul camerei luminate doar de clarul de lună ce bătea la fereastră. Şchiopătă pe podea, o aşeză în pat şi trase pătura peste ea.

— Te rog să mă scuzi, doamna mea, rosti el în rafale scurte.

Şi, fără a o mai lungi, se prăbuşi lat pe podea. După un răstimp, se ridică pe coate.

— Trebuie să-mi recuperez bastonul, îi dădu el de ştire.

Nici nu se punea problema să meargă. Aşa că se târî, gol puşcă, din cameră, pe coridor, până pe podeaua umedă a celuilalt dormitor. Găsi bastonul şi se ridică.

Înjurăturile nu-i erau de niciun folos. Durerea din picior era agonizantă, într-atât de intensă, încât până şi patul ud leoarcă părea acceptabil.

— Trebuie să mă întorc la ea, rosti cu voce tare.

Luna călătorea pe boltă.

— Apă. Linnet trebuie să bea apă.

Păstrase o găleată ce-i părea acum atât de preţioasă, aşa că-şi aruncă săculeţul cu leacuri peste umăr, îşi trecu mânerul de sfoară al lămpii pe antebraţ şi ridică găleata.

Îşi dădu seama de îndată că era prea mult de cărat. Însă trebuia s-o facă, chiar dacă era să geamă la fiecare pas. Dacă nu să ţipe de-a binelea de durere.

O găsi sub aşternut, nemişcată ca moartea.

— Coridorul ăla, gâfâi el din prag. Nu am să-l uit cât trăiesc, Linnet. E infernul, iadul pe pământ. Mi-e teamă că nu mai pot să fac vreun drum pe scări. Am terminat pe

seara asta.

De vreme ce ea nu dădu semn că nu ar fi de acord, aşează cumva lampa pe masă şi agăţă săculeţul de pat. Doar jumătate din preţioasa apă mai rămăsese în găleată.

— Mersul târâş nu e recomandat pentru transportul apei, menţiona el, trăgând-o blând de bărbie şi turnându-i puţină apă în gură.

— E suficient, deocamdată. Acum, alifiile, spuse el, deschizând săculeţul. Sincer, mă îndoiesc că vreuna dintre ele are să funcţioneze. Dar, din câte-mi dau seama, nici n-au să-ţi dăuneze. Mai întâi, spatele. O răsuci şi-i aplică alifia cu atenţie.

— Sărmanul poponeţ, oftă el, întinzând alifia cu grijă. Sau preferai să le zic fese? Nu-mi aduc aminte. Acum, în faţă.

După un timp, scotoci în săculeţ şi scoase un borcan.

— Loţiunea de trandafiri a lui Penders. Am să-ţi curăţ gâtul şi limba.

Glasul îi tremura. Era o treabă grea, ţinând cont că pacienta era în comă.

— Dar dacă nu ai fi în comă, ţi-aş pricinui durere, îi spuse el. Nu aş putea să suport asta, Linnet. Nu după câtă durere ţi-am pricinuit deja.

Acum era curată şi mirosea frumos. Însă arăta ca un pui fragil de găină. Bruma de păr care-i mai rămăsese stătea zburlită, iar asta îi făcea capul să arate mai mare şi gâtul prea fragil şi subţire ca să suporte o asemenea greutate. Pleoapele ei închise erau vinete.

Instinctul său de medic îi spunea ceea ce el nu putea să pună în cuvinte. Pacienta era pe moarte.

O mai privi o dată, apoi stinse lampa. Lumina lunii era suficientă… lumina lunii şi pulsul ei.

Cu nesfârşită atenţie, Piers urcă în pat, rămânând pe aşternuturi, să nu cumva să-i atingă rănile deschise. Însă simţea nevoia să o ţină în braţe, aşa că o acoperi până la gât şi îşi înfăşură braţul în jurul mijlocului ei.

Iar dacă suspinele se dezlănţuiră, dacă aşternutul deveni umed şi sărat, luna era singurul martor.

capitolul 33

Linnet auzi glasul lui Piers mai întâi precum gâlgâitul unui pârâu îndepărtat. Ea era departe, departe, într-un loc ocrotitor, la piscina de lângă mare. Nu era frig, cum fusese întotdeauna în dimineţile acelea, ci mai degrabă călduţ, dacă nu, uneori, prea cald.

Totuşi, voia să-şi ia rămas-bun de la el, din toată inima.

La urma urmei, el era stâlpul pe care se putea bizui. Era inima ei. Şi chiar dacă o alungase de lângă el, va fi devastat când are să afle de moartea ei. Ştia asta.

În ultimele zile, zăcând în locul acela, intrând şi ieşitul din febră, ajunsese la certitudinea că el o iubea. În ciuda tuturor lucrurilor crude pe care i le spusese, o iubea.

Iar ea îl lăsase să o alunge din cameră şi din viaţa lui. Era exact ce crezuse prima oară când se întâlniseră. Dacă era să se căsătorească, trebuia să-l împiedice să se poarte astfel cu ea.

Dacă va fi să trăiască, avea să se întoarcă la el şi să-l oprească. Avea să-i spună… ceva.

Mintea ei alunecă din nou în febră, dar când îşi veni în fire, vocea lui era mai aproape şi mai melodioasă. Piers, melodios? Amuzant gând. Cum să gândească aşa ceva? Nu avea niciodată un glas melodios.

Ca la un semnal, îl auzi dând drumul unei serii de înjurături care-ar fi făcut-o să zâmbească, doar că ea nu reuşi să-şi mişte nici măcar un muşchi.

De fapt, nu avea energie nici să-şi deschidă ochii. Dar, oricum, nu-i prea mai deschisese în ultimul timp. Era prea extenuată să bea apă, iar genele îi erau lipicioase de la atâta mizerie.

Aşadar, se cufundă înapoi în apa albastră, cristalină a piscinei. Aluneca tot mai jos, tot mai departe, cu părul şerpuind prin apă, când îl auzi înjurând din nou.

Ar fi fost cazul să-i zică vreo două despre obscenităţile pe care le scotea pe gură. Ar fi…

Apoi îşi aminti că era pe moarte. Într-un coteţ; iar Piers nu era nicăieri pe-aproape, căci o dăduse afară din castel.

Murea…

Iar lui avea să-i pese… îngrozitor de mult. Chiar atunci îl auzi clar pe Piers spunând ceva despre fesele ei.

— „Fund”, îşi spuse ea.

Dar era încă prizonieră pe tărâmul apelor. Oare *prizonieră* să fie cuvântul potrivit? Era plăcut aici. Uneori piscina era teribil de fierbinte, însă acum era răcoroasă, iar apa îi alinta faţa ca mâna cuiva care o iubea.

Mâna mamei ei. Amintirea unei febre o străfulgera, o febră pe care o avusese când era mică. Vocea mamei, vocea asistentei… mama spunând enervată:

— Evident că nu ies nicăieri în seara asta! Linnet e bolnavă…

Însă nu o atingea o mână, ci un braţ. Un braţ în jurul mijlocului ei, greu şi masculin.

Trebuie să fi fost Piers. Nu fusese în pat cu nimeni altcineva.

Pentru o clipă, mintea ei cutreieră frenetic între piscină – cu aşternuturile sale mătăsoase, răcoritoare şi pacea în care se cufunda – şi un pat cu Piers. Braţul lui strâns în jurul ei. Mirosul lui, bărbătesc şi aducând a transpiraţie.

Transpiraţie? Piers nu transpira niciodată.

Dintr-odată, capul i se ridică la suprafaţa piscinei de parcă ar fi fost trasă din apă de nişte braţe care o aruncau, o aruncau…

Unde?

Deschise ochii. Era întuneric beznă, deci trebuia să fie în coteţ. Dar coteţul… adulmecă aerul din nou, dar cu atenţie, fără să se mişte. Se învăţase să nu mişte un muşchi din cauza băşicilor de pe piele.

Nu mirosea a coteţ.

Şi apoi, când îi reveni vederea, îşi dădu seama că

razele lunii răzbăteau printr-o fereastră.

Se afla într-un pat. Şi braţul… în jurul ei era un braţ.

Se întoarse într-o parte, clipind. Piers era acolo. Venise după ea. Pentru o clipă, Linnet îi contemplă chipul: faţa lui suplă, aprigă, întunecată de barbă. Ochii lui, închişi în somn, dar puternici şi inteligenţi când era treaz. Buzele îi erau surprinzător de pline pentru buzele unui bărbat, cea de jos fiind puţin rotunjită.

— Piers, şopti ea înainte să-şi aducă aminte că nu era în stare să scoată o vorbă, că de multă vreme nici nu putuse măcar să şoptească.

Piers nu se clinti. Ochii începură să i se închidă din nou; auzi iarăşi chemarea piscinei… dar el era aici, lângă ea. Doar nu voise să-şi ia rămas-bun? Nu avea oare ceva să-i spună, ceva important?

Da. Trebuia să rămână trează, să nu cadă în piscină înainte ca el să se trezească şi să-i spună acel lucru important.

Uitase ce anume, admirându-i pomeţii, genele lungi, claia de păr ce-i cădea pe sprâncene, felul în care se încrunta până şi în somn. Nu dormiseră niciodată împreună, deşi ea tânjise, în secret, după asta.

Şi iată-l, dormind gol pe cearşaf. Dormind cu ea, în acelaşi pat, noaptea.

Lumina lunii păli, înlocuită de primele raze ale dimineţii.

— Piers, şopti ea.

Buzele i se mişcară, însă nu ieşi niciun sunet. Totuşi, trebuie să o fi auzit de data asta, fiindcă deschise ochii.

Preţ de-o clipă, doar îi zâmbi, somnoros şi posesiv.

— Linnet, rosti el, şi întregul ei suflet tresaltă de bucurie. Apoi căscă ochii.

— Eşti trează!

Îşi trecu mâna pe fruntea ei.

— Cum te simţi?

— Mă doare, răspunse ea, ştiind prea bine că niciun sunet nu i se desprindea de pe buze.

— Trebuie să te doară ca naiba, spuse el.

Asta fu tot ce spuse, dar, fiind vorba de Piers, asta era o dovadă de simpatie.

— Trebuie să bei apă, Linnet. Asta-i cel mai important lucru. Încă n-ai scăpat cu bine.

Parcă vorbea cu el însuşi. Aşa că ea bău o gură de apă, deşi mai toată i se scurse pe bărbie.

Totuşi, se simţea… altfel.

— Curată, şopti ea.

Îi citi pe buze.

— Linnet, îţi aminteşti că te-am spălat? Îţi aminteşti? Aproape că încuviinţă, dar apoi îşi dădu seama că nu.

— Nu, răsuflă ea.

Simţea păienjenişul depunându-i-se din nou pe ochi. Printre gene, îi vedea mâna pe fruntea ei, atingând-o blând, şi-l auzi spunând:

— Ţi-a revenit febra. Dar asta era de aşteptat, Linnet. Am să-ţi pun o compresă udă pe frunte.

Tresări de durere.

— Ştiu că băşicile te dor. Dar trebuie să-ţi aduc temperatura la normal, rosti el cu glas sumbru.

Dintr-odată îşi aminti de lucrul important pe care avea de gând să i-l spună şi deschise ochii.

— Te iubesc, şopti, întâlnindu-i ochii.

— Atunci trăieşte pentru mine, spuse el aplecându-se asupra ei, cu glasul aprig precum ţipătul unui şoim. Trăieşte!

Adormi cu un mic zâmbet pe faţă.

Piscina era mai departe acum, abia se mai întrezărea. În schimb, visă coteţul de găini şi se trezi suspinând.

Piers era tot acolo, îmbrăcat de astă dată, cu o eşarfă albă ca neaua în jurul gâtului. Stătea în pragul uşii, vorbind cu cineva aflat pe coridor.

— Mai multă apă, te rog. Fiartă, desigur.

Se culcă din nou. Timpul părea să se dilate, să alungească, iar apoi să dispară fulgerător.

Dormi şi se trezi în toiul nopţii. Adormi din nou şi când se trezi îşi dădu seama că era tot noapte, însă Piers purta o altă eşarfă.

În final, după trei zile, încercă să spună ceva, dar slobozi doar un cârâit.

— Parcă eşti un cocoş răcit, rosti Piers, venind la căpătâiul ei.

Faţa îi era extenuată şi era vânăt în jurul ochilor.

— Obosit, spuse Linnet, întorcându-se la şoapta fără sunet.

O înţelese greşit.

— Oboseala e un efect secundar al unei întâlniri cu moartea, rosti el cu un zâmbet triumfător pe chip. La naiba, Linnet, o să scriu un articol despre cazul tău. Sunt singurul doctor din Wales care te-ar fi putut salva.

— Cocoşule, îi aruncă ea o dojana mută.

Îşi simţea trupul cuprins de o sfârşeală fără margini, dar, din fericire, durerea înţepătoare scăzuse apreciabil. Amintindu-şi durerea, ridică braţul şi gemu. Era de un roşu întunecat şi solzos.

Piers se aşeză pe marginea patului.

— Nu e deloc o boală frumoasă, Linnet.

Ea încercă să priceapă vorbele lui.

— Nu e cea mai bună perioadă a vieţii tale. Am fost nevoit să-ţi tai părul.

Clipi îngrozită, deschizând gura într-un protest mut.

— Eşti acoperită de crustă din cap până-n picioare. Mă rog, pentru un motiv anume, picioarele sunt în regulă. Dar ai crustă până şi după urechi.

Linnet ridică din nou braţul şi îl cercetă, nevenindu-i să-şi creadă ochilor.

— Puteai să orbeşti, îi spuse Piers cu obişnuita sa francheţe. Sau să mori. În mod normal, trebuia să fii moartă. E o minune că nu ai făcut o infecţie, zăcând pe podeaua acelui coteţ.

Linnet se cutremură la auzul cuvântului „coteţ” şi îşi lăsă braţul să cadă. Însă trebuia să întrebe.

— Cicatrici? propulsă ea cuvântul cu atâta forţă, încât era uşor de înţeles.

Simpatia nu se număra printre calităţile lui Piers.

— Probabil, rosti el, cercetând-o din priviri, ca un

medic ce era. Uneori da, alteori nu. Cel puţin, în două săptămâni nu vei mai arăta ca un rac fiert.

Linnet închise ochii, încercând să înţeleagă ce îi spusese. Arăta ca un rac fiert poate pentru totdeauna. Nu va mai fi o frumuseţe. Nici pe departe. Mai degrabă un monstru. O bestie solzoasă.

Îl auzi pe Piers ridicându-se, crezând, probabil, că adormise. Trupul îi era ţeapăn. Îşi pipăi piciorul şi mijlocul cu atenţie. Oriunde atingea, pielea ei era zdrelită şi aspră la atingere, nicidecum netedă.

Piers apăru din nou.

— Fiertură, spuse el.

Ştia că nu avea rost să se împotrivească, învăţase asta în ultimele trei zile. Piers nu accepta un nu drept răspuns. Aşa că deschise ochii şi sorbi fiertura, lingură după lingură. Degetele i se încleştau, dar nu făcu nicio mişcare.

Castronul era gol, iar Piers se îndepărtă cu el.

Pentru o clipă, rămase încremenită, incapabilă să se urnească, dar apoi reuşi. Îşi duse mâna la sân.

Pielea de sub degete îi dezvălui tristul adevăr. Sânii îi erau în aceeaşi condiţie ca braţul, abdomenul şi piciorul.

Zăcea acolo, cu mâna pe sân, când o lacrimă fierbinte se prelinse pe obraz, urmată de o alta.

Piers era încă în uşă, întinzând cuiva castronul gol.

— Mă duc în camera alăturată să trag un pui de somn îl auzi spunând.

Ştia că va veni înapoi, se va apleca asupra ei şi-şi va lua rămas-bun. În ultimele trei zile, nu părăsise niciodată încăperea fără să-i spună unde se va duce şi cât va lipsi.

— Servitoarea, şopti ea imediat ce Piers se apropie îndeajuns. Întoarce-te la castel. Mă descurc cu servitoarea.

Pentru o secundă, dezolarea îi licări în privire. Dar apoi rosti fără emoţie:

— Desigur. Va fi aici la timp pentru cină.

*

Eliza manifesta, în felul ei, la fel de puţină simpatie ca

şi Piers. Făcu un pas înapoi după ce intră pe uşă, cu mâna la inimă.

— Dumnezeule mare! ţipă ea.

Linnet aşteptă.

— Părul tău, sărmanul tău păr, o căina Eliza, dar ochii i se îndreptară, cu un soi de groază fascinată, spre faţa şi gâtul lui Linnet. Asta nu-i… nu ai chestia aia pe tot corpul, nu?

O altă lacrimă se scurse pe obrazul lui Linnet. Încuviinţă.

— Ei bine, era cât pe ce să mori, spuse Eliza apropiindu-se, dar nepărând prea dornică să o atingă pe Linnet Puteai să mori cu uşurinţă. Chiar şi Excelenţa Sa credea asta la început.

Linnet îşi dorea să fi murit, decât să înfrunte viaţa având o asemenea piele.

Iar Eliza ghici la ce se gândea.

— O să te faci bine, sunt sigură de asta, se repezi ea să o asigure. Te vom… te vom spăla cu săruri de Epsom, în fiecare zi. De două ori pe zi. Nu am văzut pe nimeni care să arate ca tine, ceea ce înseamnă că trebuie să treacă. Evident… Se opri.

— Ce? croncăni Linnet.

— Vai, sărmanul tău gât, suspină Eliza. Nu mai ai voce.

— Ce? repetă Linnet.

— Excelenţa Sa a spus că eşti singura persoană care a fost atât de bolnavă şi a supravieţuit. Poate de aceea nu am mai văzut asemenea piele.

Linnet închise ochii, înecată în disperare. Supravieţuise, însă cu o asemenea faţă! Cu o asemenea piele!

— Te doare dacă te ating? întrebă Eliza.

Clătină din cap, obosită. Degetele Elizei erau reci şi moi.

— E ca râia, observă servitoarea ei. Doar că pe tot corpul. Ei bine, asta nu-i deloc o situaţie fericită.

— Acasă, croncăni Linnet, cu ochii aţintiţi la ea.

— Vrei să mergi acasă? Asta are să-i frângă inima tatălui tău, cu siguranţă.

Pe moment, lui Linnet nu-i păsa câtuşi de puţin de ce-ar fi crezut tatăl său. Voia doar să ajungă în propria ei cameră, departe de oricine. Departe de Piers. Departe de bărbatul care-i iubise trupul, care-i asemuise părul cu aurul strălucitor.

— Am să întreb, promise Eliza. Dar nu sunt sigură că Excelenţa Sa te va lăsa să pleci. Te-a îngrijit de unul singur, să ştii. Te-a ţinut în viaţă când nimeni altul n-ar fi putut, turnându-ţi apă în gură cu lingura, acoperindu-te cu comprese ude şi uscându-te la loc.

Linnet simţi un junghi în inimă. Piers o încălzise întotdeauna cu trupul său când înotau împreună. Nu se îndoia că făcuse tot posibilul să o ţină în viaţă. Piers nu suporta să piardă, mai ales în faţa morţii.

— Din ce-am auzit, erai şi mai şi când te-au scos din coteţul acela.

Linnet îşi amintea frânturi, iar ceea ce îşi amintea nu era deloc frumos. Mirosul… mirosul era încă proaspăt în amintirea ei. Se cutremură.

— Mai întâi, trebuie să te întorci la castel. Ar trebui să-i vezi pe duce şi pe ducesă. Ca nişte porumbei. Ducele a vrut să obţină un permis special, dar lady Bernaise l-a făcut să pună anunţul de căsătorie în mica biserică din sat. E a doua săptămână acum, deci îşi vor pune din nou pirostriile săptămâna viitoare. Ai mai auzit vreodată ceva atât de romantic?

Linnet clătină din cap.

— Deşi nu sunt sigură că vei vrea să participi la ceremonie, adăugă Eliza, trecându-şi din nou degetele pe mâna lui Linnet.

— Niciodată, reuşi ea să răspundă, adică nu va mai părăsi casa vreodată. Nu aşa. Nici… odată.

— Ei, să nu ne grăbim, nu niciodată. Totul se va rezolva. Există alifii pe care le poţi folosi şi săruri de baie. Într-o săptămână, poate o lună, vei fi ca şi nouă. Sunt o mulţime de creme cărora li se face reclamă prin ziare,

adăugă ea. Pentru curăţarea pielii roşii. Ştiu că am văzut câteva. O să le cumpărăm când ajungem în Londra. Tatăl tău le va cumpăra pe toate. Apropo, contele i-a trimis un mesaj, în caz că era îngrijorat că n-a primit veşti de la tine de atâta timp.

Linnet închise ochii şi încercă să şi-l imagineze pe tatăl ei îngrijorat de lunga ei tăcere.

— Şi chiar dacă pielea ta nu va mai fi întocmai ca înainte, continuă Eliza, nu contează, pentru că vei ajunge contesă şi chiar ducesă într-o bună zi.

Linnet deschise brusc ochii.

— Oricine îşi poate da seama că bărbatul acela e nebun după tine, zâmbi servitoarea. Pe deasupra, le-a spus tatălui său şi marchizului că are de gând să te ia de soţie. Au venit a doua zi să vadă ce faci. Nu i-a lăsat să te vadă, dar le-a spus că ai să trăieşti îndeajuns de mult, încât să te căsătoreşti cu el. Trei servitori l-au auzit, deci trebuie să fie adevărat.

— Nu, spuse Linnet.

Nu se va căsători niciodată cu Piers. De altfel, nu se va căsători niciodată, cu niciun bărbat, dar mai ales nu cu contele de Marchant.

Eliza nu o auzi.

— Ies puţin afară să văd ce pot să fac pentru tine. Trebuie să fie *ceva* ce putem pune pe pielea ta. Linnet o auzea prin uşă.

— Nu-mi pasă dacă doarme, trebuie să găsesc ceva să-i pun pe piele.

Mai multe murmure.

— Bine.

Se întoarse în cameră, cu un borcan în mâini.

— Am să te ung cu chestia asta. Eliza mirosi conţinutul. Miroase a bere. Mă rog, a bere şi a ace de pin. Cui îi pasă, atâta vreme cât îşi face efectul?

Linnet o lăsă să-i întindă alifia uleioasă, puturoasă, pe tot corpul, pe faţă şi pe spate.

— Dumnezeule mare, e chiar mai rău aici, exclamă Eliza, întinzând-o cu blândeţe pe posteriorul lui Linnet. Deşi

nu credeam că e posibil.

Alte lacrimi căzură pe pernă. Tocmai atunci, Piers intră în cameră, fără să bată la uşă, de parcă era dormitorul său.

Linnet se hotărâse. Evident, încă nu se putea întoarce în Londra. Trebuia să-şi recapete puterile. Bău mai multă fiertură decât ar fi vrut. Cu cât se întrema mai repede, cu atât putea să plece mai curând. Piers se aplecă peste ea, ca şi cum ar fi avut de gând s-o sărute.

— Lasă-mă, spuse ea, întorcându-şi faţa într-o parte.

Cuvintele erau mai degrabă nişte croncăniturі, dar se înţelegeau. Piers se îndreptă şi strâmbă din nas.

— Miroşi ca o berărie. Cu ce te-ai uns?

— Am uns-o cu alifia asta, răspunse Eliza întinzând borcanul gol.

— I-am spus lui Neythen să trimită chestia asta pentru mâinile servitoarei de la spălătorie, spuse Piers. Deşi nu are cum să-i dăuneze.

— Trebuia să fac *ceva,* se apără Eliza. Sărmana de ea nu poate să rămână aşa. Nu ar putea să iasă nici pe stradă fără să stârnească vâlvă. Nici măcar nu şi-ar mai putea privi faţa într-o oglindă.

— Pleacă, croncăni din nou Linnet.

— E de înţeles să fii tipul de pacient morocănos.

Linnet se uită rugător la Eliza. Iar Eliza, draga de ea, înaintă şi se luă la harţă cu Bestia.

— Lord Marchant, stăpâna doreşte să părăsiţi camera. Voi vorbi eu pentru ea, din moment ce nu se poate face înţeleasă.

— Fie, se răţoi Piers.

Păşi spre uşă, apoi se întoarse.

— Mă întorc mai târziu, cu cina. Cred că e vremea să mănânci ceva mai hrănitor decât fierturile.

Linnet îi aruncă o privire disperată Elizei. Servitoarea făcu încă un pas înainte, de parcă ar fi păzit patul.

— Dacă aduceţi cina, milord, mă voi asigura că stăpâna mănâncă până la ultima firimitură. Deocamdată nu e în stare să primească vizitele cuiva.

— Eu nu-s cineva! răcni Piers

Eliza îşi încrucişa braţele la piept.

— O, pentru numele Domnului, spuse el deodată şi părăsi valvârtej încăperea.

Linnet îi auzea bastonul bătând pe trepte şi apoi pierzându-se în depărtare. Eliza se întoarse.

— N-o să-l pot ţine departe pentru mult timp, spuse ea. E doctor. A văzut ce era mai rău. A fost singur cu tine în prima noapte.

O lacrimă se prelinse pe obrazul lui Linnet. Eliza se aşeză şi-i puse mâna pe braţ; ea nu clipi la atingere.

— Hai, hai. Dacă un trup a meritat vreodată un plâns sănătos, acela e al tău.

*

Totul continuă aşa vreme de-o săptămână. Piers dădea buzna în cameră şi Eliza reuşea cumva să-l alunge. Uneori, Linnet avea impresia că jocul acesta le făcea plăcere. Eliza ţipa la conte cu nedisimulată plăcere. Iar Piers nu ezitase niciodată să se răstească la cineva. Făceau o pereche ruptă din iad.

Însă o dată sau de două ori, îi zări chipul lui Piers uitându-se la ea şi înţelese că-l rănea. Înţelegea asta.

— Dar nu contează, nu poate conta, îşi şopti sieşi în întunericul nopţii. Nu pot fi ducesă. Niciodată. E de neconceput.

În final, Piers o declară aptă de călătorie, cel puţin până la castel. Eliza voia să-i pună o rochie, dar Linnet refuză. Putea vorbi acum, deşi în şoaptă.

— Cearşaful, rosti ea răguşit. E mai mare.

Eliza înţelese imediat ce voia să spună.

— Părul ţi se încreţeşte peste tot, spuse ea. Asta-i bine. Arată ca tunsoarea aceea scurtă pe care o au unele doamne. E *à la mode,* ceea ce înseamnă că doamnele din Franţa au avut-o primele.

Părul ei nu conta; ştia că îi va creşte la loc. Până şi gândul că va trebui să părăsească încăperea şi că oamenii

se vor uita la faţa ei o făcea să-i vină să vomite. Sau să leşine.

Dar părăsi camera, înfăşurată ca o mumie şi cărată de domnul Buller, vizitiul lui Piers.

Nu fu atât de groaznic când părăsiră hanul… dar când ajunseră la castel, Prufrock şi slugile erau acolo. Ducele coborî scările să-i întâmpine, iar Linnet se rugă pentru o moarte rapidă după ce îi văzu mila din priviri.

Dar cum moartea se lăsa aşteptată, închise ochii şi îşi închipui, cât putu ea de bine, că nimic din lucrurile acestea nu se întâmplau aievea. Că era în Londra, dansând cu prinţul Augustus. Prinţul îi zâmbea cu acea expresie fascinată pe care o avea.

— Evident că e bine, glasul aspru al lui Piers îi întrerupse visarea. Arată ca un homar şi e de două ori mai iritabilă.

Dansul… Prinţul Augustus o învârtea în cerc, iar ea vedea cu coada ochiului un rând de feţe privind-o cu invidie. Fustele i se roteau.

— Nu, doar au apucat-o pandaliile, rosti Piers batjocoritor. Cineva să-i arate lui Buller drumul spre dormitorul ei.

Cu ochii închişi, Linnet auzea paşii Elizei urcând scările înaintea lor şi respiraţia grea a lui Buller.

— Îmi cer scuze dacă sunt prea grea, spuse ea.

Vocea îi era mai clară.

— Deloc, domnişoară, răspunse Buller.

Avea un glas blând. Toată blândeţea şi mila din jur o scoteau din sărite, erau mai greu de suportat decât atunci când întreaga sală de bal îi întorsese spatele. Sincer, prefera grosolănia lui Piers. Un moment mai târziu, se afla în pat.

— Excelenţa Sa a spus că ar trebui să te scoli din pat azi. Poate că iei cina cu ei, o înştiinţă Eliza.

— Nu, veni răspunsul hotărât al lui Linnet.

Când se lăsă seara, închise ochii, însă nu putu să doarmă. Zăcea în pat, cu urechea ciulită la zgomotele castelului – zăngănituri îndepărtate, scârţâitul podelelor,

sunetul uşii de la intrare deschizându-se şi închizându-se.

Pe parcursul următoarelor zile, mâncă tot ce-i aduse Eliza şi umblă, ascultătoare, în jurul patului să-şi recapete forţa, dar refuză să părăsească dormitorul. Piers renunţase să o mai viziteze. De fiecare dată când intra în cameră, Linnet îşi punea o pernă pe cap, refuzând să-l asculte.

— Mă simt suficient de bine, încât să mă întorc în Londra, îi spuse într-o seară Elizei. Îl informezi, te rog, pe duce?

— Îi voi spune, rosti Eliza cam cu jumătate de gură. Dar dacă…

— Îi sunt recunoscătoare contelui pentru grija pe care mi-a purtat-o, dar m-am hotărât să nu mă căsătoresc cu el. Ceea ce nu e altceva decât ce mi-a spus el mie înainte să mă îmbolnăvesc. Nu am de gând să mă căsătoresc cu cineva care mă compătimeşte, Eliza. Niciodată!

Eliza oftă şi părăsi camera.

capitolul 34

— Vrea să plece. Nu vrea să-mi vorbească. I-am trimis o scrisoare şi servitoarea ei mi-a spus că a rupt-o fără ca măcar s-o citească.

— Vrea să plece, îi spuse ducele lui Piers.

— Pe dracu’, rosti el furios. Nu poate să plece.

— Servitoarea ei spune că şi-a revenit destul de bine şi că ieri a petrecut toată ziua în picioare.

— Încă nu i s-a vindecat pielea, ceea ce ar putea să ducă la infecţii. Ar trebui să rămână sub observaţie medicală.

— Asemenea infecţii sunt comune?

Piers nu suporta simpatia din ochii tatălui său. Era destul de rău că el şi mama lui se uitau unul la altul ca doi adolescenţi în călduri. Se întoarse cu spatele, trecându-şi mâna prin păr, până-i căzu funda.

— Nu, recunoscu el.

— Poate că dacă o laşi să plece, se va întoarce la tine. Când se va face bine.

— Nu cred.

Piers o luă prin grădina din faţa castelului, înfigând sălbatic bastonul în iarbă. Tatăl său îl urmă îndeaproape.

— Te iubeşte. De ce nu s-ar întoarce la tine? Eu am făcut-o.

— O, Doamne, să fie ăsta semnalul pentru o duioasă reuniune de familie? rosti Piers, oprindu-se la marginea unui strat cu flori.

— Doar dacă-ţi doreşti asta.

Piers rămase locului, cu un *da* tăcut pe buze. Ducele luă o gură de aer.

— Ştiu că urăşti să auzi asta, dar regret că te-am rănit, că ţi-am distrus viaţa. Mi-aş tăia propriul picior, dacă aş putea. Aş…

— N-ai rezolva nimic dacă te-ai omorî, spuse Piers.

Observă că, în mod ciudat, ochii tatălui său semănau mult cu ai lui. Îi văzuse întotdeauna în imaginaţia lui cu pupilele contractate şi cu luciul nebun al opiumului. Dar acelea erau amintiri din copilărie. Avea înaintea lui un om îndurerat, dar puternic. Un om iubitor.

— Te iert, spuse Piers.

Nu se pricepea la genul acesta de mărturisiri, aşa că se gândi pentru o clipă dacă Linnet se aştepta să audă ceva anume de la el. Păcat doar că era în dormitorul ei, făcând-o pe frumoasa din pădurea adormită.

Ochii tatălui său se umplură de lacrimi.

— Nu mă voi ierta niciodată. Niciodată.

Atunci Piers înţelese ce avea de gând Linnet. Îşi deschise braţele şi tatăl său veni la el, aşa cum o făcuse de multe ori Piers când era mic, iar ducele, mare. Toată emoţia îl făcea şi mai iritabil, aşadar se îndepărtă şi se răsti:

— Şi să ştii că viaţa mea nu e distrusă.

— Ai dureri de nesuportat, spuse tatăl său, lăsându-şi braţele în jos.

Piers zbură capul unei margarete cu o lovitură de baston.

— Asta nu m-a distrus. Sunt un medic al naibii de bun. Nici măcar n-aş fi devenit medic dacă nu te-ai fi înamorat de opiu, se încruntă el la duce. Prefer să fiu mort decât să nu fiu medic.

Un mic zâmbet răsări pe buzele ducelui.

— Nu ai nici familie, nici prieteni.

— Pe dracu'. Îl am pe Sébastien. Şi mi l-ai trimis pe Prufrock. O am şi pe Linnet, dacă o conving să rămână.

— Ai face bine. Asta dacă viaţa ta nu e distrusă.

Piers mai decapită o floare.

— Vrea să plece. Nu vrea să-mi vorbească. I-am trimis o scrisoare şi servitoarea ei mi-a spus că a rupt-o fără ca măcar s-o citească.

— Când am hotărât că nu mai pot suporta să nu te cunosc, am luat o trăsură spre Wales ştiind că vei fi furios. Linnet a fost doar un pretext.

— De fiecare dată când mă duc în camera ei, fuge şi se ascunde.

Încă două flori îşi pierdură capetele.

Tatăl său ridică din umeri, urmat de Piers. Era un gest amuzat de acceptare. Întotdeauna crezuse că singurele amintiri despre tatăl său erau cele legate de opiu. Aparent, nu era aşa.

— Poate că ar trebui să mă duc în camera ei la noapte.

— Ai putea. Măcar în felul acesta ar fi întuneric. N-ar trebui să-şi facă griji că te uiţi la ea.

— Asta-i absurd. Eu sunt cel care-a salvat-o din coteţul de găini. Ştiu exact cum arată!

— Totuşi, mama ta e de părere că pielea ei e principala problemă.

— De ce?

Piers îşi trecu din nou degetele prin păr.

— Linnet e devastată de faptul că şi-a pierdut frumuseţea.

— Nu şi-a pierdut frumuseţea! Pielea ei nu mai e la fel, dar în rest e la fel de bună ca întotdeauna.

— Pentru o femeie atât de fermecătoare precum

Linnet, pierderea frumuseţii trebuie să fie un şoc teribil.

— Fără îndoială, rosti Piers, căsăpind încă trei flori. E suficient de vanitoasă încât să renunţe la mine pentru motivul ăsta, deci trebuie să fie important. Ştii, s-a rugat de mine în salonul cel mic, după ce tu şi mama aţi ieşit pe fereastră. M-a implorat s-o iau de soţie. Mi-a spus că nu-i pasă dacă joacă rolul bufonului pentru mine. Dar, aparent, toată dragostea asta ţinea de faptul că se socotea destul de frumoasă încât să mă controleze, spuse Piers, izbind cu bastonul în pământ. Sau ceva de genul ăsta.

— Sau poate credea că măcar prin frumuseţea ei e îndeajuns de bună pentru tine, îi sugeră tatăl său. Nu am observat vreun semn că Linnet spera să te controleze.

Piers izbucni într-un hohot de râs.

— Îndeajuns de bună pentru mine? Pentru un schilod iute la mânie şi cu gura spurcată?

— Tu eşti cel pe care-l doreşte. Şi am puternica impresie că eşti singurul bărbat pe care l-a dorit vreodată, deşi a fost curtată de prinţi şi, probabil, de fiecare ins eligibil din înalta societate. Probabil că sunt puţini cei spurcaţi la gură printre ei.

— Proşti, unul şi unul, mormăi Piers.

— O să fii unul dintre ei dacă o laşi să plece.

— Niciodată n-am îndrăznit măcar să-mi imaginez o femeie ca ea. Sau o viaţă împreună cu cineva ca ea.

— Nu e un motiv să nu îndrăzneşti acum, când e în faţa ta. E ceva la voi doi, când sunteţi împreună.

— E jumătatea mea, rosti Piers cu sălbăticie, cu privirea în pământ. Ca o glumă născocită de Platon. Ca un lucru pe care nu mi l-am dorit vreodată şi apoi… iat-o în faţa mea.

Tatăl său îi puse mâna pe umăr.

— Du-te şi spune-i asta.

Piers înghiţi în sec. Ideea îl îngrozea. Faptul că se destăinuise tatălui său era mare lucru; să-i spună asta unei femei care nici nu voia să-l vadă era cu totul altceva. Picioarele îi erau înconjurate de petale.

— Asta i-ai spus tu lui *maman?*

— Nu. Nici măcar nu voia să mă asculte, răspunse ducele amuzat.

Piers ridică palma.

— Chiar nu vreau să ştiu aşa ceva.

Tatăl său rânji, apoi ridică din umeri.

— Fă orice e nevoie.

capitolul 35

Îi luă până a doua zi după-amiază să ticluiască un plan. Ceva îi spunea că, dacă ar fi vizitat-o pe Linnet în toiul nopţii, doar ar fi înrăutăţit situaţia. Nu-şi dădea seama exact de ce, dar avea încredere în instinctele sale de medic, aşa că de ce să nu le urmeze când venea vorba despre Linnet?

În mod umilitor, se văzu nevoit să ceară ajutor. A o curta pe Linnet era o ispravă demnă de muncile lui Hercule. Iar el nu avea cine ştie ce stofă de erou. Amintirea nopţii în care fusese nevoit să se târască în fundul gol (deşi pe întuneric) îl făcu să se înfioare.

Însă îşi înghiţi mândria şi ceru ajutor, încercând să uite că Hercule nu avusese nevoie de ajutor din partea nimănui.

— Cum adică, vrei să mă duc în dormitorul lui Linnet? întrebă Sébastien îngrozit. În niciun caz!

— O să fiu cu tine, cretinule! spuse Piers. O s-o iei şi o s-o duci la piscină.

Sébastien era uluit.

— În niciun caz! ţipă el din nou. Eşti nebun?

— Am greşit eu vreodată în privinţa unui diagnostic?

— Evident!

— Dar în nouăzeci la sută din cazuri am dreptate, nu?

— Ce are asta de-a face cu Linnet?

— Am diagnosticat-o, iar acum trebuie s-o vindec.

Vărul său îl privi bănuitor.

— Probabil că o să ţipe ca din gură de şarpe.

— Ba nu. I-am spus deja lui Prufrock să se asigure că nimeni nu va fi prin împrejurimi. Şi oricum, e prea stânjenită de felul cum arată, ca să atragă atenţia asupra ei.

— E încă atât de rău? întrebă Sébastien.

Piers ridică din umeri.

— Cui îi pasă?

— Ei îi pasă, nemernicule!

— Hai odată cu mine şi scuteşte-mă de predici!

— Dacă nu îmi mai vorbeşte niciodată? se smiorcăi Sébastien.

— Odată ce se căsătoreşte cu mine, veţi trăi sub acelaşi acoperiş. Până la urmă, se va calma şi-o să te salute la micul dejun.

Dar Sébastien îşi continuă protestele tot drumul. Odată ajunşi înaintea uşii de la dormitorul lui Linnet, îl apucă de braţ pe Piers.

— O să mă urască pentru asta. Nu vreau să mă urască.

— Nu mai fi atât de papă-lapte, se răsti Piers.

Îi era de-ajuns să lupte cu propriile îndoieli, fără să mai aibă de-a face şi cu ale lui Sébastien. Deschise uşa. Până la urmă, totul decurse mult mai lin decât se aştepta. Cum îl văzu intrând, Linnet ţâşni sub pătură. Aşa că nu le luă mult să o înfăşoare în ea. Ea se zbătu şi scoase sunete înfundate, dar mâinile şi picioarele îi erau imobilizate.

— Eşti sigur că încă respiră? întrebă Sébastien, mergând cu oarecare dificultate pe cărare.

Piers dădu un ghiont poverii din cârca lui Sébastien, provocând noi zbateri. Sunete mânioase se auzeau din sacul improvizat.

— Aparent, da.

— Şi acum ce fac? întrebă Sébastien odată ce ajunseră la piscină.

— Aşeaz-o acolo, pe piatra aia netedă. Nu m-aş fi descurcat fără tine, dar mai bine ai pleca imediat. Nu-i nevoie să te întorci. Logodnica mea are să vină înapoi pe propriile picioare.

Sunetele care veneau din ghemul de stofă luară tonul unor obscenităţi. Sébastien plecă, scuturându-şi braţele. Piers aşteptă până când vărul său o coti spre postul de gardă, apoi spuse:

— Bine, poţi să-ţi dai jos cearşaful. A plecat.

Instantaneu, Linnet începu să se zbată în cearşaf. Piers aşteptă, cu braţele încrucişate, până ce reuşi să iasă. Nu purta decât o cămaşă subţire, iar bărbatul rămase pe loc un moment, să admire priveliştea.

— Să nu îndrăzneşti să te uiţi aşa la mine! ţipă ea.

Apoi îşi dădu seama unde se afla. Era o zi minunată. Cerul era albastru şi cald, cu doar câteva firicele de nori, ca nişte fâşii de pânză sus, deasupra păsărilor călătoare.

— Ah, făcu ea, cu răsuflarea tăiată. M-ai adus la piscină.

— De ce nu-ţi dai jos cămaşa, ca să înotăm? Linnet nu păru să-l audă, privind visătoare apa albastră.

— Cămaşa, repetă el, dându-şi jos cizmele. Dă-o jos. Se întoarse, în sfârşit, spre el, încruntată.

— Nu fac aşa ceva.

— Treaba ta, spuse el, aruncându-şi cămaşa la o parte.

Indiferentă, Linnet îşi luă ochii de la pieptul lui. Contele îşi dădu jos pantalonii.

— Nu te deranja să te dezbraci. Nu am de gând să înot şi nu sunt interesată de ceva mai intim.

Păru chiar că o apucară fiorii la gândul acesta. Era puţin supărător. Într-un răspuns mut, Piers se apropie şi o împinse între omoplaţi. Linnet se prăbuşi în apă cu un ţipăt, apoi ieşi la suprafaţă, bolborosind.

— Scoate-mă imediat, strigă ea, agăţându-se de marginea piscinei. Mă înţeapă pielea şi apa e rece ca gheaţa!

— Atunci ai face bine să înoţi, spuse el, dându-şi jos indispensabilii.

Avea din nou o erecţie. Să sară în apa oceanului cu o erecţie nu era tocmai ceea ce prefera el, dar nu avea de ales.

Observă că Linnet se uitase la acea parte a lui, apoi sări de pe stânca de deasupra ei şi înotă spre marginea de care se ţinea ea. Evident, lui Linnet deja îi clănţăneau dinţii.

— Apa nu e atât de rece astăzi. Soarele bate de trei zile. Ar trebui să te mişti.

O trase aproape de trupul său, aşa cum făcuse întotdeauna. Nu o mai simţise atât de aproape de zile bune şi era atât de... atât de... Inima i se strânse cât un purice, ca la începutul unui atac de cord.

— Trebuie să înotăm. Du-te! spuse el, împingând-o.

— Sunt bolnavă, rosti ea cam fără convingere.

— Ţi-ai revenit deja. Eşti doar ţâfnoasă.

Rânji văzându-i expresia furioasă, apoi coborî mâna şi o ciupi de fund. Linnet îşi miji ochii.

— Să nu îndrăzneşti să mă atingi. Niciodată.

— Am să-ţi fac orice vreau. Eşti a mea. Ai face bine să începi să înoţi, dacă nu vrei să mori de frig.

Fără niciun cuvânt, se întoarse cu spatele la ea şi începu să înoate încet în piscină. După câteva clipe, Linnet începu să înoate după el.

În cele mai groaznice zile ale lui, când nu se putea gândi la altceva în afară de durerea din picior, înotul în piscină îl elibera. Îi limpezea mintea, îl făcea să nu se mai gândească la laudanum şi la coniac. Îl făcea să nu mai ia în calcul varianta sinuciderii.

Deci, înotă înaintea lui Linnet în caz că ea avea nevoie de ajutor, rugându-se în sinea sa ca apa să aibă acelaşi efect liniştitor şi asupra ei. La celălalt capăt, ea se agăţă de o piatră şi gâfâi un moment. Piers încercă să o tragă spre el, dar ea îi răspunse.

— Sunt bine, spuse, lovind piatra ca să-şi facă vânt şi reluându-şi înotul.

De astă dată, el înota în spatele ei. Se descurca fără ajutorul lui şi, pe deasupra, el avea o bună privelişte a picioarelor ei.

Când ajunse la piatra netedă, Linnet era istovită, gâfâind şi şuierând. Piers o ridică pe piatră, apoi urcă după ea.

— Doar atâta ai de gând să înoţi? întrebă ea, gonind ca un iepure la prosoape.

— Trebuie să mă asigur că nu o iei la sănătoasa. Linnet nu se întoarse spre el.

— Unde să fug? Nu am haine.

— Aşa-i, am uitat. Eşti prea laşă ca să-ţi arăţi pielea roşie în public.

Apoi plonjă înapoi în apă, aruncând câte o privire spre mal, să se asigure că ea era încă acolo. Se aşezase pe piatră, atât de înfofolită în prosoape, că abia îi putea zări nasul.

Două lungimi de piscină mai târziu, se părea că pacea şi lumina soarelui o îmbunaseră. Îşi scosese prosoapele şi cearşaful de pe ea şi îşi dăduse jos până şi cămaşa. Zăcea acolo ca o sirenă odihnindu-se sub razele soarelui.

După cinci ture, Piers îşi spuse că pielea ei nu mai trebuia expusă la soare.

Ieşi din piscină şi se apropie de ea, clătinând din cap. Stropi de apă zburară pretutindeni, făcând-o să suspine nemulţumită.

Chiar atunci îi reveni erecţia. Numai când o văzu, întinsă pe piatră, trupul lui uită de frig şi de oboseală.

— Pune-ţi un prosop, spuse ea îmbufnată.

Însă privirea ei nu mai era atât de tăioasă.

— Cum poţi? izbucni ea.

— Cum pot ce? Îmi ştergi, te rog, picioarele? Ştii că nu pot s-o fac, cu bastonul ăsta.

Încercă să pară patetic, dar ea îl privi iritată.

— Te usucă soarele.

Piers se şterse încet, cu ochii aţintiţi asupra ei.

— Tu mă încălzeşti mai repede decât soarele.

— Cum mă poţi dori când arăt aşa?

Linnet înghiţi în sec, dar Piers deja hotărâse că ultimul lucru de care avea ea nevoie era mila. Oricum, orice licăr de milă se risipi când o auzi adăugând:

— Şi ăsta e cel mai cretin compliment pe care l-am auzit vreodată.

— Spre deosebire de tine, eu te iubesc pentru mai

mult decât felul în care arăţi. Pentru limba ta ascuţită, de exemplu. Ador asta.

— Nici eu nu te iubesc pentru cum arăţi, răspunse ea bosumflată. Dacă asta ar fi contat pentru mine, l-aş fi ales pe Sébastien.

— Ei bine, dacă asta ar fi contat pentru mine, aş fi ales-o pe sora Matilda.

Linnet pufni agasată.

— Zilele astea arată ceva mai bine decât tine. Linnet sări în picioare, săgetându-l cu privirea.

— Eşti un porc ordinar, dacă-mi spui aşa ceva!

— Pielea ei cremoasă, ca o petală de orhidee, oftă el visător.

Un pufăit scăpă din nou printre buzele ei, într-un mod deloc delicat.

— Iarăşi pufneşti. Vai mie, ce obicei enervant! Sper că draga mea Matilda nu se învaţă să facă aşa ceva până apuc să-i cer mâna. Ia stai puţin, cred că deja am o logodnică.

Linnet îşi trase din nou cearşaful pe ea şi se aşeză, cu ochii închişi.

— Eşti ridicol.

Piers se aşeză lângă ea. Pentru o vreme, rămaseră întinşi, fără să scoată o vorbă. Parcă erau singurii oameni din lume şi nici o altă fiinţă în jurul lor, în afară de o găinuşă de baltă, care cânta cam fals, pe o piatră din apropiere.

Într-un târziu, când Piers se ridică, Linnet deschise ochii, atât de plini de durere, încât el simţi un junghi în piept. Nu se uita într-o parte, nu spunea nimic.

Până să-şi dea ea seama ce are de gând, Piers înhăţă cearşaful şi-l aruncă la o parte. Se aşteptă să ţipe şi să încerce să se acopere cumva. În schimb, ea nu schiţă niciun gest, doar îşi întoarse faţa într-o parte, nu înainte ca el să vadă lacrimi şiroind.

— Mă uit la tine, din cap până-n picioare.

— Uită-te cât vrei. Oricum o s-o faci, indiferent ce spun.

— Eşti încă roşie, dar acum te şi cojeşti. Arăţi ca dracu’.

Linnet săltă în capul oaselor, ca o marionetă de lemn, şi îşi privi trupul. Ţipă atât de tare, încât găinuşa de baltă îşi luă zborul.

— Apa sărată are proprietăţi curative, spuse el, luând cearşaful şi ştergându-i pielea cu blândeţe. Uită-te la tine. Nu eşti atât de roşie sub crustă. Şi nu ai cicatrici, cel puţin nu pe abdomen.

Linnet îl privi şocată.

— Crusta se cojeşte?

— Evident. S-a format peste băşicile de scarlatină, să-ţi protejeze pielea cât timp se vindeca. Mă aştept – o frecă încă puţin – să năpârleşti pe de-a întregul, poate cu excepţia spatelui. Soarele şi apa de mare ajută.

— Nu credeam că se va duce vreodată, spuse ea atât de încet, încât Piers mai că nu o auzi din pricina valurilor care se spărgeau pe stâncile din spatele lor.

— Dacă mă întrebai, ţi-aş fi spus. Dar pentru că ai refuzat să vorbeşti cu mine, n-am ştiut că eşti înspăimântată de ceva atât de prostesc.

Linnet avea cea mai rebelă expresie de îmbufnare pe care o văzuse el vreodată.

— Dar ce-i mai rău, insistă el, fără a o privi, ţi-ai pierdut încrederea în mine. Ai spus că mă iubeşti îndeajuns încât să joci rolul bufonului. Dar când ai dat de necaz, n-ai avut curaj să suporţi măcar un dram de umilinţă. Nu ai vrut să mă vezi între patru ochi, ca să nu te iau peste picior, şi n-ai vrut să mă vezi în public fiindcă te simţeai umilită că te vede Prufrock.

De astă dată, el era cel care se întinse şi îşi puse mâna streaşină la ochi.

— Chiar te iubesc, mărturisi Linnet, simţind că Piers îi compromitea orice capacitate de-a gândi raţional, când arăta atât de rănit. Dar nu pot fi ducesă, din moment ce arăt astfel. Nu vreau să fiu luată în căsătorie din milă. Şi nu mă pot căsători cu tine dacă arăt ca o…

— Bestie? o întrerupse el. Ăsta e cuvântul pe care-l cauţi?

— Nu.

Piers se ridică din nou, aruncându-i o privire fioroasă.

— M-ai iubit doar când erai frumoasă. Fiindcă voiai să mă controlezi, aşa cum crezi că poţi controla alţi bărbaţi cu zâmbetul tău.

— Nu! ţipă ea. N-a fost aşa!

— Atunci cum a fost? Ba mă implorai să mă căsătoresc cu tine, spunându-mi că mă vei aştepta oricât, ba nu voiai să te uiţi la mine.

Glasul îi vibra de mânie şi de durere. Linnet privi în jos şi îşi cercetă corpul. Era încă roşu, pielea încă i se cojea, dar cumva, stând lângă Piers în lumina soarelui, nu mai părea atât de monstruoasă.

— Am crezut că vei fi îngrozit, spuse ea, înecându-se puţin. N-am vrut să te însori cu mine din milă. Nu puteam să-ţi fac asta, să fiu o soţie urâtă.

— Mila nu e tocmai un sentiment pentru care să fiu cunoscut. Mai mult, nu am avut nici cea mai mică ezitare să fiu o bestie de soţ.

— Nu e chiar adevărat, spuse ea încet. Mi-ai spus că mă vrei, dar că niciodată nu te vei căsători cu mine. Ai spus că sunt frumoasă şi provocatoare, dar că te vei culca şi cu alte femei, aşa că ar trebui să uit de tine.

Cuvintele urâte pluteau între ei.

— Ai dreptate. Am spus lucruri groaznice.

Toată mânia îi dispăruse din voce, care acum era atât de ştearsă, încât Linnet nu ştiu ce să spună.

— Te-am îndepărtat de mine fiindcă mi-era teamă să nu devin un dependent de droguri. Mi-era – şi încă îmi este – teamă că mă voi pierde cu firea şi-ţi voi face viaţa un calvar.

Deodată, în inima ei încolţi teama că el o va părăsi, deşi cu mai puţin de o oră înainte nici nu voia să-l mai vadă vreodată.

— Mi-ai frânt inima când m-ai dat afară, spuse ea, cuprinzându-şi genunchii cu braţele. Asta m-a făcut să mă simt groaznic. Dar când m-am îmbolnăvit, zăcând în coteţul acela, mi-am dat seama că mă iubeşti.

Urmă o pauză. Găinuşa de baltă cânta din nou,

undeva, mai departe.

— Am spus că mă iubeşti, repetă ea.

— Da, da, recunosc, spuse el aproape enervat.

— Am hotărât că – dacă trăiesc – nu te voi mai lăsa să mă intimidezi, aşa cum ai făcut-o când ai refuzat să te însori cu mine.

Întinse mâna şi îl mângâie pe coapsă.

— Dar apoi, m-am făcut atât de urâtă! Nu văd cum aş putea fi ducesă.

— Bănuiesc că toate ducesele sunt frumoase. Probabil că e o cerinţă trecută în fişa postului.

— Cel puţin, n-ar trebui să înspăimânte oamenii pe străzi.

— Şi pentru motivul ăsta ai crezut că, de vreme ce eşti numai bună pentru circ, e mai bine să renunţi la mine. Ce crezi că avea să se întâmple apoi? Cină la pat pentru încă cincizeci de ani?

— Am vrut să mă ascund, spuse ea cu voce tremurândă. Doar să mă ascund, atâta tot.

Se aşternu tăcerea.

— Linnet, sunt ultimul om de care trebuia să vrei să te ascunzi, zise el.

— Îmi pare rău, şopti ea.

— Mi-ai frânt inima când te-am găsit muribundă, apoi mi-ai frânt-o din nou când m-ai dat afară din cameră.

Linnet nu mai putu suporta durerea din vocea lui, faptul că-l rănise, aşa că se aruncă spre el. Trupul său era cald şi mare sub ea. Familiar şi drag.

— Ai de gând să mă săruţi şi să treacă totul ca prin minune? o întrebă el, sarcastic şi, totodată, tandru.

— Mai taci, spuse Linnet.

Buzele ei fremătară pe-ale lui. Îi gustă buzele cu limba.

— Să înţeleg că vrei să mă seduci pe căi obişnuite, acum, că ţi-ai pierdut nurii.

Linnet ştia deja când el era furios şi încerca s-o rănească prin cuvinte, dar ştia şi când nu era aşa. De data asta, nu era.

— Oarecum.

Îi muşcă buza de jos, aşa cum învăţase de la el. Piers îşi deschise buzele la rugăminţile ei şi pasiunea pură puse stăpânire pe ei preţ de o clipă. Dar apoi, el se retrase.

— Nu pot.

Linnet se întinse după el. Ceva în vocea lui făcea ca dorinţa ei să crească mai degrabă, şi nu să se diminueze.

— De ce?

— Eşti prea urâtă. Nu fac niciodată dragoste cu femei urâte. Nici în ruptul capului n-aş putea iubi o femeie urâtă.

Pentru o fracţiune de secundă, Linnet îşi simţi inima surpându-i-se, apoi îşi dădu seama ce spunea el de fapt.

— Iar eu, milord, aş putea iubi doar un bărbat care m-ar putea trece pragul în braţe. Care-mi poate promite că nu se va atinge niciodată de laudanum şi care nu ar ridica vocea la mine. Poţi face asta?

Privirile li se întâlniră: adânci, sclipitoare, inteligente, pline de iubire.

— În han te-am dus în braţe tot coridorul şi peste prag. Se pune?

— S-ar putea să fiu din nou frumoasă într-o bună zi, îl ispiti ea.

— Sau nu.

Ochii lor rosteau poveşti nespuse de iubire – o iubire într-atât de puternică, încât avea tăria să scoată pe cineva din ghearele morţii, iubire ce nu dispare şi nu dă greş. Care nu avea nimic de-a face cu frumuseţea, cu temperamentul vulcanic sau cu picioarele schiloade.

— Nu-ţi pot promite că n-am să-mi ies din fire. Deşi am senzaţia că m-ai schimbat în bine. Poate că nu mai sunt chiar o bestie.

— Iar eu nu pot promite că n-o să mor şi să te las singur. Cred că am uitat să-ţi mulţumesc că mi-ai salvat viaţa.

— Te iubesc, mărturisi el cu duioşie. Când am crezut că ai să mori, am vrut să mor şi eu. Şi din clipa în care ai ieşit pe fereastra aia, te-am vrut înapoi.

Linnet îi mângâie blând obrazul.

— M-am întors.

— Aş fi venit după tine, chiar dacă nu mi-aş fi dat seama că eşti bolnavă. Doar că nu-mi puteam părăsi pacienţii. Mă rog, m-am gândit, nu o dată, să-i las dracului, mai ales în toiul nopţii.

— N-ar fi fost în regulă aşa, îi răspunse ea cu convingere. Ne-ar fi umbrit ziua nunţii.

— Va fi o zi a nunţii? Ochii lui o priveau cercetător.

— Nu ar fi deloc uşor să ne spunem jurămintele în dormitor, dar cred că am reuşi. Inspiră adânc. Nu te-ar deranja să te căsătoreşti cu un rac?

În privirea lui se citea că nu-l deranja deloc.

— Nu eşti rac, spuse sărutând-o uşor. Unde se vindecă pielea, arăţi ca o căpşună. O căpşună roşie şi delicioasă.

— Berry e al doilea nume al meu, chicoti Linnet.

— Berry a mea. Dar nu mai voia să discute, era clar; se rostogoli, în schimb, deasupra ei, mare şi puternic şi dominant.

— Dacă pe mine nu mă deranjează să facem dragoste în timp ce-ţi schimbi pielea, crezi că ai putea şi tu să faci dragoste cu un bărbat temperamental?

— Da, suspină ea, pentru că mâna lui… ei bine, erau locuri în care pielea ei era exact la fel de moale ca întotdeauna. A trebuit să-i mângâie sânii cu cearşaful până când aceştia deveniră de un roz frumos ca de căpşună, dar amândurora le făcu plăcere. Şi amândoi descoperiră, spre marea lor fericire, că, în mod surprinzător, scarlatina nu-i afectase coapsele. Mai aveau şi alte motive de fericire. Apoi, statură pe piatră în timp ce Piers se concentra să lustruiască pielea iubitei sale, pentru a-i da o nuanţă uniformă de roz.

— Voi rămâne cu cicatrici pe faţă? întrebă Linnet emoţionată, după o vreme. Fii sincer.

— Deloc. Nu eşti tu regina Elisabeta. De fapt, deşi mă doare să-ţi spun asta, puţină pudră, şi bobocii vor saliva din nou când te vor vedea.

Aparent, decise că sânii ei aveau nevoie de şi mai

multă atenţie.

Linnet începu încet-încet să-şi atingă faţa, trecându-şi degetele peste obraji, bărbie, buze. Toate moi, din nou.

— Nu cred că am să uit asta vreodată, spuse tremurând. Coteţul, iritaţia, şi mi-era atât de cald şi de sete!

Piers îi luă obrajii în palme.

— N-am să mă iert niciodată pentru că am lipsit de lângă tine.

— Adică, la fel cum tatăl tău nu se va ierta niciodată?

— Am discutat, spuse el morocănos. Am încercat să mă gândesc la ce-ai fi vrut tu să-i spun. Faţa ei se lumină.

— Deci i-ai spus că a fost un tată devotat şi…

— Nu.

— Nici măcar nu ştii ce voiam să spun!

— Nu i-am spus nimic de genul ăsta.

— Atunci ce i-ai zis? întrebă ea, uşor dezamăgită.

— Că-l iubesc. Poate nu în destule cuvinte, dar îndeajuns ca să înţeleagă.

— Când eram grav bolnavă, am visat că mama era cu mine în bazin.

— În apă?

— Sub apă. Tot pluteam în larg, pentru că acolo nu exista durere şi era răcoare. Dar ea mă împingea înapoi.

— Bravo ei, spuse Piers strângând-o la piept.

— Şi eu am iertat-o. M-a iubit.

— Ei bine, e foarte uşor să te iubească cineva pe tine. Şi nu doar pentru că eşti frumoasă. Şi nici pentru că eşti de un roz pe care nu l-am mai văzut până acum la o femeie.

Linnet începu să lăcrimeze.

— Nu credeam că cineva ar putea vreodată să…

— Gata, spuse el, sărutând-o uşor. Eu nu am crezut vreodată că aş putea să iubesc pe cineva.

— Niciunul dintre noi nu avea dreptate, spuse ea sărutându-l.

— Draga mea Berry, spuse Piers după ceva timp.

— Da? Se trezi din sărut ameţită, cu buzele umflate şi cu inima bătându-i iute.

— Nu pot să mai fac dragoste pe stânca asta. Nu vreau să par convenţional, dar mi-am julit genunchii. Mergem acasă? Am un pat excepţional de moale. E în dormitorul principal, pe care încă nu l-ai văzut, dar ai putea să-l consideri al tău de-acum încolo.

— Acasă, repetă ea.

— Casa noastră.

Aşa că se ridicară, ea se înfăşură în cearşaf ca într-o togă, şi porniră spre casă ţinându-se de mână.

Când au ajuns, Linnet le zâmbi tuturor, de la Prufrock şi până la duce. Nimeni nu observă că pielea ei era de culoarea căpşunii.

Fericirea din ochii şi de pe chipul ei era orbitoare.

epilog

Câţiva ani mai târziu

— Nu înţeleg de ce-i spui mamei Berry, îi spunea tatălui său un băiat mic, într-o zi de vară.

Se tolăni pe o stâncă, privind la sora lui care se bălăcea în bazin cu mama sa.

— E un nume secret, spuse tatăl lui.

Se uita la soţia lui cu un zâmbet ciudat, pe care băiatul nu ştia cum să-l interpreteze.

— Nu are sens, observă Jon Yelverton, viitorul conte de Marchant şi duce de Windebank. Mama nu arată ca o mură. Evie arată, pentru că e rotundă şi plinuţă, şi are părul roşu.

O privea pe sora lui cu un pic de dispreţ. Chiar şi la vârsta de şapte ani, era conştient că sora lui avea o putere magică asupra străinilor. Dacă ea le zâmbea, ei se topeau. Îi dădeau orice-şi dorea ea.

Nu şi părinţii lor, evident. Ei, mai degrabă, o împungeau până o făceau să râdă. Iar el prefera să o gâdile.

— Odată, demult, mama ta avea pielea rozalie. Deci, semăna cu un fruct savuros – o căpşună.

John mai văzuse privirea aceea în ochii părinţilor lui şi nu prea îi convenea. Nu era raţională. Îi plăcea să categorisească lumea, lucrurile erau ori raţionale, ori iraţionale. Privirea aceea visătoare? Iraţională.

— Putem merge înapoi la castel, să mai disecăm o broască? întrebă el.

— Nu. O broască pe săptămână. Broaştele nu sunt create doar pentru amuzamentul tău.

— Dar nu uita că am avut probleme să găsesc vezica la ultima. Trebuie să mai încerc.

— Săptămâna viitoare, îi spuse tatăl său. Sunt sigur că vor mai fi multe vezici în viitorul tău.

Asta suna exact ca genul de prostie pe care părinţii o spun întotdeauna şi pe care John nu o aprecia.

— Eu vreau să disec o broască acum!

Tatăl său îşi mută privirea de la bazin la el. Ridică un deget:

— Îţi aminteşti ce am discutat azi-dimineaţă?

— Trebuie să învăţ să-mi controlez temperamentul, răspunse John obedient. Şi dacă-l simt în stomac, trebuie să număr până la zece.

— Simţi nevoia să numeri acum?

— Nu, răspunse el, puţin morocănos.

Evie era la marginea bazinului, iar tatăl lui se ridică să o scoată. Avea bastonul într-o mână, dar se aplecă să o ajute, ridicând-o cu cealaltă mână, şi apoi o învârti, în timp ce ea ţipa de bucurie.

Apoi lăsă bastonul şi se aplecă cu ambele mâini să o scoată pe mama copiilor. Iar aveau zâmbetele acelea pe chip.

El avea un prosop pe umăr, pe care îl folosi ca s-o usuce.

John se plictisi de ei şi plecă să se plimbe printre micile bazine. Poate dacă găsea propria lui broască, tata l-ar fi lăsat s-o disece.

Nu păreau a fi broaşte pe-acolo.

— Nu le place apa sărată, spuse Evie uşor sâsâit. Îşi lăsă capul pe-o parte şi îi zâmbi în acel fel nesuferit. Nu ştii chiar nimic?

Ca răspuns, o trase de păr.

Apoi ea plânse, aşa că el numără până la zece.

— Nu am *smucit-o* de păr, îi explică el tatălui său, o clipă mai târziu. Nici nu am tras tare. Aia ar fi fost rău din partea mea. Am tras doar puţin.

— Aşchia nu sare departe de trunchi, spuse tatăl lui şi-l luă de mână, pe drum spre castel. Data viitoare, numără până la zece înainte să tragi.

John zâmbi. Cea mai mare ambiţie a lui era să fie ca tatăl său, în toate felurile posibile. Ei bine, şi un pic ca bunicul lui, ducele, pentru că adora felul în care Excelenţa Sa spunea poveşti.

Dar cel mai mult voia să fie ca tata.

— Poate am să-i fac o operaţie următoarei broaşte înainte să o disec. Îi pun un picior în ghips, ne putem preface că a sărit prea sus.

— Hmmm, făcu tatăl său uitându-se din nou la mama lor.

Ea o ţinea de mână pe Evie, care încă mai plângea, deşi John ştia foarte bine că nu o rănise pe sora lui în niciun fel.

— O iubeşti pe mama mult, nu-i aşa? întrebă John, trăgându-l de mână pe tatăl său.

— Da, aşa e, cu siguranţă că aşa e.

— Şi ea te iubeşte pe tine, spuse John.

Îi plăcea ca lucrurile să fie organizate şi clare. Mama râse.

— Chiar că-l iubesc pe tatăl tău, Johnakins. El se încruntă.

— Ăla e nume de copil mic. Nu mai sunt un copil mic.

— Îmi cer scuze, spuse ea, gâdilându-l pe nas.

— Atunci, dacă-l iubeşti şi el te iubeşte, şi ne iubiţi şi pe noi, de ce mai trebuie să aveţi încă unul?

I se explicase că mama avea un bebeluş în burtică, dar nu părea logic, chiar dacă burtica mamei era mai

rotundă decât de obicei.

Mama zâmbi şi-l luă de mână.

— Dragostea e cel mai mare dar al unei familii.

Asta nu avea sens în mintea lui John. Cel mai mare dar al tatălui său era cel chirurgical. Dar nu avea rost să se streseze pe tema asta şi, în plus…

Probabil că pe lângă ei patru mai era loc pentru încă unul.

Atâta timp cât nu era încă o fată.

Sfârşit